

LES DELEGACIONS DE PASTORAL DE JOVENTUT ES PREPAREN PER A UN ESTIU PLE D'ACTIVITATS

Els joves es mouen

Ara fa un any les delegacions de Pastoral de Joventut de Catalunya estaven totalment lliurades a preparar l'acollida dels joves que, camí de la Jornada Mundial de la Joventut de Madrid, es disposaven a l'agost a passar uns dies acollits a casa nostra. Després d'aquesta experiència forta d'acollida i dels dies viscuts a Madrid al costat del papa Benet XVI, els joves i els responsables d'aquesta pastoral van quedar profundament colpits per l'experiència. Els fruits comencen a recollir-se ara en forma de moltes iniciatives engrescadores que són capaces d'arrossegar els joves i que troben en el període d'estiu un bon moment per plasmar-se. A banda de les activitats pròpies de cada diòcesi, n'hi ha algunes que són comunes i que estan organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Joventut, com el pelegrinatge a Terra Santa del 31 de juliol al 7 d'agost, i a Taizé del 18 al 26 d'agost.

P 3-5

Una «flash mob» a la plaça de la catedral de Barcelona. Amb aquesta iniciativa tan impactant la Delegació de Joventut de Barcelona va voler cloure la Missió Metròpolis el 19 de maig passat. Els qui en aquells moments passaven per la catedral van observar encuriós el ball d'aquests joves que, acompanyats d'una gran creu feta de globus, volien palesar l'actualitat i modernitat de l'Evangelí de Jesús.

Agustí Codinach

Grafitis neoromànics

Agustí Codinach

La parròquia de Santa Eulàlia de Provençana, a l'Hospitalet de Llobregat, acaba d'estrenar un sorprenent fresc neoromànic realitzat amb aerosols per dos joves artistes urbans. A través de la tècnica pròpia del grafiti, amb l'ús pràcticament exclusiu d'esprais, el mural que ara presideix l'absis principal d'aquesta església barcelonina aconsegueix reflectir l'essència de l'art romànic català, encara que amb una visió i un missatge totalment actualitzats. P 20-21

«Barcelona és una de les diòcesis més vives avui»

Cardenal Gianfranco Ravasi

P 23

Agustí Codinach

Sumari

P 12 «Vida contemplativa i pregària»

P 25 Reunió 202 de la Tarraconense

P 27 Mallorca Missionera fa 50 anys

P 32 Enraonar sobre el beat Tarrés

P 34 Què explica Pujol a les memòries?

Editorial

La contemplació, llum de la nova evangelització

Aquest diumenge 3 de juny, Solemnitat de la Santíssima Trinitat celebrem la Jornada de la Vida Contemplativa. En un moment que creix la sensibilitat davant del que s'anomena «patrimoni immaterial» cal tenir molt present que una part d'aquest, molt significativa, és el ric patrimoni espiritual que representa per a l'Església l'existència de dones i homes que s'han lliurat a la vida contemplativa: les monges i els monjos consagrats plenament a Déu mitjançant l'oració, el treball, la penitència i el silenci. La convocatòria de la Jornada Pro Orantibus 2012 ens fa una triple petició: pregar per aquesta vocació específica, donar-la a conèixer i promoure iniciatives pastorals per tal d'incentivar-la.

Cada vegada és més freqüent que persones a la recerca de la solitud i el silenci gaudeixin de l'hospitalitat de les hostatgeries monàstiques i participin amb la comunitat de l'Ofici Diví. Lentament es va produint una osmosi: a molts captiva aquest estil de viure, tan allunyat del que ens és habitual. No han faltat casos, prou coneguts, de persones que han començat retirant-se a estudiar uns dies en una hostatgeria i han acabat postulant d'ingressar en la comunitat que els acollia.

El lema d'enguany és manllevat del Salm 34: «Contempleu-lo i quedareu radiants.» Hom evoca el passatge del Tabor, perquè la contemplació del Crist transfigurat omple de bellesa el qui prega i inunda

l'ambient que l'envolta. Com diu Mons. Vicente Jiménez, president de la Comissió Episcopal per a la Vida Consagrada en la presentació de la Jornada: «Els contemplatius, com els místics, s'aboquen al misteri de Déu, besllumen les seves meravelles, gaudeixen de les seves confidències, assaboreixen la seva intimitat.»

A l'arrel de la nova evangelització, doncs, hi ha d'haver una sana contemplació. Calen contemplatius de realitats. Per això la contemplació és alhora llum de la nova evangelització. Els contemplatius evangelitzen més amb allò que són que amb allò que fan. La seva pròpia consagració és ja instrument d'evangelització. El segell d'autenticitat dels mètodes de l'evangelització, el posen els contemplatius. Quan hom és capaç d'ascendir per l'itinerari de l'oració, és capaç de descendir per tal d'anar a trobar el germà, especialment aquell que es troba més sol i desconcertat. El papa Benet XVI, en la trobada organitzada pel Pontifici Consell per a la Nova Evangelització, deia que «el món d'avui necessita persones que parlin a Déu per poder parlar de Déu». És també una bona clau per al proper Sínode sobre la Nova Evangelització. És un goig veure com entre nosaltres es desvetllen noves vocacions a la vida contemplativa. Sovint d'homes i dones joves o ja madurs, de vegades professionals, amb una formació sòlida, que no volen fugir del món sinó estimar-lo des d'una nova perspectiva.

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mònica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patrícia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: Anna Badia, Pilarín Bayés, Eulàlia Bofill, Gerard Carrion, Agustí Codinach, F. Diego Espuny, Joaquim Ferrer, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan A. Mateo, Marta Miquel, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Pallarés-Personat, Joan Piñol, Hilari Ragner, Francesc Raventós, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Carles Soler, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Pere Tena, Nora Vela, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 124,80 €

Gibraltar i Portugal: 124,80 €

Resta d'Europa: 199,85 €

Amèrica i Àfrica: 237,86 €

Àsia i Oceania: 315,81 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Un nou llindar

El voluntariat social

Per al cristià, el voluntariat social no és una opció lliure: és una crida, una actitud, un compromís inherent a la fe, una característica pròpia del seguiment de Jesús. Resulta impossible ser cristià, pertànyer a la comunitat que celebra el memorial de l'amor i de l'entrega de Déu per la humanitat, sense donar-nos gratuïtament i com a resposta agraïda a la seva iniciativa. El sol fet de ser deixeble de Crist ja implica el voluntariat social, entès més com a estil de vida i no tant com una més en el llistat de les obligacions ètiques. Aquesta nova visió de la caritat, inherent al tarannà evangèlic, també fa de correctiu de formes incorrectes, encara que estiguin carregades de bona fe.

També «fer caritat» pot esdevenir un antitestimoni quan determinats gestos canten als quatre vents que la mà dreta sap el que dóna la mà esquerra, contradient així la voluntat de Jesús que proposa un altre tipus de control de qualitat. Això explica determinades reaccions contra la paraula *caritat* quan aquesta no reflecteix les condicions que posa Jesús a l'Evangeli, les que exigeix als seus seguidors.

Deixar-se corregir per l'Evangeli i pel mateix Jesús demana també una forta dosi d'humilitat i l'abandó de certs protagonismes que pretenen utilitzar els pobres sota el pretext de sobresortir o de fer alguna cosa que tranquil·litzi la consciència, en definitiva, no servir els pobres, sinó servir-se'n d'ells. L'amor ho

corregeix i obliga a actuar d'una altra manera, no tant en la línia de donar sols coses materials, sinó de donar-se un mateix, voluntàriament.

Un voluntariat social animat per la fe, tot i que en el seu ardor és original, és capaç d'obrir-se a qualsevol necessitat i treballar amb tothom. Sap bé que hi ha una manera de veure la realitat que eixampla la pròpia visió personal i social. L'opció pel seguiment de Jesús fa encara més radical aquesta visió per la dimensió transcendent de la fe, la qual projecta el creient a les dimensions de Déu, Amor sense límit. Aleshores, el testimoni del cristià farà més creïble l'Església perquè és tot el cos social el beneficiari de la seva acció.

Sebastià Taltavull Anglada

Bisbe auxiliar de Barcelona

Els joves es preparen per a una agenda plena d'activitats

Iniciatives de voluntariat i evangelitzadores centren els esforços de la Delegació de Joventut de Barcelona

Joan Piñol
Barcelona

La Delegació de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona ha estat elaborant una intensa agenda de cara als propers mesos i a l'estiu. De manera central destaquen les peregrinacions a Terra Santa, Lourdes, Assís i Taizé, així com una setmana de voluntariat per a joves a diverses institucions d'Església que serveixen els més necessitats, com les Filles de la Caritat, o el Cottolengo.

També cal tenir en compte tota una sèrie d'iniciatives missioneres que s'han preparat. Entre aquestes últimes la més important serà «Una llum en la nit». Es tracta d'una iniciativa de nova evangelització que va néixer a Itàlia de la mà dels Sentinelles de la Nit. A Barcelona s'està preparant una acció missionera d'aquest tipus de cara al 2 de juny i, per aquest motiu, el cap de setmana del 5 i 6 de maig va tenir lloc a Castellnou de Bages un curset de preparació a càrrec dels Sentinelles de la Nit.

Mn. Bruno Bérchez, delegat de Joves de Barcelona, valora molt positivament aquesta experiència que serveix de formació per quan es dugui a terme la iniciativa a la Ciutat Comtal. «Per a nosaltres el més bonic ha estat veure que joves de diverses realitats s'han unit amb el desig de portar l'Evangeli a altres joves», conclou Mn. Bruno.

Igualment cal recordar que enguany ha estat un curs ple d'activitat per part de la delegació ja que s'han dut a terme molts actes per a la Missió Metròpolis a més d'aquells que ja es fan normalment. L'acte del 10 de març amb el cardenal Lluís Martínez Sistach a l'església de Betlem va servir també per posar a treballar els diferents grups diocesans en diverses iniciatives missioneres. Alguns s'han dedicat a repartir exemplars de l'evangeli segons sant Marc el dia de Sant Jordi i en un

parc d'atraccions, mentre que d'altres duïen a terme una Marató Metròpolis. En general, des de la delegació destaquen que tot plegat ha despertat la inquietud missionera entre els joves. En aquest sentit, el 19 de maig es va cloure la Missió Metròpolis de manera oficial en un acte al Seminari Conciliar on es van compartir les experiències dels diferents grups de joves.

Una altra de les novetats importants d'aquest any va ser l'Escola de Pregària que ha canviat de format. Cada tercer dijous de mes els joves han pogut conèixer la riquesa i pluralitat de la pregària

«Veig el futur de la pastoral juvenil a la nostra diòcesi amb molta esperança i il·lusió»

cristiana. Resar amb els salms, amb el Rosari, amb els cants de Taizé, etc. Cada cop han vingut més joves a l'Escola de Pregària i les paraules del cardenal Martínez Sistach han exercit de guia en el recorregut per les diferents maneres de pregar.

La valoració de la pastoral juvenil de Barcelona és positiva. «Veig el futur de la pastoral juvenil a la nostra diòcesi amb molta esperança i il·lusió», explica Mn. Bruno. Aquest jove sacerdot barceloní tot just fa vuit mesos que és delegat de Joves del bisbat i opina que ha estat un temps de treball constant. Ara que s'acaba el curs pastoral, es mostra entusiasmat per la tasca de la delegació que qualifica d'emocionant. «He vist que hi ha moltes persones que comparteixen la preocupació d'apropar els joves a Jesús.» Així doncs, hi ha molta feina a fer des de la delegació i per part de tots els joves del bisbat però també són moltes les persones que treballen per portar l'Evangeli a la joventut d'avui.

Per a més informació: www.delejo-vebcn.com

Una de les iniciatives del curs ha estat la «flash mob» a la catedral de Barcelona.

La Missió Metròpolis s'ha tancat: comença la Missió!

Mónica García / Barcelona

«Vingaaa...!» Tres grups de joves corren cap al centre del Pla de la Seu de Barcelona i sona la cançó de David Guetta... «without youuu, without youuuu». Tots plegats comencen sincronitzats un ball i la tornada de la cançó repeteix «sense tu... sense tu...». Mentre els curiosos s'apleguen al voltant de la cinquantena de joves, una gran creu blanca i groga de globus planeja sobre ells. És la *flash mob* (mobilització espontània) de cloenda de la Missió Metròpolis de la Delegació de Joventut de Barcelona. «Volíem fer un acte evangelitzador en un llenguatge jove i cridaner —explica Raúl Juste, dissenyador de la creu i membre de la delegació—. A més de la *flash mob* hem volgut fer una gran creu perquè no hem vingut a ballar

«No hem vingut a ballar per ballar; hem vingut per mostrar Jesús, en aquest cas amb el símbol de la creu»

per ballar. Hem vingut per mostrar Jesús, en aquest cas amb el símbol de la creu.» I afegeix: «Ja que l'endemà era la festa de l'Ascensió hem fet la creu amb globus i al final l'hem deixat anar. A molta gent li ha cridat l'atenció i ens ha preguntat què fèiem.»

S'acaba la cançó, la creu s'enlaira... Els mateixos joves aplaudeixen entusiasmat i els transeünts s'aturen per fer fotos. Somriures, joia, aplaudiments. «Que guai, ho hem de repetir!» Dit i fet... «without youuu, without youuuu». Aquesta va ser la sensació general del matí: «Ho hem de repetir.» Efectivament, la Missió Metròpolis que el dicasteri per a la Nova Evangelització va proposar a la diòcesi de Barcelona ha deixat un bon regust de boca als valents que han sortit al carrer a anunciar un missatge tan senzill com cab-

dal: «Déu t'estima i vol estar amb tu.»

Abans de la *flash mob*, diversos grups de la diòcesi de Barcelona han explicat, convocats pel delegat, Mn. Bruno Bérchez, la seva experiència de missió: animar a entrar al temple del Tibidabo, repartir abraçades gratuïtes juntament amb l'Evangeli de Marc, o convidar a una trobada personal amb Jesús a la nit... Cada missió va tenir les seves especificitats, però un punt en comú: «Això s'ha de repetir.» El cardenal Lluís Martínez Sistach va celebrar la missa a la capella del Seminari conciliar de Barcelona i va assenyalar en l'homilia que la fe és el millor regal que es pot oferir a qualsevol persona i que és el Senyor qui envia els joves en missió. Tot i que formalment la Missió Metròpolis ja s'ha tancat a Barcelona, això no ha fet més que començar.

De Lourdes a Terra Santa, passant per Taizé

Els joves de Girona i el seu «It's summer time»

Víctor Gay
Girona

Dos mesos d'intensa activitat i afegiríem que d'intensa mobilitat esperen els joves de la diòcesi. La Delegació de Pastoral de Joventut ha aplegat un seguit d'activitat des del 26 de juny fins a la mateixa data d'agost, sota un atractiu programa titulat, en anglès, *It's summer time*.

Tres fites geogràfiques i pastorals: Lourdes, Terra Santa i Taizé, amb una parada a la catedral, configuren aquesta oferta d'estiu.

Els joves són peça clau en la peregrinació diocesana a Lourdes, encertadament batejada, de l'Esperança. Seran uns 700 pelegrins que aniran al santuari del Pirineu central francès, del 26 al 30 de juny, dels qual més de cent joves faran serveis de tot tipus: transporten malalts i persones amb mobilitat limitada, col·laboren en les tasques de menjador i també en l'animació.

Serà amb ells el delegat episcopal de Pastoral amb Joves, Mn. Jordi Callejón, que programa les activitats formatives específicament previstes per als joves, que aprofiten els temps de descans dels pelegrins de major edat per formar-se i viure la seva fe en aquell entorn singular.

També són els encarregats d'organitzar les vetllades d'animació corresponents i amb un fort accent gironí, que sempre són benvingudes. Ja de retorn, els joves fan balanç de la seva participació en el pelegrinatge i comencen a preparar el de l'any següent.

Si en el pelegrinatge a Lourdes la participació dels joves pot ser d'edats molt joves, ja que poden anar-hi acompanyats dels pares, la següent proposta d'aquest *Summer time* es reserva per als majors de vint anys.

Es tracta de peregrinar a Terra San-

L'acollida dels participants a la JMJ, un record inesborrable.

«El bisbe Francesc Pardo, que ha prioritzat aquesta acció pastoral, serà present en la majoria d'activitats»

ta. Ja s'ha proposat, amb èxit, en anys anteriors. Enguany caldrà pedalar fort, especialment pel que fa al cost d'aquest tipus de sortides. No cal dir que la delegació ha treballat intensament en la preparació d'aquesta activitat. Terra

Santa és sempre un retrobament amb les arrels de la fe, amb els escenaris de la predicació de l'Evangelí, dels miracles, de la Passió i la Resurrecció.

Engrescar els joves, no costa, el que cal és trobar els mitjans. Segur que sabran on són i com aconseguir-los. Les dates previstes són del 31 de juliol al 7 d'agost.

Deu dies després del retorn de la terra d'Israel, s'ofereix als joves diocesans una nova sortida definida com «Carrega piles a Taizé».

En efecte, el centre ecumènic creat pel recordat germà Roger acull cada estiu milers de joves vinguts d'arreu del món (especialment d'Europa), que s'apleguen moguts per la fe, per compartir les esperances i viure un futur de germanor, més enllà dels respectius entorns socials, nacionals, de feina o

estudis. Els uneix el comú denominador de la joventut i de voler assolir aquell vell objectiu d'ajudar a fer un món un xic millor de com l'han trobat.

De ben segur que més i més joves de la diòcesi s'afegiran als que els han precedit en aquestes estades al centre de la Borgonya que sempre deixa un sentiment que convida a tornar-hi. Els nois i noies de Girona hi seran del 18 al 26 d'agost.

El 14 d'agost al capvespre el claustre de la catedral reviurà un acte que ha desvetllat molts joves de la diòcesi. Es tracta de fer memòria de la trobada que, en aquest mateix i simbòlic espai d'un dels tres claustres romànics de la ciutat, aplegava fa just un any els participants a la Jornada Mundial de la Joventut

i que eren acollits a la ciutat i els seus entorns.

Efectivament, el desvetllament d'esperits que provocà aquella estada i aquella acollida han donat embranzida a la dinàmica de la Pastoral amb Joves. Ho demostra el fet que s'està remodelant el mateix espai d'aquesta Delegació, al conjunt del Casal Bisbe Cartaña, per tal d'acollir les noves activitats ja previstes en el nou curs.

El bisbe Francesc Pardo, que ha prioritzat aquesta acció pastoral amb els nois i noies de la diòcesi, serà present en la majoria d'aquestes activitats. Oficiarà la missa al claustre el capvespre del 14 al 15 d'agost i compartirà experiències i vivències amb tots els participants. També per a ell és el *Summer time*.

Per a més informació: www.bisbat-girona.cat (espai jove)

L'estiu es viu intensament a Solsona

Ramon Estany / Solsona

La diòcesi solsonina, en la seva delegació de Joventut, organitza un gran nombre d'activitats per als joves durant les vacances de l'estiu, proposades a mida per a totes les edats i opcions.

La primera, organitzada pel bisbat de Solsona, és una ruta per Andorra, que tindrà lloc entre el 25 de juliol i el 31 de juliol, i va adreçada especialment a joves de 3r d'ESO a 1r de Batxillerat. Segons explica en Marc Trulls, delegat de Joventut, és una activitat que combina caminades i excursions amb visites a alguns dels temples i esglésies més importants de la zona, com al santuari de Meritxell o a la catedral de la Seu d'Urgell.

La següent activitat s'organitza conjuntament amb altres diòcesis de Catalunya i és el Pelegrinatge a Terra Santa. En aquest cas va adreçada a

edats entre 18 i 35 anys i tindrà lloc del 31 de juliol al 7 d'agost.

Una altra activitat serà el Pelegrinatge a Estrasburg (França), del 17 al 24 d'agost, un pelegrinatge dirigit també a joves entre 18 i 35 anys i que organitza en aquest cas el bisbat de Solsona. Finalment, Solsona ofereix una darrera proposta, molt nova i insòlita, i certament «radical», com defineix Trulls, que és el Raïd Goum.

El Raïd Goum és una iniciativa sorgida a França i Itàlia ja fa uns 40 anys que ofereix una proposta de recerca espiritual, combinada amb l'esport i l'aventura. Tindrà lloc del 25 d'agost al 2 de setembre i uneix l'experiència del desert, el silenci i la pobresa, en una ruta de 150 km per la província de Sòria. Els participants, amb el mínim d'equipatge i un sac de dormir, peregrinen en l'aprofundiment de la fe.

Per a més informació: joventut.bisbatsolsona.cat

Els joves de Solsona en un pelegrinatge anterior fet a Polònia.

«Volem ajudar els joves a trobar-se amb Crist»

Maria Palau, delegada de Joves del bisbat de Tortosa

C. M.

Com a la resta de diòcesis, també la Delegació diocesana de Pastoral amb Joves de Tortosa es prepara per viure un estiu molt intens amb un seguit d'iniciatives que busquen donar continuïtat a la flama encesa l'any passat amb motiu de la Jornada Mundial de la Joventut de Madrid, i amb l'experiència d'acollida prèvia. Maria Palau, delegada de Joves de Tortosa, ens parla d'aquestes iniciatives i de com l'objectiu darrer és avui i sempre acostar els joves a Jesucrist. Per a més informació: www.elpoudesicar.com.

Quines iniciatives heu organitzat aquest estiu per als joves del bisbat de Tortosa?

La Delegació de Joventut, pròpiament, organitzem una estada a Taizé a finals d'agost, conjuntament amb el Secretariat Interdiocesà de Joventut. Després, la missió de la Delegació ha estat fer com «d'altaveu» de les moltes propostes que des de diferents organismes del bisbat s'organitzen, directament o indirectament, per als adolescents i joves.

Per exemple?

El Moviment de Joves Cristians organitza una trobada de cap de setmana el mes de juny. L'Hospitalitat de Lourdes també ofereix als joves la peregrinació amb malalts. Les germanes de la Consolació organitzen uns campaments amb voluntariat. Els joves de la Zona Nord del bisbat peregrinen caminant des del Montsant fins a Montserrat. El Centre de Pastoral Vocacional organitza el Camí de Santiago. La Fràter obre els seus campaments a joves que vulguin participar de l'experiència. I com hem dit, a finals d'estiu, anem a Taizé, que en un marc de pregària, convivència, natura... també ens serveix per projectar amb il·lusió i esperança renovada el nou curs.

Quin és el propòsit de la Delegació de Joventut del bisbat de Tortosa?

L'objectiu de la Pastoral amb Joves és comú a tot arreu: ajudar els joves a trobar-se amb Crist. Una de les tasques importants com a Delegació és servir les parròquies, congregacions religioses i/o moviments en allò que puguin necessitar en relació amb els adolescents i joves (convivències, materials per a les catequesis, formació per als agents de pastoral...). Una altra tasca important és

Maria Palau, tercera per l'esquerra, acompanyada d'altres joves de Tortosa.

oferir iniciatives diocesanes que ajudin els joves a créixer en la seva dimensió espiritual, social, formativa, eclesial... Els recessos espirituals, les propostes de voluntariat, les trobades de cap de setmana, els grups de vida, etc. són instruments diversos que tenim per ajudar el jove que la seva fe impregni tota la seva vida.

També la Delegació ha d'ajudar a reflexionar què és el que el temps actual ens demana en relació amb l'evangelització del jovent, i anar oferint eines que ens ajudin a recórrer aquests camins nous.

Quins són els fruits de la jornada mundial de joventut i les jornades prèvies d'acollida?

Crec que el més important és que per a un bon grup de joves ha estat un moment molt important en el seu camí de fe i això és nota en la seva vida personal, en la implicació en la comunitat, en el fet d'haver format algun grup de vida i de sentir l'Església com a casa seva. Un altre fruit és que la JMJ ens va donar l'oportunitat de proposar moltes activitats, de fer molts contactes, de rebre molt dels que ens van visitar de fora, i això es queda en la memòria i ens enriqueix en el nostre dia a dia.

«La Delegació ha d'ajudar a reflexionar què és el que el temps actual ens demana en relació amb l'evangelització del jovent, i anar oferint eines que ens ajudin a recórrer aquests camins nous»

Propostes del bisbat de Sant Feliu de Llobregat

Redacció
Sant Feliu de Llobregat

Amb el suggeridor títol de *Truquen... obre la porta!*, la Delegació diocesana de Pastoral Juvenil del bisbat de Sant Feliu de Llobregat ofereix uns exercicis espirituals per a joves a Gisclareny (Berguedà) del 17 al 22 d'agost. Extracta d'un recés per a tots els joves des dels 18 fins als 35 anys. I del 18 al 26 d'agost, Sant Feliu també participa en el pelegrinatge a Taizé organitzat pel Secretariat Interdiocesà de Joventut.

Una altra de les propostes que s'ofereix és un curs de monitores i monitors del 16 al 27 de juliol.

Per a més informació: www.bisbatsantfeliu.cat/joventut.

Programació 2012

Club⁺amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Terra Santa

Del 17 al 24 d'agost
Del 30 novembre al
7 de desembre

Pelegrinatges solidaris a Lourdes

NOVETAT

En avió:

Del 30 de juny
al 3 de juliol.

En autocar:

Del 28 juny
al 2 de juliol

Del 20 al
24 de setembre

Units al pelegrinatge de
l'Hospitalitat de la Mare
de Déu de Lourdes

Organització tècnica

relitur viatges GC 1045 D

Expedicions culturals

MESOPOTÀMIA Ruta bíblica per terres aramees

Del 20 al 29 d'agost

Les terres entre l'Eufrates i el Tigris pertanyen a la cultura universal d'un món transcendent i determinant. Viatjant per les terres del Creixent Fèrtil ens acostarem allà on la tradició ens recorda per on van passar els patriarques bíblics i també per on van passar tants d'altres pelegrins il·lustres, com Egèria en el s. IV, donant també testimoni d'unes terres d'antiga tradició cristiana. Antioquia, Gaziantep, Urfa (l'antiga Edessa), són alguns dels llocs amb nom destacat. Tindrem ocasió de navegar per l'Eufrates, arribar a la vora del Tigris a Hasankeyf i descobrir llocs arqueològics excepcionals com Nemrut o Perre. A Istanbul visitarem part del barri jueu i per descomptat els grans llocs de la tradició cristiana.

Un viatge per les terres aramees de Mesopotàmia.

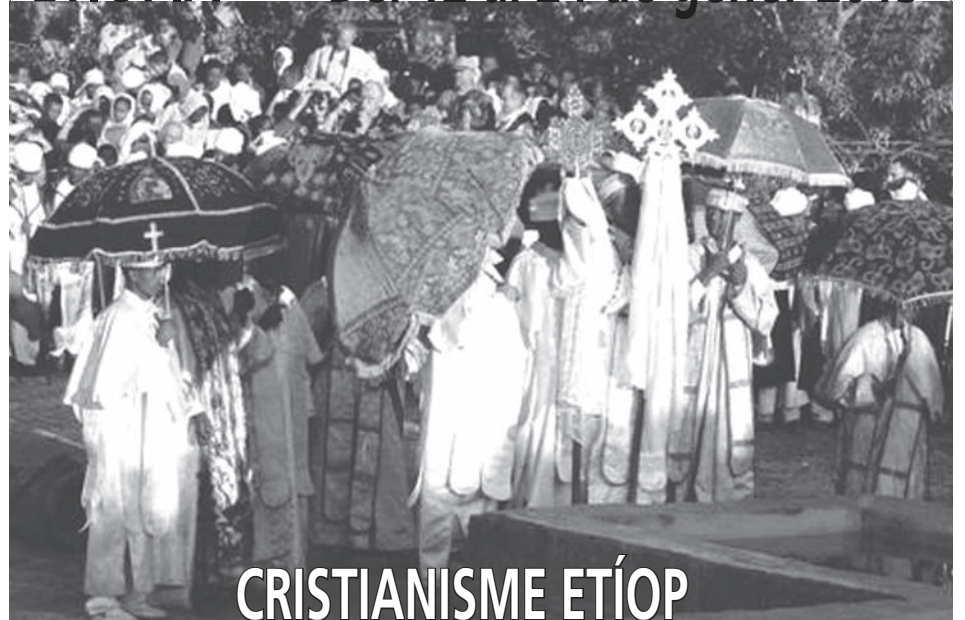
SRI LANKA: De l'1 al
l'esperit de l'antiga Ceilan 9 de novembre

La ruta colonial de les
espècies al cor de l'Índic

L'actual **SRI LANKA** és l'antiga **CEILAN**, una illa al sud del continent indi que ens ofereix l'oportunitat d'endinsar-nos en una magnífica ruta a través de plantacions d'espècies, parcs nacionals on gaudirem d'un safari entre elefants, meravellosos paisatges de muntanya entre plantacions de te, les antigues capitals dels regnes singalesos, etc. Tot envoltat d'un dels paisatges més impressionants d'Àsia on la selva més verda i una atractiva costa tropical són la llar d'un poble amable i hospitalari on actualment regna la pau i l'harmonia entre cristians, budistes, hindús i musulmans.

ETIÒPIA Del 12 al 24 de gener 2013

CRISTIANISME ETIOP

Celebració de l'Epifania-TIMKAT- a
la Jerusalem africana-LALIBELA

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

El cristianisme: religió de la confiança i de l'amor

Audiència general de Benet XVI a la plaça de Sant Pere

ACI
Ciutat del Vaticà

A l'audiència general del dimecres 23 de maig, el Papa va assenyalar que «el cristianisme no és una religió de la por, sinó de la confiança i de l'amor al Pare que ens estima». En la seva catequesi habitual dels dimecres i davant de milers de pelegrins a la plaça de Sant Pere del Vaticà, el Pontífex va fer una profunda reflexió sobre el sentit de dir-li Pare a Déu, tenint com a exemple Crist a la creu que li diu «Abbà! Pare!». Des de l'inici del camí, va indicar Benet XVI, «l'Església ha acceptat aquesta invocació i l'ha feta seva, sobretot en la pregària del Pater noster».

«El cristianisme no és una religió de la por, sinó de la confiança i de l'amor al Pare que ens estima. Aquestes dues afirmacions ens parlen de l'enviament i de l'acollida de l'Esperit Sant, el do del Ressuscitat, que ens fa fills en Crist, el Fill unigènit, i ens posa en una relació filial amb Déu, relació de profunda confiança, com la dels infants; una relació similar a la de Jesús», va explicar el Bisbe de Roma. Jesús, prossegueix, «és el Fill etern de Déu que es va fer carn, nosaltres en canvi ens convertim en fills seus, en el temps, mitjançant la fe i els sacraments del Baptisme i la Confirmació, gràcies a aquests dos sacraments estem immersos en el misteri pasqual de Crist».

Benet XVI va lamentar que «potser l'home modern no percep la bellesa, la grandesa i el gran consol, que conté la paraula "pare" amb la qual podem dirigir-nos a Déu en la pregària, perquè la figura paterna sovint avui dia no sol estar prou present i sovint no és prou positiva en la vida quotidiana». Davant d'això, va prosseguir, «de Jesús, de la seva relació filial amb Déu, podem aprendre què significa "pare" exactament, sigui quina sigui la veritable naturalesa del Pare que és als cels».

«Podríem dir que en Déu el fet de ser Pare assumeix dues dimensions. En primer lloc, Déu és el nostre Pare, perquè Ell és el nostre creador. Cadascun de nosaltres, cada home i cada dona és un miracle de Déu, és estimat per Ell, i és conegut personalment per Ell. Quan al llibre del Gènesi es diu que l'ésser humà és creat a imatge de Déu, es vol expressar precisament aquesta realitat: Déu és el nostre Pare, a través seu no som éssers anònims, impersonals, sinó que tenim un nom.»

A més, va subratllar, «l'esperit de Crist ens obre a una segona dimensió de la paternitat de Déu, més enllà de la creació, perquè Jesús és el "Fill" en el sentit més ampli, "de la mateixa substància del Pare", com ho professem al Credo». «Esdevenint un ésser humà com nosaltres, amb l'encarnació, mort i resurrecció, Jesús, al seu torn, ens rep

Nou llibre de Benet XVI

Zenit / Ciutat del Vaticà

S'acaba de publicar *El amor se aprende. Las etapas de la familia*, un llibre amb textos del papa Benet XVI, amb motiu de la Trobada Mundial de les Famílies de Milà.

Benet XVI ofereix una concepció de la família intensament lligada a les etapes de la vida. Lloc d'acollida de la infància, sosteniment durant les fases del creixement i escola permanent en la qual s'aprèn l'amor. Des d'aquí parteix cadascú per formar, al seu torn, una nova família, donant així continuïtat a la vida.

El repte que ve relançat per aquesta obra és que l'amor es pot aprendre. Que s'aprèn i es consolida al llarg de la vida de cada individu al si d'una família. Així, la societat que protegeix la família promou l'harmonia social, salvaguarda el seu futur i afavoreix la pau entre els homes.

L'interrogant que trobem al centre neuràlgic d'aquesta obra és: l'amor «s'aprèn» o simplement «se sent»? Aquest és el repte que se'ns proposa: l'amor no pot identificar-se amb un mer sentiment, encara que això pugui servir com a guspira inicial per créixer vers una veritable entrega. L'amor es pot aprendre al llarg de la vida de cada individu, al si d'una família. L'ésser humà, creat a imatge i semblança de Déu, no pot prescindir de l'amor. Ha estat creat per amor i per estimar.

Per això, la família és la primera escola on s'aprèn a estimar de veritat. Així el presenta el Papa, obrint el cor en fer memòria de la pròpia experiència viscuda al si de la família. La conclusió és evident: una societat que protegeix la família promou el veritable desenvolupament, salvaguarda el seu futur i afavoreix la pau entre els homes.

«Cadascun de nosaltres, cada home i cada dona és un miracle de Déu, és estimat per Ell, i és conegut personalment per Ell»

en la seva humanitat i en el fet de ser Fill, per poder entrar també nosaltres en la seva pertinença a Déu específica i especial», va afegir.

El Papa va afirmar també que «des que existeix l'*Homo sapiens*, està sempre en la recerca de Déu, intenta parlar amb Déu perquè Déu s'ha inscrit ell mateix als nostres cors, per la qual cosa la primera iniciativa és de Déu i amb el baptisme Déu torna a actuar de nou en nosaltres». «L'Esperit Sant actua en nosaltres com a primer iniciador de la pregària, perquè puguem després parlar realment amb Déu i dir "Abbà" a Déu. Per tant, la seva presència obre la nostra pregària i la nostra vida s'obre als horitzons de la Trinitat i de l'Església.»

«Quan ens dirigim al Pare nostre a la nostra cel·la interior, en el silenci i en el recolliment, mai no estem sols. El qui parla amb Déu mai no està sol. Estem en la gran pregària de l'Església, formem part d'una gran simfonia que la comunitat cristiana escampada arreu de la terra i en tot temps eleva a Déu; certament els músics i els instruments són diferents però la melodia de lloança és única i harmoniosa.» En parlar sobre la diversitat de carismes en l'Església, el Pontífex va ressaltar que «l'oració guiada per l'Esperit Sant, que ens fa clamar "Abbà, Pare!" amb Crist i en Crist, ens insereix en l'únic gran mosaic de la família de Déu, en què cadascú té un lloc i un rol important, en profunda unitat amb tot el conjunt».

Finalment, el Papa va instar a aprendre «a assaborir en la nostra oració la bellesa de ser amics, encara més fills de Déu, de poder-lo invocar amb la familiaritat i la confiança que té un infant envers els pares que l'estimen».

El Papa beneeix una creu que recorrerà el món

L'*Osservatore Romano* ha informat que abans d'iniciar-se l'audiència general del dimecres, el Papa va beneir una gran creu de fusta que recorrerà les capitals del món per celebrar l'any 2033 els 2.000 anys de la resurrecció de Crist.

La creu fa quatre metres d'alçada i és un «signe de gratitud a Déu» que ja ha recorregut Ucraïna, Polònia, Lituània, Letònia, Estònia, Finlàndia, Noruega, Dinamarca, Suècia, Alemanya, Islàndia, França, Països Baixos, Bèlgica, Àustria, Hongria, Eslovàquia i República Txeca. La iniciativa parteix d'un grup de fidels ucraïnesos de la localitat de Leópolis (Lviv). En la seva estada a Roma, la creu ja ha estat a les quatre basiliques papals: Sant Pere, Sant Joan del Laterà, Santa Maria la Major i Sant Pau. Ara continuarà el seu periple arreu del món.

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES

petita gran residència.

Petita (hi ha lloc per a 16 persones), gran (els residents la fan gran).

Places disponibles, ambient familiar

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Israel

L'aigua a Terra Santa, una emergència humanitària

Les forces militars israelianes destrueixen arbitràriament dipòsits

Patriarcat Llatí de Jerusalem
Jerusalem

La Societat de Sant Iu és un centre catòlic per als drets humans a Jerusalem, que analitza el tema de la demolició arbitrària de dipòsits d'aigua. Aquesta Societat lluita pels drets civils i socials dels habitants de Terra Santa i treballa amb el patrocini del Patriarcat Llatí de Jerusalem. Situat als afores de Betlem, a Rashayida, hi ha un petit poble, els habitants del qual esperen amb impaciència els camions israelians que transporten litres d'aigua. El líquid s'utilitzarà amb prudència, ja que rara vegada plou durant els mesos caniculars, i la compra d'aigua consumeix la major part del salari mensual. Aquest estiu

serà especialment difícil per als pagesos i les famílies, que han vist com les forces de defensa israelianes han destruït la seva principal font d'aigua. La cisterna cavernosa, que data de l'època bizantina, va ser destruïda després que el propietari fes reparacions senzilles sobre la tapa del dipòsit sense permís. Aquesta acció li ha costat a ell i a quatre famílies més la provisió d'aigua que necessiten per als mesos d'estiu. És el tercer dipòsit d'aquest tipus que ha estat destruït a la regió en els darrers set mesos.

El poble, com tants altres, ha reforçat en els dos darrers anys la seva preocupació pels recursos de l'aigua. La majoria d'aquestes comunitats estan situades a la zona C, que cobreix més del 60% de Cisjordània i es troba sota

l'ocupació total de les forces militars israelianes. Les autoritats israelianes (ICA) controlen les lleis de serveis, la planificació del territori i la seguretat. Això inclou totes les renovacions, rehabilitacions i construccions de sistemes d'aigua. Qualsevol estructura que es munti ha de rebre un permís de les ICA. Amb un procés d'autorització que pot durar anys i una taxa d'aprovació de l'1 al 6% (dada confirmada per les estadístiques dels militars israelians), la majoria de les comunitats són vulnerables a les demolicions.

La Societat de Sant Iu va observar una tendència pel que fa a la qüestió dels recursos hídrics el 2010, quan l'organització es va començar a veure aclaparada amb casos de demolició de dipòsits. La zona C està poblada per les comunitats més pobres de Cisjordània, que depenen en gran mesura de l'agricultura i la ramaderia. Aquesta zona es caracteritza per una mancança important d'infraestructures d'aigua. La

demolició d'uns quants dels tancs existents representa el final del seu mitjà de subsistència.

La política de demolició de les estructures d'aigua s'ha unit a una estratègia concertada per Israel per forçar el desplaçament dels palestins. Del 2010 al 2011, les demolicions d'estructures de captació d'aigua s'han duplicat, amb 46 cisternes destruïdes; la qual cosa ha afectat més de 14.000 persones i ha causat l'èxode de moltes famílies. La política de demolició dels dipòsits s'ha de considerar en el context més ampli de l'ocupació i l'aplicació del règim de planificació restrictiva, controlat per l'exèrcit israelià. El 2011, la Societat de Sant Iu va sol·licitar al Tribunal Suprem de Justícia israeliana que recuperés els comitès locals de planificació a la zona C. Aquesta organització també porta a terme una campanya, amb el suport d'altres organitzacions locals, per protegir legalment els dipòsits de les demolicions arbitràries.

Benedicció d'un nou monestir benedictí a Tabgha

P. L. J. / Tabgha

En la solemnitat de l'Ascensió, el cardenal Joachim Meisner, arquebisbe de Colònia, va beneir el nou monestir benedictí de Tabgha. El van acompanyar el patriarca llatí emèrit de Jerusalem, Mons. Sabbah, i Mons. Marcuzzo, vicari patriarcal llatí per a Israel, en representació del patriarca de Jerusalem, Mons. Twal. També hi van assistir Mons. Franco, nunci apostòlic a Israel, i els bisbes Mouallem i Bathish; així com el pare Collins, abat de la Dormició; l'anterior abat, B. Lindemann, i l'abat del monestir dels Escocesos de Viena. Es va celebrar de manera molt especial la presència del P. Jérôme Brizic, o.s.b., de 91 anys, que ha passat 79 anys gairebé sempre a Tabgha. El programa

va començar amb la missa solemne de l'Ascensió i va continuar, al claustre del nou monestir, un temps de pregària i diferents discursos. La cerimònia va finalitzar amb la benedicció interior i exterior del monestir i, en especial, de la capella.

Els benedictins de Tabgha, que depenen de la Dormició de Jerusalem, es van instal·lar aquí el 1939 i, entre el 1952 i el 1954, hi van construir el seu convent. El 1982 van reconstruir la basílica-santuari de la multiplicació dels pans i dels peixos. Poc després de promoure's a priorat, es van adonar el 2002 que l'edifici, tot i que relativament nou, no era viable. Calia un monestir nou i més segur, espaiós i que complís els requisits d'una vida monàstica.

Subscriu un missioner

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebuin notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Marqueu la vostra preferència (preu d'una subscripció missionera)

- Amèrica i Àfrica: 237,86 € Missioner Edició en català
 Àsia i Oceania: 315,81 € Missionera Edició en castellà
 Adjunto xec nominatiu Domiciliació bancària

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua donació Subscripció Missionera.

Titular

Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
 Comtes de Bell-lloc, 67-69
 08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

«En catequesi i litúrgia, des d'Amèrica Llatina, mirem sempre Barcelona»

Mons. Víctor Sánchez, president de la Comissió Episcopal per a la Pastoral Litúrgica de la Conferència Episcopal de Mèxic

Patricia Navas

L'arquebisbe mexicà de Puebla, Mons. Víctor Sánchez, afirma en aquesta entrevista que l'arxidiòcesi de Barcelona és una referència per a tot Llatinoamèrica en qüestió de litúrgia i catequesi. President de la Comissió Episcopal per a la Pastoral Litúrgica de la Conferència Episcopal de Mèxic i president també del Departament de Missió i Espiritualitat de la CELAM, aquest carismàtic prelat va viatjar a Catalunya per participar en la celebració del 25è aniversari de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona.

La seva presència a la celebració del 25è aniversari de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona mostra l'àmplia projecció d'aquest centre...

Hi he vingut com a president del Departament de Missió i Espiritualitat de la CELAM (en la qual s'inclouen la catequesi, la litúrgia, la pietat popular, els santuaris i la missió *ad gentes*) per participar en els vint-i-cinc anys de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona. Sento com un deure ser en aquestes festes. En primer lloc, perquè el nombre més gran d'agents de pastoral formats per Barcelona ha estat de llatinoamericans: mexicans, colombians, dominicans, panamenys, centre-americans. I després perquè tot allò que ens arriba a nosaltres de catequesi i litúrgia és a través del Centre de Pastoral Litúrgica i de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona. Des d'Amèrica Llatina mirem sempre Barcelona: per a materials, per a subsidis, per a formació. Hi ha altres instituts, com el Sant Anselm de Roma o l'Institut Litúrgic de París, però Amèrica Llatina sempre gira la seva mirada vers Barcelona, que depèn de la Facultat de Teologia de Catalunya.

Cap altre lloc d'Espanya podria suscitar un interès similar, per exemple Madrid?

Entenc que Madrid encara no té el reconeixement de postgraus com el que té Barcelona, on els estudiants vénen i s'hi adapten perfectament. També hi ha persones que van a Comillas, a Salamanca, a San Dámaso de Madrid, però en qüestió de litúrgia, tothom mira cap a Barcelona. I també estem molt contents amb les facilitats que ens dona l'arxidiòcesi: els nostres sacerdots són recolzats per les parròquies, on també col·laboren pastoralment.

Parlem del seu país i del seu continent. En quin punt es troba la reforma litúrgica del Concili Vaticà II?

A l'Amèrica Llatina la realitat és molt interessant. Els fruits de la reforma litúrgica són la llengua pròpia, la participació activa i comunitària dels fidels, el cant, inclosa la dansa en algun moment de la celebració, com a ofrena. Tot això són coses positives en

«La reforma litúrgica ha anat molt més enllà del que demanava el Concili»

matèria de reforma litúrgica per als pobles d'Amèrica Llatina. D'altra banda, tenim la riquesa de la pietat popular. Els nostres pobles són pobles molt religiosos, amb grans tradicions religioses de pietat eucarística, mariana... Les festes principals se celebren molt: festes patronals, de la Mare de Déu, peregrinacions, els temps litúrgics més importants com el Nadal, la Pasqua... Jo sento que la reforma litúrgica ha anat molt més enllà del que demanava el Concili. Afortunadament.

S'està donant alhora un retorn a formes més clàssiques, per exemple l'ús del cant gregorià?

Nosaltres veiem des d'Amèrica el desig de retornar a una litúrgia més centralitzada en el clergat, però sentim la necessitat que els nostres fidels participin en la celebració. Per això demanem tant que ens permetin les nostres llengües pròpies, les expressions culturals pròpies dels nostres pobles. Això demanava el Concili: precisament que es miri les cultures i tradicions dels pobles. L'Església no pretén una rígida uniformitat, al contrari: promou, veu amb simpatia i, si pot, conserva íntegre el que hi havia en les cultures dels pobles que no estigui allunyat de l'essència de la litúrgia. Respectant la substancialitat del ritu nostre romà (el ritu hispànic a Espanya), els nostres pobles d'Amèrica demanen aquesta atenció a les cultures i necessitats dels pobles.

Agustí Codinach

cerers
des de
1862

CERABELLA

P.I. Can Clapés, 08181 Sentmenat (Barcelona)
T. 93 715 31 02 / Fax 93 715 02 51
CERERIA ABELLA
Sant Antoni Abat, 9, 08001 Bcn.
T. 93 441 09 07 / Fax 93 441 70 47
Boters, 5, 08002 Bcn. T./Fax 93 318 08 41
Comte Borrell, 41, 08015 Bcn. T.93 442 93 28

radioestel.cat

Espai de trobada, participació i diàleg

Actualitat

Cultura

Blogs

Ràdio

en directe

a la carta

Madrid

Els bisbes animen a ser solidaris, a la llum de l'Eucaristia

Missatge amb motiu de la festivitat del Corpus Christi

Rosa María Jané Chueca
Madrid

Els bisbes de la Comissió Episcopal de Pastoral Social de la Conferència Episcopal Espanyola han publicat un missatge titulat *Busquem el bé de tots*, amb motiu de la festa del Corpus Christi, Dia de la Caritat.

Els prelatos dirigeixen la seva mirada a tots els que pateixen qualsevol tipus de necessitat, especialment en aquests moments de crisi, i assenyalen que «per a tots ells va tenir Jesucrist gestos d'atenció i d'ajuda». Per això, expresen el seu desig d'oferir «l'entrega solidària» i el «missatge d'esperança» que neixen de l'amor de Déu, font de la caritat fraterna. També volen mostrar el seu agraïment a tots els qui «posen els seus béns, el seu temps i el seu esforç al servei dels pobres, dels marginats i dels més desposseïts». Els membres de la Comissió Especial de Pastoral Social senten, a més, en aquesta crisi, «la responsabilitat de pregar pels qui causen aquests desordres i pels qui els consenteixen amb la seva actitud passiva des de llocs de responsabilitat».

Pel que fa a les dades de Càritas espanyola, els bisbes posen en relleu que la taxa d'atur a Espanya va ser, el 2011, la més alta de tota la Unió Europea i que el 49% dels joves no tenen accés al mercat laboral. Indiquen que un de cada quatre espanyols es troba en situació de risc de pobresa i exclusió social. A més, el nombre de llars amb tots els seus membres actius en atur ha arribat a 1.425.000, i d'ells 580.000 no reben cap ingrés.

«La pobresa en les seves diferents formes s'ha fet més extensa, més intensa i més crònica», escriuen els prelatos. I afegeixen: «Mentrestant, donem pas a una societat més injusta en què la diferència entre rics i pobres es fa cada vegada més profunda.» En aquest context, els prelatos miren Jesucrist Eucaristia: «En aquest sacrament es manifesta especialment l'amor de Déu que estimula en nosaltres l'exercici de la caritat en la forma i grau que correspon a cadascú.» Davant de les necessitats alienes, «Jesucrist es commou i mostra el seu rostre compassiu. El seu exemple ens ensenya que l'autèntica compassió comença per estar atents sol·lícitament a les necessitats dels altres i fer tot el possible per remeiar-les».

En el missatge episcopal, podem llegir: «Jesucrist, amb paraules i gestos, porta al compliment i plenitud la compassió operant de Déu. I, volent comptar amb els seus, dirà als seus deixebles: "Doneu-los menjar vosaltres mateixos." Tot i que sap que allò amb què compten resulta insuficient per a la gran massa famolenta i necessitada. Jesucrist, en aquest signe eucarístic, ens mostra molt clarament que la primera obra de caritat és manifestar a la gent la veritat de Déu, el rostre de Jesucrist.

«La pobresa en les seves diferents formes s'ha fet més extensa, més intensa i més crònica»

De manera inseparable, ens ensenya a sortir al pas de les necessitats materials del proïme.» Segons els bisbes, la veritable caritat «mira també l'ànima; i, en la forma oportuna, inclou, per això, també la intenció evangelitzadora. El testimoni del lliurament de si mateix que fa Jesucrist obre el cor a l'esperança en la vida eterna».

«Jesús "beneeix" i "parteix" els aliments, en clara referència a l'Eucaristia», diuen els prelatos, «i els deixebles van ser els encarregats de repartir-los. (...) La compassió de Jesús s'ha traduït a partir i repartir el pa. (...) El poc per

l'acció del Senyor totpoderós ha estat més que suficient per a molts. Jesús no tan sols ens ensenya a compartir el pa, sinó a fer de les nostres vides una mediació del seu amor als més desposseïts. (...) No podem oblidar que l'Eucaristia ens obre al coneixement i a l'experiència de Déu, que és la nostra necessitat més gran; per tant, la més important obra de caritat».

El bé de tothom

La Comissió Episcopal de Pastoral Social adverteix: no podem quedar-nos de braços plegats davant de la necessitat extrema, i pensar que no podem fer-hi res. Per això, planteja tres propostes: passar de la compassió a l'acció, assumir la pròpia responsabilitat i donar cabuda a la gratuïtat.

En primer lloc, alerta que no és possible viure d'esquena als cinc milions i mig d'aturats, a les milers d'empreses obligades a reduir plantilles o a tancar, ni al milió i mig de famílies amb tots els

seus membres a l'atur... «Tampoc no podem ser insensibles davant d'algunes formes d'actuar de persones i institucions que, cridades d'una manera especial a orientar els seus projectes i accions amb justícia i transparència, no són exemplars en els exercicis d'aquests deures.»

«És temps», asseguren els bisbes, «de convertir-nos i passar de la compassió a l'acció, i assumir un compromís clar en favor dels més necessitats. (...) Hem de vèncer la temptació de crear necessitats per promoure principalment el desenvolupament econòmic. S'ha de procurar satisfer necessitats de les persones per promoure'n el desenvolupament integral. És imprescindible mirar la persona com a subjecte de desenvolupament i no com a simple consumidor. Cal aconseguir que les relacions de mercat estiguin subjectes a les exigències morals de reciprocitat solidària, com demana una justa economia de mercat».

També comenten que «el Senyor ens ensenya i ens convida a fer-nos càrrec de

l'altre. Avui Déu continua demanant-nos que siguem responsables dels nostres germans. (...) Tots estem cridats a compartir i fer veritat a la nostra vida el lema de Càritas d'enguany per al Dia de la Caritat: "Viu senzillament perquè uns altres, senzillament, puguin viure"».

El missatge episcopal assegura que això només és possible des de la generositat. Per això demana treballar per la justícia perquè tothom vegi respectats els seus drets: «Caldrà sobrepassar, moltes vegades, la justícia legal amb la gratuïtat pròpia de la caritat cristiana. La feblesa d'uns, la matusseria d'altres i les limitacions de tots pronostiquen la presència dels pobres a través dels temps, cosa que fa necessari l'exercici de la caritat per assolir la justícia social i del bé comú. Les nostres decisions i opcions en l'àmbit econòmic, social i polític no s'han de sustentar només en relacions de drets i deures, sinó en relacions de gratuïtat, de misericòrdia i de comunió.»

María Elena Olmos, primera presidenta de l'Associació Espanyola de Canonistes

Redacció / Madrid

María Elena Olmos Ortega, catedràtica de Dret eclesiàstic de l'Estat i degana de la Facultat de Dret de la Universitat de València, és la primera dona que ocupa el càrrec de presidenta de l'Associació Espanyola de Canonistes, per al qual va ser elegida a la darrera assemblea general de l'associació, celebrada a la Universitat Pontifícia Comillas, on aquesta organització té la seu.

L'Associació Espanyola de Canonistes té 42 anys d'història i està formada per més de quatre-cents socis, entre els quals hi ha, a més de diversos arquebisbes i bisbes llicenciats en Dret canònic, nombrosos catedràtics i professors universitaris, tant de les facultats eclesiàstiques de Dret canònic com de les de Dret de les universitats espanyoles, així com vicaris judicials i membres de tribunals eclesiàs-

tics, advocats, etc. L'associació té com a objectius fonamentals fomentar i impulsar l'estudi i el conreu del Dret canònic, contribuir a millorar la formació dels canonistes i crear un àmbit que permeti la relació i el coneixement mutu dels qui es dediquen a aquests temes.

María Elena Olmos és doctora en Dret per la Universitat de València i premi extraordinari de llicenciatura i de doctorat, a més de llicenciada en Dret canònic per la Universitat Pontifícia de Salamanca. Catedràtica de Dret eclesiàstic de l'Estat a la Facultat de Dret de la Universitat de València, des del 1999, va ser nomenada degana d'aquest centre el març d'aquest any. Amb anterioritat, ha ocupat diversos càrrecs a la universitat, entre altres, els de secretària de la Facultat de Dret i directora del Departament de Dret romà i Dret eclesiàstic de l'Estat.

Punt de vista

Eulàlia M. Bofill, o.c.d.
Carmel de Mataró

Vida contemplativa i pregària

«Pare, que jo estigui en ells i tu en mi, perquè siguin plenament u. Així el món reconeixerà que tu m'has enviat i que els has estimat a ells com m'has estimat a mi» (Jn 17,23). Aquestes paraules que Jesús diu als deixebles i que l'Església ens ha deixat escoltar i meditar i pregar els darrers dies de Pasqua ens vénen bé en aquesta diada d'oració per parlar de la vida contemplativa i de la seva principal finalitat i tasca: la pregària. Paraules de Jesús dites poques hores abans de la seva mort. Per a nosaltres són el seu testament, la veritat més profunda de la bona nova proclamada, explicada als deixebles i, sobretot, viscuda per ell al llarg de la seva vida en la nostra terra. Paraules en concret que ens fan besllumar, copsar la veritat de Déu i la veritat de cadascun de nosaltres, els humans: Jesús viu i vivent en nosaltres com a cos, i en cada persona de manera individual; no formem amb ell sinó una unitat. Saber-ho, creure-ho, conèixer-ho, viure-ho és el desig suprem de Jesús i forma part de la seva ardent pregària adreçada al Pare. Forma part del misteri que comporta tota vida cristiana i, de manera preferencial encara que no exclusiva, ni molt menys, de tota vida contemplativa. Misteri de Jesús ofert a tots i al qual cadascú dona lliurement una resposta.

Aquesta és la tasca primera de tota vida contemplativa i per dur-la a terme, el millor i insubstituïble mitjà és la pregària. Pregària de lloança, d'acció de gràcies, de petició, d'intercessió. Pregària indi-

vidual, en el silenci i recolliment, acte de relació amorosa, de diàleg, de compartir desigs, anhels, fam i set d'infinít, de Déu, d'estimar i ser estimats, en acte d'entrega i donació a Déu de paraula i de fet en la vida diària.

En parlar de pregària d'intercessió de cap manera volem dir de suplència o d'estalvi. Per a Déu cada persona humana és un ésser únic i irrepetible, amb una necessitat ineludible de relació amb ell i amb els altres que ens personifica. La vida contemplativa ha rebut l'encàrrec de ser ferment que desvetlli i faci créixer en els altres la imperiosa necessitat de pregària personal, de relació amb Déu —cosa gens fàcil ja que tots portem damunt nostre una càrrega imponderable de límits, pobresa, fragilitat, egoisme... pecat...— i que per la seva mateixa essència res ni ningú no pot suplir aquesta dimensió constituent de la persona. Ell és la intimitat més

íntima i més profunda de cadascun de nosaltres, la terra on pren vida el nostre propi jo, i d'aquí la necessitat, sentida o no, de comunió, de diàleg, de relació amb Déu; de la mateixa manera que cadascú és únic, no hi ha ni hi haurà cap altre com jo, igualment i per aquesta mateixa raó, la relació és intransferible. Si la pregària és aliment i festeig, qui pot alimentar-se, festejar en lloc d'un altre?

Quina meravella ser persona humana! Sols la relació amb Déu, la pregària, ens ho fa conèixer. No en va el mateix Jesús, referint-se als seus diu: «Els són la meva glòria» (Jn 17,10).

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral de Barcelona

«Don Camilo»

Giovanni Guareschi (1908–1968), escriptor i periodista italià, va escriure novel·les i relats humorístics. Assolí especial popularitat a través de l'obra Don Camilo (1952). Va ser traduïda a moltes llengües i, fins i tot, duta a la pantalla cinematogràfica. El personatge Camilo esdevingué protagonista d'altres novel·les humorístiques del mateix autor.

Don Camilo és sacerdot d'un poble. Té un geni de mil dimonis i sosté una batalla acarnissada amb l'alcalde comunista, Pepone. El Sant Crist de l'església dirimeix moltes de les tossaderies del mossèn rondinaire. He pensat que, en aquests temps complicats, sempre és útil el bon humor que, ho vulguem o no, relativitza els nerviosismes generats per les derives de la vida, sense impedir la millora de les coses que necessàriament cal canviar.

«Don Camilo mirà el Crist de l'altar i digué: —Jesús, hi ha massa coses que no funcionen en el món. —Això no és cert, va fer el Crist. Al món, l'únic que no rutlla són els homes. La resta marxa perfectament.» L'autor comenta que passen moltes coses estrambòtiques. Després que l'egocèntric, en descriure un dia de pluja, dirà amb naturalitat: «Jo, avui plou.» Perquè en un dia de pluja o neu, el més important és ell: Jo plou, jo neva, jo fa sol.

«Jesús, féu don Camilo, em tornaré boig: aquí no passa res! —No ho entenc, responia somrient el Crist crucificat: cada matí neix el sol i cada tarda es pon; cada nit veus com milions d'estrelles giren sobre el teu cap, l'herba creix a les prades, el temps segueix el seu rumb. Déu és allí i es manifesta a cada lloc i a cada instant. Don Camilo, crec que passen moltes coses. Crec que passen les coses més importants.»

Recomano la lectura de Don Camilo. Un llibre de bon humor, seriosament irònic. Crític amb la realitat dels anys en què fou publicat, quan es vivien encara les conseqüències de la Segona Guerra Mundial.

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Enveja

Tot i que no tinc la categoria universitària per poder exercir de tutor de tesi, m'ha tocat intervenir-hi, i ajudar, en diferents ocasions. Des de medicina a belles arts, passant per litúrgia. Dic això, perquè la dedicació que posa qui la prepara és una feina àrdua, però interessant. La presentació i la defensa és una altra cosa. Quan un en té a les seves mans un exemplar, la lectura es fa insuportable. Gràfics, esquemes, i notes a peu de pàgina demostren la feina feta i mereixen la millor qualificació que gairebé sempre se'ls atorga. Almenys, per aquí. Torno a repetir, que el resultat massís és pesat de llegir. Que aquesta divagació serveixi per justificar la meva obstinació perquè el text que lliuro resulti amè al lector, i que no estigui buit de contingut.

La setmana passada em vaig referir a l'enveja i, sincerament, deia que aquesta temporada patia les conseqüències adverses de ser-ne víctima. Un sacerdot, bon company, a qui li vaig enviar el text, em contesta dient-me que ja li explicaré les meves afliccions. Li agraeixo l'afany, però el que vaig escriure no volia que fos una catarsi; si em referia a mi mateix era per donar-li autenticitat.

Malgrat que tractava d'enveges individuals, ara podria recordar les col·lectives, que en la història moltes vegades han donat pas a separacions, reformes i rivalitats, avui superades. Estic convençut que entre descalços i l'antiga observança no hi ha cap enveja. O entre els monjos negres i els blancs, a més, posteriorment, dels d'estricta observança tampoc. Però és bo recordar-ho.

La llista de pecats capitals no és dogmàtica. He llegit que en segles anteriors no hi apareixia l'enveja, sinó la tristesa. Alguna cosa en comú tenen aquests dos conceptes perquè el diccionari de la RAE la defineix com a «tristesa o pesar del bé aliè».

Difícilment es pot pregar amb mal humor. I una persona de mal humor i que no resa, és bastant inútil per al Regne. Un test que en descobreix el grau d'infecció és observar-se quan algú proper i company triomfa. Si ens alegrem que ens hagi superat és senyal que el vici està poc arrelat.

El sacerdot company em recorda que, si he estat víctima de l'enveja, no oblidí el que diu el Catecisme. Ho busco i diu que l'antídot de l'enveja és l'amistat. Ho celebro. És una decisió que m'interessa. He dit i repetit que, si un dia pogués trobar-me amb el meu admirat Benet XVI, li diria que la seva encíclica meravellosa sobre l'amor va néixer una mica atrofiada. Desenvolupa admirablement l'amor eros i l'agapé, però el concepte que en grec s'esmenta com filò i que inclou l'amistat, només l'esmenta i això ho lamento. Més d'una vegada, he vist que, en algunes de les seves visites, es troba amb persones, masculines i femenines, amb les quals ha tingut una relació personal. N'observo les expressions, que denoten l'amistat que l'uneix amb aquella persona. Ara recordo la llarga conversa amb una senyora, poc abans de la famosa conferència de Ratisbona, es veia de lluny que revivia antigues experiències universitàries. M'agrada fixar-me en aquests detalls, perquè el text prefereixo llegir-lo. Quan veig aquests testimonis sento una «enveja santa».

D'aquell Pius XII, intel·lectual i sant, que menjava amb l'única companyia a taula de dos ocellers, segons expliquen, a la cordialitat de les sobretalles que, amb els comensals, cardenals o joves de l'extens món, que passa ara, hi ha hagut molts canvis. I no pel fet que això que esmento sigui anècdota pura deixa de ser important, per descobrir uns quants progressos que s'efectuen al cim compartit de l'Església.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Al pati d'una presó albiro esperança

He de confessar que el diari del matí em va deixar una amarga sensació d'impotència i, fins i tot, d'indignació. El titular ja ho deia tot: «Centenars d'aturats fan de "llauners" per tenir ingressos.» L'article encapçalat per aquest titular semblava que tenia dues vessants: una la de la compassió o almenys la comprensió per totes les víctimes de la crisi que, d'alguna manera, han de sobreviure i ho fan com poden. L'altra, la de la justícia i la vigilància policial que no dona a l'abast per lluitar contra aquesta plaga. La policia, deia en l'article, des del mes de gener fins al d'abril han dut a terme 6.205 intervencions i han decomissat unes 43.000 llaunes d'aquesta miserable «economia submergida». Déu meu, Senyor! I com poden sobreviure si no és amb aquests petits recursos? Mentre negocis de milions d'euros tenen sovint molt més d'economia submergida, aquests pobres homes van fugint i amagant les llaunes que els suposen només uns quants euros per sobreviure amb la família.

Amb aquesta sensació, propera a la dels indignats del 15-M, me'n vaig anar cap a la presó a veure els meus amics.

Al pati d'un dels mòduls m'esperava una de les converses més boniques que mai m'hauria imaginat. Va ser l'intern el que em va esperar amb les seves paraules. Parlàvem de la seva preocupació per la família, de l'angoixa que sentia per fer patir els que més estima i no poder ajudar-los ni materialment, sabent que estan passant necessitat.

Però, de cop i volta, la seva actitud va fer un tomb. Em va parlar de la seva fe en Déu i de la seva pregària des que havia arribat a la presó. No li sabia greu passar el que està passant sense llibertat, perquè ell havia errat. Però el patiment de la seva família era el que l'aclaparava. I era aleshores que posava tota la seva confiança en Déu per sortir de l'angoixa i no desanimar-se. «Jo sé que la presó pot portar la ruïna de la persona o pot redimir-la. Jo no vull que em faci mal sinó que vull aprofitar el temps que hi estigui per créixer en tots els aspectes.»

Quan, al final de la conversa, m'ha donat les gràcies, dient-me que s'havia sentit molt bé, he estat jo l'agraïda. Molta gent no ho sap ni s'ho pot imaginar, però Déu té un lloc ple de tendresa i de consol també —i potser més— darrere les reixes d'un penal. És allà on escolta pregàries sortides del cor, a vegades de penediment, de solitud, d'impotència o de súplica.

En sortir, mentre esperava la fila del peculí, un gitano m'ha explicat el seu cas amb el fill drogoaddicte. I, després de parlar-me de les malifetes que li ha fet passar per culpa de les seves addiccions, em diu: «Però, què vol? No el puc deixar tirat. Sóc el seu pare i he de mirar per ell com Déu mira per tots nosaltres.»

He tornat a casa amb aquesta injecció d'esperança que m'han donat aquells als qui jo els n'hauria de donar. «Feliços els pobres, d'ells és el Regne.» I feliços els qui estem amb ells perquè som evangelitzats.

Zoom

Eduard Brufau

Agustí Codinach

La crisi econòmica s'aprofundeix i tant el Govern espanyol com la Generalitat de Catalunya anuncien més retallades en els serveis públics. Per protestar contra aquestes mesures el dimarts 22 de maig va tenir lloc una vaga en l'ensenyament públic. A Barcelona milers de manifestants, entre professors i estudiants, van sortir al carrer perquè es prengué consciència de la importància cabdal de l'educació per al futur del país.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Gràcies, Sebastià Taltavull

Sóc al paranimf de la Universitat de Barcelona. Acaba l'acte de l'Atri dels Gentils, celebrat el matí del 18 de maig. Saludo diferents persones. M'acosto a Mons. Sebastià Taltavull i li dic: «Li agraeixo la seva nota. Ja era hora que es fes sentir una veu autoritzada.» Em refereixo al text titulat *Per una comunicació objectiva i eficaç*, publicat amb motiu de la Jornada Mundial de les Comunicacions. Sempre que parlo amb ell, em sento partícip del seu lema episcopal: «Vosaltres sou els meus amics.»

De què tracta aquesta nota? Mons. Taltavull és el president del SIMCOS (Secretariat Interdiocesà dels Mitjans de Comunicació Social), organisme que pertany a la Conferència Episcopal Tarraconense. Afronta directament, de manera clara i transparent, juntament amb els delegats diocesans de mitjans de comunicació de Catalunya, un problema greu que feix la veritat i la comunió. Consisteix a utilitzar les possibilitats d'internet al servei de «la injúria, la difamació i el judici condemnatori» per part de pretesos sectors o plomes que s'autoanomenen eclesials. La nota, després d'obrir un escenari on ha d'imperar la recerca de la veritat, el diàleg i la comunió, conté dades de gran interès.

Primer, un diagnòstic precís. Mons. Taltavull es pregunta: «Què passa, però, quan aquest diàleg es fa impossible perquè el comunicador, sota la covardia de l'anonimat, només pensa a fer mal de manera persistent i delata la seva identitat malaltissa recurrent a la desqualificació personal i a la calúnnia?» Passa, especialment, a Germinans, tot i que altres autors i pàgines també contribueixen al mateix objectiu amb la mateixa obcecació. Segon, un gest de solidaritat. Al text, s'expressa el «suport a les persones —bisbes, preveres, diaques, religiosos i religioses, laiques i laics cristians, i també parròquies i entitats d'Església— que des de pàgines anònimes d'internet són atacades amb calúnnies i greument ferides en la seva dignitat humana i de fills de Déu, tot lesionant el dret a la bona fama». Gent rellevant a l'Església que potser no han respost perquè no es confongui la denúncia amb l'autodefensa. Amb tot, era necessària una paraula profètica. El SIMCOS ha estat valent d'afrontar aquesta responsabilitat.

Tercer, una petició als autors, molts d'ells emparats en l'anonimat. S'afirma: «Vam convenir a demanar els qui fan aquestes pàgines o les omplen amb els seus escrits difamatoris que no facin més mal i que es fixin en l'amor amb què Jesús tracta les persones; que es deixin ajudar per Ell escoltant-lo de cor en la pregària i actuant des de l'amor, que en això es coneix qui és realment deixeble seu.» No sé quina serà la seva resposta. Pot ser que intensifiquin les seves campanyes, especialment contra els que han aixecat la seva veu, tot donant cops de cua com animals ferits de mort, o que s'obrin a l'Esperit de la veritat i de l'amor.

Oriol Domingo, compromès periodista de *La Vanguardia*, ho va denunciar fa temps en una de les seves excel·lents informacions religioses dominicals. No és només un problema de vida interna eclesial, sinó un dèficit democràtic d'uns quants ciutadans que s'amaguen en l'anonimat dels seus escrits per difamar i calumniar. No m'estranya que algunes situacions s'hagin confiat als tribunals. D'internet, com del clavell de Calderón de la Barca: «El áspid saca veneno; la oficiosa abeja, miel.»

Les persones i les institucions, objecte d'aquests atacs, desqualificacions i calúnnies, poden recordar les paraules de Sòcrates: «Prefereixo patir una injustícia que cometre-la.»

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA

PROVÍNCIA ECLESIASTICA DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informeu-vos-en al telèfon: **934 092 810** Fax: **934 092 775**,
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catalunyacristiana.cat

Des del monestir

Comunitats cristianes i nova evangelització

En una col·laboració anterior vaig parlar del paper que els monestirs havien tingut en la primera evangelització d'Europa, a l'edat mitjana. A l'edat moderna, amb la descoberta dels nous continents, va començar una altra mena d'evangelització, amb missioners heroics que batejaven per aspersió milers d'indígenes. En la nova evangelització, la dels nostres dies, s'emprenen accions massives, però són també importants els monestirs, masculins o femenins. No actuen sobre grans masses, sinó sobre persones o petits grups que participen de la vida i la pregària de monjos i monges. És una evangelització de poca extensió però de gran intensitat. Les comunitats religioses de vida activa són també proclamació de l'evangeli, no sols per l'apostolat sinó pel fet mateix comunitari. Sense elles l'evangelització

no és completa: «Els missioners, doncs, col·laboradors de Déu, han de fer sorgir assemblees de fidels que, tot portant una vida digna de la vocació a la qual han estat cridats, exerceixin les funcions sacerdotal, profètica i reial que Déu els ha confiat» (Vaticà II, *Ad gentes*, n 15). Més enllà dels monestirs i de les comunitats religioses de vida activa, penso encara en els nombrosos moviments cristians i en les comunitats que es formen a la majoria de parròquies. Molts fidels van a la parròquia individualment, per rebre els sagraments, però en els nostres dies són molt nombrosos els cristians que amb això no

en tenen prou, i cerquen de compartir la fe, la reflexió sobre la Paraula de Déu, la pregària en grup, i també l'ajuda mútua i la solidaritat amb els feligresos més necessitats. Hi va haver un temps, el que ara qualifiquem de nacionalcatolicisme, en el qual l'ambient acompanyava, i fins forçava, a la pràctica cristiana, no sempre sincera i coherent. Aquell estat de coses tenia seriosos inconvenients, que amb raó s'han remarcat, però el fet és que actualment l'ambient és advers a la religió i ser cristià és com nedar contra corrent. Com diu un proverbi andalús, *camarón que se duerme, la corriente se lo lleva*. El cristià que viu la seva fe de manera solitària està exposat a ser endut pel laïcisme imperant. Compartir la fe amb els germans ajuda molt a mantenir-se fidel.

Hilari Raguer
Monjo de Montserrat

La sal de la terra

L'exemple com a pont

Un valor és aquella qualitat que fa que una persona o cosa resulti preferida, apreciada i desitjada. Reconeixem valors corporals, intel·lectuals, afectius, estètics, individuals, socials, espirituals... En les enquestes d'opinió els ordenem així: primer la família, la feina, l'agradable vida, després l'autonomia, l'altruisme i als últims llocs la política i la religió. Grans problemes de la societat actual són deguts a la renúncia o pèrdua de valors i principis. Tothom va creure que podia mentir una mica, fer només una mica de dany, incomplir algun pacte. Ningú no se n'adonaria. I va arribar un moment que, com un castell de cartes, es va enfonsar aquella aparença de comunitat. Després d'un relaxament extrem dels principis mínims: «No danyar els altres» (*Alterum non laedere*), «Dir la veritat» (*Verum dicere*) i «Complir les promeses» (*Pacta te promissa sunt servanda*), pot l'home acabar sent «llop per a l'home» (*Ho-*

mo homini lupus). La cobdícia sense límits va ocupar el primer lloc i va relaxar els principis mínims. S'ha deixat que alguns desaprensus danyessin moltes persones, n'hi ha prou amb pensar l'extensió de les pràctiques —privades i públiques— clarament corruptes. Es va renunciar a la veritat en les transaccions: les agències de qualificació, els auditors, massa sovint van mentir deliberadament i van enganyar així generant falsa confiança, facilitant suport a qui no ho mereixia. Perquè hi hagi confiança en una societat humana, cal que s'hagin inscrit en el seu comportament, en les seves pràctiques individuals i socials, de manera estable alguns principis bàsics que guien el bon fer i sense els quals no és possible

el bé comú, no és possible generar un espai públic, de tots, on totes les persones es reconeixen unes en altres com a iguals. I a la confiança, cal afegir-hi la responsabilitat del propis actes i les seves conseqüències. Auto-crítica i exemplaritat per a la reconstrucció. No mirar enlloc més i començar a tots nivells: directius, gestors, vigilants, reguladors, empleats i, també, usuaris o clients. Si aquests valors i principis van permetre deixar l'Antic Règim i l'exigència de responsabilitat ha propiciat cada revolució, sostinc que són punt de partida per construir un altre possible Nou Món, on el Nord —EUA, UE, Rússia— no continuï explotant el Sud —el Brasil, l'Àfrica—, no s'apaivaguin els Drets Humans, ni a l'Orient —la Xina, l'Índia— ni a l'Occident, i on l'exemple d'honestat i disponibilitat sigui pont entre la raó instrumental de la Il·lustració i el Misteri del just crucificat i ressuscitat.

F. Diego Espuny
Pedagóg

Mirada al món

Preparats, llestos, va!

Tornem a estar de nou a les portes de l'estiu, i per tant a punt de començar una altra vegada l'etapa de més afluència en els camins que porten a la ciutat compostel·lana. Turistes, pelegrins, caminants o esportistes, cadascú amb el seu objectiu, es posaran en camí i gaudiran de la natura, de la convivència en la diversitat, del silenci, de la cultura i forma de fer de cada indret, etc. Això sí, per posar-se en marxa cal preparar-se, i en tots els sentits. Primer de tot caldrà conèixer bé quins són els diferents camins que existeixen. Per als que heu anat llegint els últims articles, ja sabeu que els he dedicat a fer una pinzellada sobre diferents

itineraris. Encara en queden alguns per esbossar però dins les xarxes socials podem trobar tota aquesta informació i molta més. A l'hora de fer la tria val la pena tenir en compte quins són els més o menys transitats, quin tipus de dificultats podem trobar en uns itineraris o altres, climatologia de les zones per on passem, quantitat de quilòmetres... i amb tot això decidir quina és l'opció que preferim. Quant al nostre físic, hem d'aprendre a ser molt realistes amb les pròpies condicions per fer llargues caminades. Els turmells i els genolls són alguns dels punts febles del pelegrí. El tema del calçat també és molt important —que no sigui

per estrenar—, els mitjons, i no podem oblidar tampoc el pes de la motxilla. Cal saber fer una tria ben feta de quines coses són les realment necessàries i oblidar-nos del «per si de cas». I també cal que ens preparem interiorment. En quin moment ens trobem de la nostra vida? Quina valoració en fem? Com estem amb la nostra família? Quina és la nostra actitud davant dels altres? Quines són les nostres pors, els nostres anhels, les esperances? Si caminem amb el cor obert a tot allò que la natura, el silenci i la convivència ens vagi suggerint, el camí pot ser realment un espai de trobada, reconciliació i festa amb la vida i, per què no, amb el Creador.

Marta Miquel Grau
Santiago de Compostel·la

La família, desacreditada

Està clar que la família és —així ho diuen totes les enquestes— la manera d'associació institucionalitzada més preuada i desitjada pels homes i les dones d'arreu del món. Amb tot, les legislacions nacionals, especialment l'espanyola, no n'acaben de reconèixer els drets i les llibertats en el marc de la convivència civil. La majoria de vegades no passa de ser considerada un subjecte feble i opcional, que només necessita ajudes econòmiques. Per als que estan dominats per un panorama internacional que ho veu tot sota la perspectiva de gènere, la família és una societat que s'ha de desconstruir. Llàstima que aquesta darrera visió s'imposa en alguns ambients amb gran capacitat d'influència social.

JESÚS D. MEZ MADRID
Girona

Salut reproductiva

És curiosa la mania que tenen els grups de pressió d'inventar-se paraules i expressions perquè les coses que sempre han estat d'una manera determinada semblin, en realitat, altres de diferents. Així, per exemple, al que sempre ha estat l'assassinat d'éssers humans no nascuts, innocents i indefensos, en comptes d'anomenar-lo avortament, ara se'l camufla sota l'expressió d'«atenció a la salut sexual i reproductiva». Amb això, el seu únic propòsit és el de confondre la gent i fer-li creure que de veritat es té interès per la salut de la persona. Res més lluny de la realitat.

I em pregunto: per quina raó anomenen salut reproductiva l'avortament, si l'avortament busca matar el bebè, quan el que calia esperar és que aquests especialistes de la salut reproductiva ajudessin les dones a reproduir-se, o sigui, a portar fills al món en comptes d'assassinar-los. Sens dubte, que, darrere d'uns quants que insisteixen a alterar el llenguatge d'aquesta manera, hi ha interessos obscurs, potser econòmics.

GONZALO GARCÍA CAMPS
Barcelona

Einstein i la crisi

Els mitjans materials són de gran utilitat i disposar-ne d'uns mínims garanteix el nostre desenvolupament com a persones i ciutadans. Però no és menys cert que la recerca només de béns materials és un reduccionisme i un narcòtic de la dimensió transcendent, present en tot home. Per això, la crisi que patim ens pot ajudar a reorientar la nostra existència, tan buida i superficial en massa casos.

Les paraules d'Einstein sobre aquest punt ens poden semblar contradictòries, però val la pena considerar-les pel que aporten: «La crisi és la millor benedicció que els pot passar a persones i països perquè la crisi porta progrés. La creativitat neix de l'angoixa, com el dia

Un reportatge magnífic

Vull felicitar el diaca Ricardo Rodríguez Martos, de l'Apostolat del Mar de Barcelona, pel seu article magnífic sobre els sacerdots que van morir en el naufragi del *Titanic*. Ha fet una investigació necessària i brillant per comprendre més bé tota la tragèdia de l'enfonsament del *Titanic*.

Molts n'hem vist versions cinematogràfiques, però ara, en complir-se cent anys de la tragèdia i tornar-se'n a parlar, n'hem sabut més detalls. S'ha parlat del fet que els músics van continuar tocant mentre el vaixell s'enfonsava i els passatgers, molt atabalats, tractaven d'arribar als botes i de salvar-se. Fins ara no s'havia parlat mai dels sacerdots que viatjaven al *Titanic* ni del seu final heroic. Calia aquesta profunda investigació. Vuit sacerdots van sacrificar la seva vida, i van consolar i oferir fortalesa als passatgers que, com ells, es van enfonsar amb el vaixell.

Ha estat una manera de recordar que la majoria dels transatlàntics porten capellans a bord per al bé espiritual dels passatgers. Mn. Cinto Verdguer va ser capellà de vaixell.

Felicitats per aquest reportatge, molt important per completar la història sobre el *Titanic*, al seu autor i també a *Catalunya Cristiana*, que n'ha copsat la importància.

CARME SOBREVILA MASVIDAL
Barcelona

neix de la nit obscura. En la crisi neix la inventiva, els descobriments i les grans estratègies. Qui supera la crisi, se supera ell mateix sense quedar superat.»

Els grans avenços de la humanitat han estat precedits de grans oposicions, tribulacions i dificultats. L'actual crisi ha de servir-nos per fer un salt de qualitat en els nostres objectius i en l'afany de superació a tots els nivells, no només l'econòmic. Deia el savi que «és en la crisi on aflora el millor de cadascú, perquè sense crisi qualsevol vent és una carícia. Qui atribueix a la crisi els seus fracassos i les seves penúries, violenta el seu mateix talent i respecta més els problemes que les solucions. La crisi veritable és la crisi de la incompetència. L'inconvenient de les persones i els països és la peresa per trobar les sortides i les solucions. Sense crisi no hi ha desafiaments, sense desafiaments la vida és una rutina, una agonia lenta. Sense crisi no hi ha mèrits.»

FINAL MILLÁN-HITA
Barcelona

Homenatge al bisbe Polanco

El dissabte 19 de maig, al santuari de la Mare de Déu de Terrades, patrona de l'Empordà, es va retre homenatge en una gran festa popular al beat fra Anselmo Polanco, bisbe de Terol, assassinat el 7 de febrer del 1939 en un lloc emboscats, no lluny del santuari. El bisbe de Girona, que va beneir l'homenatge, va dir: «Que l'exemple dels màrtirs ens sigui a tots al·licient per a la nostra fe i per a les generacions futures llavor de vida cristiana.»

El beat Anselmo Polanco, fill d'una família humil i agrícola de la província de Palència, va estudiar al Seminari. Ordenat sacerdot, va ser consagrat bisbe de Terol l'agost del 1935, on va exercir una gran labor social a favor de les famílies humils, l'educació dels infants i l'auxili dels malalts.

En esclatar la guerra civil, es va negar a abandonar Terol. Les tropes republicanes ocuparen la ciutat el desembre del 1937. Detingueren el senyor bisbe i li arrencaren la creu pectoral amb fúria i insults. El van portar presoner a València. Posteriorment el van traslladar a Barcelona. A la retirada de les tropes republicanes, el gener de 1939, el van obligar a seguir-los fins a la frontera, com també a altres presoners de les presons de Barcelona. Als afores de Pont de Molins, no lluny del santuari de Maria, llavors fet miques, va ser assassinat sense judici juntament amb el seu vicari general i 42 presoners més. Després, les tropes republicanes calaren foc a les mates que cobrien els cadàvers i s'exiliaren a França.

La Providència ha obsequiat l'Empordà amb la sang martirial del bisbe Anselmo Polanco i del seu vicari general, Mn. Felip Ripoll. L'Església els va beatificar el 1995. Els cristians de Girona preguem per la beatificació dels 198 sacerdots de la diòcesi, màrtirs de la fe immolats en el anys de persecució religiosa (1936-1939).

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

La importància de la formació

Informar els infants i els adolescents sobre sexe, sense formar-los, és una barbaritat. És com si els ensenyéssim els mecanismes d'una arma de foc sense ensenyar-los com, quan i de quina manera s'ha d'utilitzar. Informar sense formar només produeix curiositat i ganes de provar, sense explicar-los les conseqüències, tant físiques com psíquiques, que pot ocasionar el seu mal ús. És transformar un bé per a la procreació en un joc fatídic per danyar-ne el creixement tant moral com físic.

M. TERESA DELÁS
Barcelona

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Convertir?

És compatible una actitud de diàleg sincer amb les altres religions amb la pretensió de convertir els seus membres al cristianisme? Ho pregunto per un debat que he seguit en alguns fòrums d'internet. Jo crec que si un té una religió i la practica amb convicció no l'hem d'importunar perquè abraçi la nostra.

No dubto que vostè està profundament convençut de la seva manera de pensar, però també li dic que aquest plantejament no és el de Jesucrist ni el de la seva Església. Si els primers cristians haguessin pensat així, el cristianisme hauria durat ben poc. Proposar l'Evangelí, convidar a creure és una cosa consubstancial al cristianisme. No fa gaire vam sentir en l'Evangelí de l'Ascensió unes paraules de Jesús molt clares: «Anuncieu l'Evangelí per tot el món.» I aquesta tasca va ocupar els primers cristians i ens continuarà ocupant fins que el Senyor torni. Una Església que no evangelitza és una Església que desapareix. Això és incompatible amb el diàleg? De cap manera. Tot al contrari. Us convido a rellegir dos grans documents pontificis per tenir les idees clares sobre això: *Evangelii nuntiandi*, de Pau VI, i *Redemptoris missio*, de Joan Pau II. El diàleg, el coneixement mutu, la comprensió correcta de la posició dels interlocutors és una condició necessària per a una correcta evangelització. El plantejament que vostè expressa en la seva pregunta manifesta, des del punt de vista doctrinal, un error de fons: que totes les religions són iguals com a vies de salvació. Certament, si pensem així, quin sentit tindria la missió i la convicció que Crist és l'únic Salvador? Us convido a rellegir la declaració *Dominus Iesus*, un document que ha estat molt mal interpretat, però que és de gran actualitat. També cal tenir en compte que Déu no denega el seu auxili per a la salvació a aquells homes que, sense culpa pròpia, no arriben a conèixer l'Evangelí. Finalment vull matisar això de «convertir». La conversió només la pot realitzar Déu, l'Únic que il·lumina i toca els cors. I no dubti que ho pot fer i ho fa. Nosaltres hem de limitar-nos a anunciar amb goig i entusiasme Jesucrist, a proposar l'alegria i el sentit que hem rebut d'Ell i ho hem de fer amb l'estil adient, amb una vivència contagiosa de la fe, com els primers cristians que amb el seu estil de vida ja interpel·laven els qui els observaven. I això no és «importunar» ningú. Més aviat hem de superar el «passotisme», la indiferència i la poca preocupació i sol·licitud pel bé espiritual del proïsme. Ho deia el Papa en el seu missatge per a la Quaresma passada.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 -
25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

41a Jornada Nacional del Moviment de Cristians de Pobles i Comarques de Catalunya

Maribel Pou Monclús
Torres de Segre

El diumenge 6 de maig va tenir lloc la 41a Jornada Nacional del Moviment d'Acció Catòlica de Pobles i Comarques a la comarca del Segrià, concretament a Torres de Segre, que, juntament amb Albatàrrec, Alcanó, Alfés, Montoliu de Lleida, Sudanell i Sunyer, formen la Unitat Pastoral Baix Segre Est. Aquest aplec es repeteix anualment en un poble o una capital de comarca i reuneix representants dels grups escampats per la geografia catalana i totes aquelles persones que, del moviment o no, vulguin participar-hi. Enguany l'eix central va girar a l'entorn del document de treball del curs 2011-2012.

Cap a les deu del matí, a la sala d'actes de la Llar del Jubilat, el regidor de Festes, Àlvaro Boque, donava la benvinguda als assistents en nom del poble i després ho feia Francesc Baena com a representant dels militants del Segrià. Tot seguit, amb una pregària va començar la trobada. El president, Jaume Dantí, va fer menció de les trameses d'encoratjament i benedicció dels bisbes de Solsona, Mons. Xavier Novell; de Sant Feliu, Mons. Agustí Cortès; de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i de Mons. Jaume Camprodon, emèrit de Girona. També va fer acte de presència el delegat d'Apostolat Seglar de Lleida, Joan Carles Nicuesa.

Dins de l'assemblea ordinària, el president va llegir una síntesi de la reflexió que al llarg del curs havia fet

l'òrgan representatiu del moviment, la Permanent, sobre *El moment polític, social i econòmic* i la necessitat de treballar units amb altres moviments i organitzacions per denunciar i defensar els més desfavorits per aquesta crisi, que no és només de caire econòmic sinó de tot un model de societat. També es va fer referència a la FIMARC (Federació Internacional de Moviments d'Acció Rural Catòlica), de la qual el Moviment en forma part, sobre temes com la tasca en contra de l'acapament de terres, l'activitat en favor de l'accés i el dret a la terra dels pobles indígenes i la reflexió i treball sobre les expulsions forçades de la terra i les conseqüents migracions. Finalment, Albert Puchol va informar als assistents sobre la Fundació Mn. Jaume Rubió, de Càritas, destinació

de la col·lecta de l'eucaristia de la tarda.

A partir d'aquest moment es va entrar en l'espai dedicat al tema que el Moviment està treballant durant aquest curs, centrat en els nous horitzons del mètode de la Revisió de Vida i que porta per títol *Identitat evangèlica, estil de vida*.

Les diferents aportacions dels representants de les coordinadores comarcals o diocesanes van donar pas a la veu del conferenciant, el Dr. David Jou, físic, poeta i escriptor que, sota el títol *La Paraula de Déu en la nostra vida*, va aportar el seu testimoniatge. Ho va fer a partir de la seva poesia, llegida i explicada, partint de la seva convicció feta experiència «que, en confessar-nos creients, sapiguem precisar una mica allò en què creiem,

que ho considerem atentament, amorosament, críticament, generosament, que hi aprofundim i ho visquem. En aquest sentit, confessar-se creient és un estímul de rigor, de reflexió, d'introspecció i d'estudi, una actitud oposada a la qual presenta els creients com a ingenus, primaris, mancats de sentit crític i de profunditat intel·lectual».

Jou va estructurar la ponència en quatre seccions: la Bíblia, l'Evangeli, la pregària i el silenci. La seva poesia va ressonar des del seu enamorament per la Bíblia: «Des que era petit em vaig enamorar/ d'aquella paraula immensa,/ que creava l'univers,/ fundava un sentit,/ cremava de passions,/ i narrava una història d'amor/ —sovint no correspost—/ entre Déu i el seu poble», passant per la Creu i la resurrecció, «no pas mots sense sentit,/ perquè quan els diem intuïm que diem més/ que "morir", "estimar", "obeir" en un sentit habitual,/ perquè creiem que entrem en un desbordament/ d'allò que poden dir les paraules». I avançant per la pregària personal, que és desig i és revolta, fins al ventall de silencis: el de la contemplació, el del menysteniment i el dit silenci de Déu: «N'estem segurs, que Déu ha callat?»

Després de dinar i d'una sobretaula amenitzada pels versos de la poetessa i biòloga Assumpció Forcada, de Sudanell, els assistents van poder contemplar la bellesa de la primavera del Segrià des del santuari de la Mare de Déu de Carrassumada. L'eucaristia a l'església parroquial, amb la comunitat i la coral del poble, i presidida pel bisbe Joan Piris i concelebrada per diversos consiliaris, va cloure la trobada. La comarca del Vallès va recollir el relleu per a la propera Jornada Nacional, el 2013.

L'esperit de sant Vicenç de Paül i santa Lluïsa de Marillac es fa realitat al barri antic de Lleida

Mari Carme Sabador
Lleida

La parròquia de Sant Andreu, ubicada al centre històric de Lleida, on hi ha el focus de persones més necessitades, ha creat, a través de l'Associació Internacional de Caritat, un nombrós grup de voluntariat (40 persones) que treballen per lluitar contra la pobresa i la injustícia, en un procés d'autopromoció dels menys afavorits.

Es treballa sempre amb i per les persones més desfavorides, cercant la seva autopromoció humana i espiritual i respectant sempre la seva cultura i religió. Els tallers de Costura i Reforç escolar ajuden a portar-ho a terme.

L'atenció a les famílies és molt personalitzada; escoltem els seus problemes i les ajudem segons les seves necessitats (aliments, pagament de lloguer, llum i altres necessitats urgents). S'atenen 160 famílies de totes les classes socials, ja que la crisi i la manca de treball fa que moltes persones no puguin cobrir les necessitats bàsiques. Els aliments els facilita en part el Banc d'Aliments i per cobrir la demanda

total es compta amb les aportacions dels voluntaris, subvencions i ajudes de benefactors.

Tot això es du a terme amb un control de cada família, treballant conjuntament amb els Serveis Socials i fent de mediadors entre Càritas, els Serveis Socials i les famílies.

Pel que fa als ancians, l'atenció és molt especial perquè en aquests barris viuen persones que, per circumstàncies diverses, estan soles i necessiten un acompanyament afectiu que mitigui la seva soledat i, en molts casos, la seva malaltia. Per aquest motiu es promouen activitats per a la convivència com treballs manuals, pintura o xerrades orientatives, entre d'altres, impartits per professionals voluntaris. També se'ls ajuda amb aliments i altres serveis d'acompanyament.

Als nens i nenes del barri en situació de necessitat se'ls ajuda a superar les dificultats de l'aprenentatge escolar, amb reforç sobretot de llengua i matemàtiques, sempre d'acord amb els seus professors o tutors de l'escola, amb l'objectiu que arribin a acabar l'escolarització obligatòria i intentar reduir el fracàs escolar, que és una

de les principals causes de la marginació. Aquests infants necessiten, a més, comprensió, amor, estabilitat i ser valorats per ells mateixos. Això és el que es pretén a través d'aquestes aules de reforç escolar. En aquest curs s'atenen 38 alumnes de Primària i ESO, als quals se'ls facilita material escolar. Al llarg de l'any es fan diferents celebracions: Nadal, Pasqua, Sant Jordi i final de curs.

També hi ha un taller de costura, on no solament es pretén que aprenguin a cosir o fer roba per a la seva família, sinó que serveixi per integrar, conèixer, valorar i fomentar el valor de la dona

dins d'una societat en què està poc valorada, conscients que cada dona té la capacitat per fer evolucionar la seva cultura i se les orienta perquè puguin entrar al món laboral.

Per al voluntariat vicencià, actuar suposa tenir un estil de vida d'acord amb l'Evangeli per poder servir els més pobres i oprimits i lluitar per la seva dignitat i benestar en el món d'avui. Per això, els voluntaris es preparen amb una formació tant de caire social com espiritual per conèixer amb més profunditat l'amor de Crist i les exigències de l'Evangeli envers els germans més necessitats.

Paraula i vida

Llum per a la Nova Evangelització

Coincidint amb el diumenge dedicat a la Santíssima Trinitat, l'Església celebra la jornada coneguda com a *Pro Orantibus*, és a dir, per les persones que preguen, i en especial pels monjos i les monges de vida contemplativa.

En aquest món d'avui hi ha homes i dones que se senten cridats a dedicar tota la seva vida a la lloança de Déu, a la pregària d'intercessió pels seus germans i germanes del món, al treball i a la comunitat en el si d'un monestir contemplatiu. Són joves que han pres aquesta decisió per tota la vida i que són molt feliços.

Els nois i les noies que Déu crida a la vida contemplativa són persones que estimen la vida, són solidàries amb els germans i, des de la seva vocació, també estan compromeses en la transformació del món. La vida en un monestir no és de cap manera una evasió del món, un desentendre's de la societat, perquè la vida contemplativa és expressió de l'amor a Déu i no es pot estimar autènticament Déu sense estimar la humanitat.

Heu visitat mai una comunitat contemplativa? És una bona experiència, que interpel·la i suscita moltes preguntes. Com per exemple: quin valor donem

a Déu en la nostra vida? Quina relació creiem que existeix entre Déu i la creació, entre Déu i la vida? I també aquesta altra, que no és pas secundària: quin lloc ocupa la pregària i el silenci en la nostra vida personal i familiar, i si valorem suficientment el sentit d'adoració, de pregària i de silenci en la vida de les comunitats cristianes?

Si donem una resposta a aquestes preguntes, entendrem i valorarem les vocacions contemplatives i la vida i el testimoni, sovint silenciosos, dels nostres monestirs femenins i masculins. En la nostra societat tan secularitzada les comunitats monàstiques són certament signes de la presència de Déu enmig del món, de la transcendència de la nostra vida humana, de la importància i necessitat del silenci, la reflexió i la vivència de la pròpia identitat.

Darrerament he visitat de nou els monestirs de la nostra arxidiòcesi de Barcelona. Podríem dir que els he fet una *visita pastoral*, com les que fem els bisbes periòdicament a les parròquies i altres institucions de l'Església del bisbat que tenim encomanat. Tot realitzant aquesta visita he quedat admirat del

sentit d'Església i de la vocació de servei a la comunitat diocesana d'aquestes persones.

He tingut ocasió, tot fent aquestes visites, d'agrair-los el servei que fan a l'Església local de Barcelona, i m'ha semblat que fer això era un acte de justícia que havia de fer en nom de tota la nostra Arxidiòcesi. Amb el nostre Pla Pastoral Diocesà i amb iniciatives com la Missió Metròpolis i l'Atri dels Gentils, desitgem fer present l'Evangeli i la Persona de Jesucrist en la vida dels homes i les dones d'avui. Tanmateix, volem ser conscients que els fruits d'aquests esforços només poden venir de Déu mateix, el qual pot obrir, amb la gràcia de l'Esperit Sant, les consciències dels homes i les dones d'avui a escoltar, acollir i cercar de viure d'acord amb la seva Paraula. Només Déu pot fer realitat la conversió cristiana com a fruit de l'evangelització. Per això, el lema d'aquesta jornada diu així, citant el salm 34,6: «Alceu vers Ell la mirada i sereu radiants.»

Moltes gràcies, germans contemplatius i germanes contemplatives. Des del silenci, l'adoració i la pregària, ens recordeu el primat de Déu i per això vosaltres sou «la llum de la Nova Evangelització».

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

125 anys de l'Adoració Nocturna

Aquest diumenge, 3 de juny, celebrem els 125 anys de l'Adoració Nocturna a Tarragona. M'emociona pensar en les moltes hores que durant aquest temps els membres d'aquesta beneïda institució han acompanyat el Senyor al sagrari.

En la seva carta *Dominicæ Cenæ*, Joan Pau II va escriure: «L'Església i el món tenen una gran necessitat del culte eucarístic. Jesús ens espera en aquest sagrament de l'amor. No estalviem temps per anar-lo a trobar en l'adoració.»

Quan aquest Papa va visitar Espanya per primera vegada, el 31 d'octubre de 1982, el seu primer acte públic va ser assistir a una trobada de l'Adoració Nocturna a l'església de Nostra Senyora de Guadalupe, una de les de més capacitat de Madrid. Unes 50.000 persones es van congregar al temple i voltants. D'aquesta manera, adorant l'Hòstia Santa en aquestes últimes hores del dia, va voler començar les seves trobades. La primera amb el Se-

nyor sacramentat. És el que feu vosaltres quan us reuniu per adorar-lo en el silenci actiu de la vostra pregària.

Voldria fixar-me en aquest aspecte essencial de l'adoració, tan necessària sempre i més encara en un temps en què les persones estan plenes de compromisos per fer alguna cosa, entretenir-se, informar-se de tot, de manera que sovint no es «té temps» per a Déu ni per a meditar en el més profund de nosaltres mateixos.

En el silenci de l'oració trobem aquest «Déu amagat» que està en l'eucaristia, i trobem el sentit de la nostra vida, que no es redueix a pura activitat, ni a una recerca malaltissa del plaer. Amb paraules inaudibles, l'Esperit Sant posarà en els nostres cors els propòsits i accions que més ens convé emprendre.

Una altra característica de la vostra adoració és

que no s'atura quan arriba la nit. Adoració Nocturna és el vostre nom. Ens fa pensar en les ocasions en què Jesucrist, el nostre model, passava les nits fent pregària. L'Evangeli ens n'explica algunes, com aquella en què se li va fer de dia en diàleg amb el seu Pare del cel, abans d'escollir els dotze apòstols. O aquelles que dedicava a parlar amb Nicodem i atraure'l a la fe, aquell personatge principal que, per por dels jueus, «anava a trobar Jesús de nit». Més memorable que cap altra va ser aquella última nit de l'agonia a l'hort de Getsemani, quan la seva passió era imminent.

Pensant en aquestes ocasions, en la necessitat de pregària en tot moment, i sobretot en circumstàncies de la vida especials, us animo a perseverar en l'Adoració Nocturna, a portar a aquests temps de recolliment i de presència eucarística les necessitats personals i socials perquè construïm entre tots un món més diví, que serà també un món més humà.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; FERIA 2)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 1)

JUNY

3. DIUMENGE

La Santíssima Trinitat (S), Blanc. Lectures: Deuteronomi 4,32-34.39-40/Salm 32 / Romans 8,14-17 / Mateu 28,16-20

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Carles Luanga i comp., mr.; Isaac, monjo i mr.; Justí, mr.; Santes, Oliva, vg.

4. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: 2 Pere 1,2-7 / Salm 90 / Marc 12,1-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pere Màrtir, prev. i mr.; Francesc Caracciolo, prev. i fund.; Hilari, b.; beat Joan Gran, rel.; Santes, Clotilde, reina; Noemí i Rut.

5. DIMARTS

Sant Bonifaci (MO), Vermell. Lectures: 2 Pere 3,12-15a.17-18 / Salm 89 / Marc 12,13-17

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Bonifaci, b. i mr.; Sanç, mr.; Santes, Zenaida, vg.

6. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: 2 Timoteu 1,1-3.6-12 / Salm 122 / Marc 12,18-27. O bé: *Sant Norbert (ML), Blanc.* Barcelona i Sant

Feliu de Llobregat: **Beat Josep M. Peris Polo (MO), Vermell.**

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Artemi, Càndida i Paulina, mr.; Marcel·lí Champagnat, prev. i fund.; Bertran d'Aquilea, b.

7. DIJOUS

Fèria, Verd. Lectures: 2 Timoteu 2,8-15 / Salm 24 / Marc 12,28b-34

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Robert, ab.; Pere i Vistremond, mr.; Santes, beata Anna de Sant Bartomeu, rel.

8. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: 2 Timoteu 3,10-17 / Salm 118 / Marc 12,35-37. Tortosa: **Dedicació de la Catedral (S), Blanc.**

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Guillem, b.; beat Jaume Berthieu, mr.; Santes, Cal·líope, mr.

9. DISSABTE

Fèria, Verd. Lectures: 2 Timoteu 4,1-8 / Salm 70 / Marc 12,38-44. O bé: *Sant Efreml (ML), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marí, erm.; Prim i Felicià, mr.; beat Josep Anchieta, prev.; Santes, Pelàgia, vg. i mr.; beata Anna-Maria Taigi.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps

Teòleg i biblista

Un projecte sense fronteres ètniques ni religioses

En la cloenda de l'evangeli de Mateu trobem una fórmula baptismal antiquíssima on es fa referència al Déu trinitari. Hi he detectat tan sols quatre variants del còdex Beza respecte del text corrent. La primera, en la presentació de Jesús, ometent l'article grec, per tractar-se d'una al·lusió en oblic: «Els Onze deixebles anaren a Galilea, a la muntanya on Jesús els havia citats.» La cita a la qual aquí es fa referència no els l'assenyalà personalment Jesús als Onze, sinó per mitjà de la comunitat femenina representada per Maria Magdalena i l'altra Maria, probablement la mare de Jesús, que havien rebut l'encàrrec, primerament, per boca de l'àngel del Senyor i, tot seguit, del mateix Jesús ressuscitat, de recordar als deixebles que anessin a Galilea (Mt 28,5-7.9-10). Tanmateix, quan Jesús va revelar als deixebles que, un cop hagués ressuscitat, els precediria a Galilea (cf. 26,32), encara eren Dotze. Ara són Onze, després que Judes, ple de remordiments pel que havia fet, s'hagués penjat (cf. 27,3-5), i Mateu no preveu en absolut que hom restauri el número Dotze (és la cloenda!). La segona i la tercera variants es troben en l'encàrrec universal que Jesús formula als Onze: «M'ha estat donada plena autoritat en els cels i a la terra. Aneu ara, feu deixebles de totes les nacions, després de batejar-los en el nom del Pare i del Fill i del Sant Esperit, ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat.» Sense cap mena de dilació, els apressa, «Aneu ara», a anar-se'n de Jerusalem i adreçar-se a totes les nacions paganes, després que el projecte que el Pare li havia encarregat com a Messies d'Israel ha fet fallida i que els qui l'havien de continuar, un cop mort, han perdut la representativitat davant d'Israel (Onze!). La darrera variant només es pot apreciar en el grec original: «Mireu Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món.» Jesús s'ha fet seu el nom inefable de Jahvé i la seva ubiqüitat.

Lectures bíbliques

Santíssima Trinitat

Lectura primera

Dt 4,32-34.39-40

El Senyor és l'únic Déu:

ni dalt al cel ni aquí baix a la terra no n'hi ha d'altre

Lectura del llibre del Deuteronomi:

Moisès digué al poble: «Recorre totes les èpoques que t'han precedit, des del dia que Déu creà l'home sobre la terra; investiga d'un cap a l'altre del cel, a veure si mai ha succeït un fet tan gran com aquest, si mai s'ha sentit dir que un poble hagi escoltat la veu de Déu que li parlés d'enmig del foc, com tu l'has escoltada, i hagi continuat amb vida; si mai s'ha sentit dir que cap déu hagi intentat anar a treure per a ell un poble que vivia en poder d'un altre, combatent contra l'opressor amb senyals i prodigis, amb mà forta i braç poderós, amb fets esglaiadors i extraordinaris, com el Senyor, el vostre Déu, ho ha fet per vosaltres a Egipte, i vosaltres ho heu vist amb els vostres ulls. Reconeix avui que el Senyor és l'únic Déu: ni dalt al cel ni aquí baix a la terra no n'hi ha d'altre; recorda-ho sempre en el teu cor. Compleix els seus decrets i els seus manaments que jo et dono avui, perquè siguis feliç amb els teus descendents, i visquis molts anys en el país que el Senyor, el teu Déu, et dona per sempre.»

Salm responsorial

32

La paraula del Senyor és sincera, es manté fidel en tot el que fa; estima el dret i la justícia, la terra és plena del seu amor.

R. *Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat.*

La paraula del Senyor ha fet el cel,

amb l'alè de la boca ha creat l'estelada; a una paraula seva, tot comença, a una ordre d'ell, tot existí. **R.**

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, els qui esperen en l'amor que els té; ell els allibera de la mort, i els retorna en temps de fam. **R.**

Tenim posada l'esperança en el Senyor, auxili nostre i escut que ens protegeix. Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vos. **R.**

Lectura segona

Rm 8,14-17

Heu rebut un Esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abbà, Pare!»

Lectura de la carta de Sant Pau als cristians de Roma:

Germans, tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu. Perquè vosaltres no heu rebut pas un esperit d'esclaus que us faci viure una altra vegada en el temor, sinó un esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abbà, Pare!» Així l'Esperit s'uneix al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu. I si som fills, també som hereus: hereus de Déu i hereus amb Crist, ja que sofrim amb ell per arribar a ser glorificats amb ell.

Al·leluia

Ap 1,8

Glòria al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant a Déu que és, que era i que ha de venir.

Glòria Monés

Evangeli

Mt 28,16-20

Bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu :

En aquell temps, els onze deixebles se n'anaren cap a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat. En veure'l es prosternaren. Alguns, però, dubtaren. Jesús s'hi acostà i els digué: «Déu m'ha donat plena autoritat al cel i a la terra. Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyeu-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.»

La gràcia de l'Esperit Sant per als penitents

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Baptisme i penitència

Sant Ambrós explicava que hi ha un doble baptisme: el baptisme amb l'aigua, i el baptisme amb llàgrimes. Era una forma d'expressar la relació entre els dos sacraments per a la vida del cristià, i la diferent manera com cal entendre'ls. El baptisme d'aigua, el sacrament del baptisme, és el sacrament del nou naixement a la vida de fills de Déu. El «baptisme» de llàgrimes és el sacrament de la reconciliació del cristià que, havent pecat, es penedeix, i demana tornar a viure plenament com a fill de Déu. Les «llàgrimes» volen dir les obres penitencials del cristià. El baptisme és el naixement, i la penitència és el retorn. El pecat del cristià no el priva de la condició de fill de Déu, però l'allunya de la comunió amb la «família» divina del Pare, Fill i Esperit Sant, a la qual fou incorporat pel baptisme: «Jo et batejo en el nom del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant.» En el sacrament de la penitència, el sacerdot absol el penitent dels seus pecats «en el nom del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant». En els dos casos, com en tots els sacraments, el ministre és l'instrument personal de Crist ressuscitat. «És Crist el qui bateja...», deia sant Agustí. I en el sacrament de la penitència una fórmula antiga deia: «Que nostre Senyor Jesucrist t'absolgui, i jo amb la seva autoritat, t'absolc...» El Concili de Trento, parlant de l'absolució donada pel ministre, diu que és «donació d'un benefici que ve d'un altre», és a dir, de Déu. En efecte, el perdó dels pecats no és

el perdó del ministre, sinó el perdó de Déu. «Qui pot perdonar els pecats, sinó Déu?», deien, amb raó, els qui escoltaven Jesús.

La reconciliació, obra de la Trinitat

La menció a la Trinitat, tant en el baptisme com en la penitència, no és supèrflua. No ho és mai, en la nostra fe i en la litúrgia. Nosaltres creiem en Déu Pare, Fill i Esperit Sant. Com professa el Símbol dit atansià: «No són tres Déus, sinó un sol Déu.» La salvació dels homes és obra de la Trinitat: del Pare que estima el món i envia el Fill; del Fill, Jesucrist, que pel seu misteri pasqual reconcilia els homes amb Déu; de l'Esperit Sant, que vessa la caritat de Déu en els nostres cors. Per això, tota la litúrgia de l'Església, com diu bellament el Catecisme de l'Església catòlica, és obra de la Trinitat, perquè la litúrgia és actualització del misteri de la nostra salvació, en benefici nostre.

El Ritual de la Penitència publicat després del Concili Vaticà II ha posat una fórmula nova perquè el sacerdot la digui, abans de l'absolució indicativa, mentre imposa les mans —si és possible— sobre el cap del penitent. La fórmula és aquesta: «Que Déu, Pare misericordiós, que per la mort i la resurrecció del seu Fill ha reconciliat el món amb ell mateix, i ha comunicat l'Esperit Sant per perdonar els pecats, et concedeixi el perdó i la pau pel ministeri de l'Església. I jo t'absolc...» Com es pot veure, es tracta d'una fórmula

perfectament trinitària, i amb una orientació deprecativa; en efecte, és una pregària, una epiclesi, que precedeix la fórmula indicativa: «Jo t'absolc...»

La primera part de la fórmula es pot considerar una professió de fe en l'obra de la salvació; la segona és la conseqüència de la primera: allò que està fet una vegada per sempre, ara demanem a Déu que es realitzi en aquest cristià penitent: el perdó que li ve pel do de l'Esperit, i la pau que és fruit d'aquest Esperit. Per això diem que la fórmula és una epiclesi, una invocació de l'Esperit, que és el perdó de tots els pecats perquè és la comunió divina. Perquè és un do, i no una compra, el perdó i la pau que vénen de l'Esperit es demanen amb humilitat, i es reben amb acció de gràcies. Aquest do de l'Esperit es fa en l'Església, Cos de Crist animat per l'Esperit, i concretament pel ministeri del sacerdot, que actua amb l'autoritat sagrada que Crist li ha donat en l'ordenació. La docilitat a la inspiració de l'Esperit Sant és la que assegura al cristià el viure com a fill de Déu. «Tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu» (Romans 8,15). Les invocacions litúrgiques a l'acció de l'Esperit Sant en nosaltres són d'una intensitat i bellesa extraordinàries. Val la pena que els cristians aprenguem de memòria algun d'aquests textos. El *Veni Creator*, l'himne clàssic adreçat a l'Esperit, acaba amb aquesta pregària trinitària: «Per vós el Pare coneguem i així mateix vegem el Fill, i sempre més creguem que sou de l'un i l'altre l'Esperit.»

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Beat Jaume Berthieu

- ✓ Nascut a Polminhac, centre de França, l'any 1838
- ✓ Prevere diocesà i posteriorment jesuïta
- ✓ Missioner a Madagascar
- ✓ Va morir màrtir l'any 1896
- ✓ Beatificat el 1965 per Pau VI

Aquest màrtir de les missions va créixer a l'ambient rural de l'Alvèrnia, on va entrar al seminari i va ser ordenat sacerdot l'any 1864. Després d'un quant temps exercint de vicari per diverses parròquies de la zona va ingressar als jesuïtes, que el van enviar a missions, concretament a Madagascar.

En aquesta gran illa Jaume Berthieu i altres companys van dur a terme una gran tasca missionera, amb obertura d'esglésies i escoles. Els missioners jesuïtes, però, no ho van tenir gens fàcil a causa de les dues guerres entre França i Madagascar, que finalment van desembocar en la colonització francesa de l'illa, marcada per la violència i la repressió. L'any 1896 va tenir lloc una revolta indígena que va associar cristianisme amb ocupació francesa. El beat Jaume Berthieu va ser arrestat i va ser cominat a abandonar la fe cristiana, però ell s'hi va negar. Després d'apallissar-lo i de fer-lo caminar durant uns quants dies seguits per portar-lo a judici, no va poder seguir el ritme de la marxa i va ser afusellat.

El 21 d'octubre proper Jaume Berthieu serà canonitzat per Benet XVI, i es convertirà així en el primer sant màrtir de Madagascar.

LA PARRÒQUIA DE SANTA EULÀLIA DE PROVENÇANA

Grafitis neoromànics

«Els artistes han sabut expressar el misteri sense desviar-se, oferint una reinterpretació fidedigna del romànic català»

Samuel Gutiérrez

L'Hospitalet de Llobregat
Fotos: Agustí Codinach

L'art urbà ha entrat a l'Església. La parròquia obrera de Santa Eulàlia de Provençana, a l'Hospitalet de Llobregat, acaba d'estrenar un sorprenent mural neoromànic fet amb aerosols per dos joves artistes urbans. «Són els frescos del segle XXI», anuncia satisfet Mn. Ramon Mor, rector de Santa Eulàlia i impulsor d'aquesta iniciativa. A través de la tècnica pròpia del grafiti, amb l'ús pràcticament exclusiu d'aerosols, el mural que ara presideix aquest modest temple de l'Hospitalet aconsegueix captar l'essència de l'art romànic català, tot i que amb una visió i un missatge totalment actualitzats. «Els artistes han sabut expressar el misteri sense desviar-se —explica el rector, aficionat a l'art i ell mateix pintor ocasional—, oferint una reinterpretació, una mica endolcida, però alhora força fidedigna, del romànic de Santa Maria de Taüll.»

La insòlita notícia ja ha fet la volta al món, i s'ha convertit en reclam mediàtic fins i tot per a la BBC. Rudi i House, que així és com es fan anomenar els autors del mural pintat a l'absis principal de Santa Eulàlia de Provençana, han esdevingut improvisats protagonistes d'una intervenció capdavantera de l'art urbà en els murs d'una església. «L'Església ha dominat el llenguatge artístic durant segles —afirma Mn. Mor— i en molts casos ha estat capdavantera en la incorporació dels nous llenguatges per

expressar el missatge evangèlic. Aquest mural, perquè jo no l'anomenaria grafiti, n'és un bon exemple.»

Catequesi solidària

La història d'aquesta singular aventura artística ja es va iniciar fa uns mesos en la imaginació del nou rector de Santa Eulàlia: «El somni era decorar l'absis de l'altar major de l'església, que tot i que solemne, resultava una mica buit.» Llavors només era això, un somni, perquè una intervenció d'aquest tipus suposava una inversió econòmica considerable amb la qual la parròquia no comptava. El projecte de Mn. Ramon Mor s'emmarcava, a més, dins de la

campanya de Càritas i la difícil situació econòmica que viuen moltes famílies al barri. «Des d'aquest lloc central de l'església —explica el sacerdot— volia oferir un missatge per convidar els feligresos a ser més conscients de les dificultats de la gent. Un missatge que fos solidari, i alhora estètic.»

Impulsat per la seva afició a la pintura, Mn. Mor va començar fins i tot a dissenyar alguns esbossos i el que inicialment només era una intuïció va començar a prendre forma: «Vaig pensar que el més oportú era plasmar santa Eulàlia, la nostra patrona, presentant-li a la Mare de Déu amb el Nen tota la comunitat parroquial, tant els vius com els morts, amb totes les seves necessi-

tats.» Evocava una visió moderna del fragment del Credo en el qual es parla de la comunió dels sants... «L'objectiu era oferir un missatge integrador i ple d'esperança —explica—, donant a entendre que tots anem en el mateix vaixell, i que intercedim els uns pels altres.» L'esquema i estil de Santa Maria de Taüll es va presentar aviat com a molt oportú. Van sorgir més esbossos i una idea cada vegada més clara del que volia. La incògnita, però, sobre l'execució de l'obra continuava essent allargada com l'ombra del xiprer.

Davant la dificultat de trobar pressupostos raonables a través de les vies tradicionals, al rector de Santa Eulàlia se li va ocórrer pensar en els grafiters —artistes urbans, diran ells—, sobretot tenint en compte la seva influència en alguns carrers de l'Hospitalet. Va començar a navegar per internet fins que va acabar contactant amb Rubén Hernández, de Càceres, més conegut com a Rudi. Es tractava només d'una primera aproximació, a la qual Ramon Mor no donava aleshores, segons confessa ara, gaire credibilitat: «Les rastes, els pírcings, els tatuatges, l'aire desordenat i anàrquic típic dels artistes urbans... em generaven alguns dubtes, però aviat es va crear una molt bona sintonia.»

El mateix Rudi va ser el primer a il·lusionar-se amb el projecte. Més encara quan va descobrir el que era un absis d'una església. Era el primer cop que tenia ocasió de pintar sobre temàtica religiosa en l'interior d'un temple i li semblava una oportunitat i un repte

ESTRENA UN INSÒLIT MURAL FET PER ARTISTES URBANS

ics per al segle XXI

«Des de l'absis de l'església volia oferir un missatge solidari i estètic per convidar els feligresos a ser més conscients de les dificultats de la gent»

la bastida, a vuit metres d'alçada, amb jornades llarguíssimes, alguna de fins a 24 hores. «Van començar per la Mare de Déu i el Nen, i després de veure que quedava molt bé, vam decidir pintar la resta», afirma Mn. Mor. I afegeix: «La seva manera de fer era anàrquica i desordenada, com la seva aparença, però jo crec que el fet de tractar-se d'un tema tan espiritual els feia treure el millor d'ells mateixos.»

El resultat han estat uns frescos neoromànics que respiren transcendència. Les mirades, les expressions, els traços, els colors... evoquen fidelment el romànic català, però alhora li atorguen un estil molt personal. Una de les coses que més li agraden al rector de Santa Eulàlia és la seva capacitat d'interpel·lar: «Hi ha gent que només té contacte amb la parròquia a les celebracions litúrgiques. Aquest mural que ara ens presideix té la força de generar comunió alhora que actua com a autèntica catequesi postmoderna.» Els parroquians estan encantats, i ja comença a haver-hi un flux constant de persones que acudeixen només per veure'n les pintures. Novament, l'atri dels gentils, aquest espai de diàleg viu entre fe i cultura en el qual s'ha convertit la parròquia de Santa Eulàlia de Provençana.

Els grafitis neoromànics de l'Hospitalet estan avui dia en boca de tothom i tot apunta que aviat altres esglésies prendran el seu exemple. Des de Toledo, Valladolid i el País Basc ja hi ha sacerdots interessats a contactar amb Rudi i House. També a Barcelona alguna parròquia ha iniciat converses. L'art més actual, si es vol fins i tot l'art més transgressor, al servei de l'evangelització. «És urgent avui —acaba dient Mn. Ramon Mor— fer servir tots els mitjans per anunciar la bona nova. Els nous llenguatges i les noves tècniques artístiques poden i han d'expressar avui també el missatge evangèlic.»

privilegiats. Tant és així que, des del primer moment, va deixar clar que no volia cobrar res. Alhora, va embarcar en l'aventura el seu amic Raúl Sánchez, conegut com a House, i junts van començar les converses amb el rector de Santa Eulàlia. Aquest, després de mostrar-los els esbossos i explicar-los el que volia, els va convidar a visitar el MNAC, on s'exposen les pintures romàniques de la vall de Boí. A partir d'aquí els joves es van posar a treballar i poc després van presentar un projecte que va deixar bocabadat el sacerdot: «Els esbossos eren meravellosos. Havien captat perfectament l'essència del romànic adaptant-la als nostres dies. Tot i que jo em conformava amb una bona còpia, ells insistien a fer una reinterpretació, i el resultat va ser fantàstic.»

Atri dels Gentils

El diàleg que es va establir entre Mn. Ramon Mor i els dos joves grafiters va esdevenir un autèntic atri dels gentils. Rudi i House, creients però a la seva manera, van ser sempre molt receptius davant les indicacions del rector, mentre que aquest també va cedir davant cer-

tes llicències artístiques dels grafiters. Després de llargues converses prèvies, i alguns mesos d'impasse necessari, finalment es va afrontar l'execució. Van ser deu dies d'intensíssima activitat sobre

Lleida

El bisbe es troba amb els periodistes lleidatans

Presentada la nova web del bisbat, que rep 18.000 visites mensuals

Jordi Curcó
Lleida

Com ja és costum a la diòcesi de Lleida, per commemorar la Jornada mundial de les Comunicacions Socials, el bisbe Joan Piris es va reunir al Palau Episcopal en un esmorzar amb els representants dels mitjans de comunicació de la demarcació de Lleida.

En el transcurs de la trobada, celebrada en un clima distès, el bisbe de Lleida va parlar de la Jornada de les comunicacions i del seu lema: «Silenci i paraula: camí d'evangelització.» Mons. Piris va dir que el missatge és enguany un xic provocatiu: «El silenci i la paraula semblen una contradicció, però els temes actuals afavoreixen més les accions i reaccions sobre notícies a certa velocitat, però de vegades és una comunicació superficial. Aquest silenci ens fa un crit d'atenció.»

El bisbe Piris estava acompanyat pel delegat de Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Lleida, Mn. Carles Sanmartín, el qual aprofita la trobada amb la premsa per tal de donar a conèixer i explicar la memòria d'activitats realitzades per la delegació en el darrer any. El delegat es referí a la Comissió de Foto i Vídeo, que ha treballat en la classificació i digitalització de 400 cintes de vídeo dels anys 1980 al 2000, a més de produir 86 vídeos que recullen entrevistes, tertúlies i notícies de la diòcesi penjades a la web. Pel que fa a la Comissió Ràdio, destacà la posada en marxa d'un estudi de gravació, que permet entre altres accions la producció setmanal del magazine *De bat a bat*, amb 34 programes realitzats.

El delegat aprofità l'avinentesa per explicar les noves accions que pretén dur a terme la delegació en els propers mesos, com és l'elaboració d'un Pla de Comunicació Integral de la diòcesi, així com la creació d'una nova Comissió de Mitjans de Comunicació Digital i Xarxes Socials, la col·laboració en la preparació d'un Cicle de Cinema per al curs vinent, la digitalització i classificació i col·locació a internet dels vídeos antics i la creació de la pàgina oficial del bisbat a Facebook i Twitter.

La trobada tenia també com a tema important la presentació del nou disseny de la pàgina web del bisbat, per part dels seus responsables, Josep Anton Belchi i Conxita López. Aquesta va valorar el nou disseny de la web com a més modern, més dinàmic i més accessible: «L'objectiu és el mateix que ja tenia fins ara, que la web transmeti la Bona Nova de Jesús i que estigui al servei de la Pastoral del bisbat.»

Per la seva part, Josep Anton Belchi va valorar molt positivament la feina feta, recordant que quan es va reunir la Comissió de la Web per tirar endavant el projecte de renovació, els objectius que es van plantejar van ser: transmetre el missatge evangèlic i les

Josep Manel Prada/MCS bisbat de Lleida

Moment de l'esmorzar amb els periodistes.

«L'Església de Lleida té moltes vocacions actives, molta presència en la societat»

activitats eclesials, donar informació pràctica sobre la diòcesi, modernitzar la imatge, millorar el funcionament amb més col·laboradors, etc. Belchi va explicar que en aquests moments hi ha a la web del bisbat de Lleida prop de 3.000 fitxes de continguts, amb informació dinàmica i estàtica.

A fi de valorar aquest servei, el delegat Carles Sanmartín va donar la xifra de 18.000 visites mensuals que rep aquesta web del bisbat de Lleida. El delegat va voler deixar constància que ha estat construïda per un equip de voluntaris. En aquest sentit el bisbe Piris va agrair el treball dels voluntaris: «Anem caminant i estic molt content i m'interessa. El nostre repte és servir la comunicació, no solament els mitjans. L'Església de Lleida té moltes vocacions actives, molta presència d'Església en la societat, que és el lema del nostre bisbat

en aquest curs. La Delegació de MCS n'és exemple.»

El bisbe Piris, que és alhora el responsable de la Comissió de MCS de la Conferència Episcopal Espanyola, va mostrar el seu interès per tot el que té a veure amb l'ús de les noves tecnologies i xarxes socials. Ell ja compta des de fa temps amb pàgina personal de Facebook, i supera els 700 amics, i s'està pensant d'entrar a Twitter: «És un terreny prou estratègic per arribar a molta més gent i principalment als més joves.»

El bisbe de Lleida va respondre a algunes de les qüestions d'actualitat social i eclesial, plantejades pels periodistes. Així, davant certa polèmica pel fet d'haver cedit el Museu de Lleida diverses obres reclamades per Aragó per a una exposició del gòtic català al MNAC, manifestà el seu desacord per aquesta cessió i va dir que aquestes iniciatives no ajuden a resoldre el conflicte i que potser s'hauria de ser més prudent.

Així mateix es va referir a la crisi vocacional i a la necessitat de joves sacerdots: «A Lleida tenim dos seminaristes i un d'ells és originari de Colòmbia; aquesta no és, però, cap solució. Seria desitjable no importar seminaristes. Els que vinguin a ajudar-nos ja han de ser sacerdots ordenats i que s'adaptin bé a la nostra cultura i llengua.» En aquest sentit explicà que davant la manca de sacerdots s'ha optat a la diòcesi de Lleida per potenciar la presència dels laics en les tasques parroquials i amb major responsabilitat, engegant l'experiència dels anomenats animadors de la comunitat a l'espera de prevere. Persones laiques que celebren la Litúrgia de la Paraula i distribueixen la comunió als fidels. Dos d'aquests animadors ja exerceixen com a tals a la vall d'Àger i Os de Balaguer.

Per una comunicació objectiva i veraç

Amb motiu de la XLVI Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, el bisbe Sebastià Taltavull, president del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS), va titular el seu missatge *Per una comunicació objectiva i veraç*. I es va referir als que calumniem i desqualifiquem «sota la covardia de l'anonimat». «Aquesta és la nostra preocupació i de tots els qui estimem l'Església de Jesús —diu el bisbe en el missatge—: que, al costat d'una immensa majoria de professionals, homes i dones de bona voluntat que estan fent un treball excel·lent de comunicació transparent i objectiva a favor de les persones i de l'extensió de l'Evangeli, hi hagi qui caigui en la temptació d'allò que Jesús sempre va censurar: la injúria, la difamació i el judici condemnatori.» Per això, en nom del SIMCOS, el bisbe Taltavull va transmetre el suport «a les persones —bisbes, preveres, diaques, religiosos i religioses, laïques i laics cristians, i també parròquies i entitats d'Església— que des de pàgines anònimes d'internet són atacades amb calúmnies i greument ferides en la seva dignitat humana i de fills de Déu, tot lesionant el dret a la bona fama.»

Barcelona

«Barcelona és una de les diòcesis més vives avui»

Cardenal Gianfranco Ravasi, president del Pontifici Consell per a la Cultura

Gerard Carrion

Minuts abans d'iniciar-se la primera sessió de l'Atri dels Gentils celebrat a Barcelona els dies 17 i 18 de maig, el cardenal Gianfranco Ravasi va voler atendre *Catalunya Cristiana* y Ràdio Estel. En les seves paraules, el president del Pontifici Consell per a la Cultura va insistir que l'element clau de l'Atri dels Gentils és el diàleg, «que significa la trobada entre dues veus diferents i dues visions del món diverses, així com la possibilitat d'aprofundir sobre un tema». El Museu Nacional d'Art de Catalunya, la Universitat de Barcelona, l'Institut d'Estudis Catalans i la basílica de la Sagrada Família es van omplir de diàleg a propòsit del tema *Art, bellesa, transcendència*.

Quina incidència pot tenir l'Atri dels Gentils en l'Església i en la societat?

Són possibles almenys dues influències. D'una banda, cal presentar de manera sòlida en tota la seva gran riquesa la llarga, meravellosa, grandiosa herència del missatge cristià. Pensem per exemple en tot el que el cristianisme ha produït per a l'art. Quan visitem una pinacoteca, descobrim com tres quartes parts de les seves obres representen símbols, personatges de la Bíblia. L'altre aspecte important és que els no creients poden trobar en la proposta del creient alguns valors que són universals, que formen gairebé part de la natura humana, de la dignitat de la persona; i que formen part de la recerca humana de tots els temps. En el cas particular de Barcelona és el tema de la bellesa, que és pròpia de creients i no creients.

Aquesta proposta pot ajudar a posar solució a la descristianització que pateix Europa?

Diria que l'Atri dels Gentils té una finalitat gairebé preliminar. En el nostre cas no es tracta tant d'evangelitzar —tasca que ha de fer la comunitat eclesial— com d'oferir el que al Nou Testament anomenen *kerygma*, és a dir, el primer anunci. Si imaginem sant Pau a l'areòpag d'Atenes parlant a un grup de grecs i fent servir un llenguatge que pugui ser comprès, el veurem parlant del poeta Arat, del filòsof Cleant... Per tant, avui dia també hem de fer que aquest anunci cristià parli un llenguatge que sigui comprensible fins i tot als qui no creuen perquè puguin interrogar-se sobre el significat de la vida, de l'ésser i l'existència.

Les diferents sessions celebrades a Barcelona què poden aportar a la cultura catalana?

Els temes estan vinculats a una tradició catalana particular com és la de Barcelona i a través de la Sagrada Família d'Antoni Gaudí, que és una gran mostra de l'art català, juntament amb altres artistes com Picasso, Miró... Per tant, volem tornar a introduir el gran símbol cristià en l'interior del teixit, la trama i la cultura d'aquesta ciutat i d'aquest país, tenint en compte que Catalunya és particularment sensible al tema cultural. Un

Agusti Codinach

El cardenal Ravasi durant la sessió celebrada al Museu Nacional d'Art de Catalunya.

«Volem tornar a introduir el gran símbol cristià en l'interior del teixit, la trama i la cultura de Barcelona i Catalunya»

altre tema que ja llenço, que ja anuncio per a un futur Atri dels Gentils, podrà versar sobre el diàleg amb la ciència i la tècnica.

Tot i que l'objectiu no és evangelitzar, es poden donar casos de gent que estava allunyada de la religió, i que potser a través de l'Atri dels Gentils se senti interpel·lada?

Nosaltres, creients, en certs moments de la nostra vida podem trobar-nos gairebé en l'espai dels no creients. Són els moments de fosc de la fe, de crisi i de dubte. Alhora, els no creients, davant dels moments de felicitat, amor i fins i tot dolor i mort, poden interrogar-se i invocar Déu. En aquests moments és com si haguessin passat al nostre terreny. La invitació és a escoltar-nos els uns als altres.

Vostè diu que molts cops la Bellesa és exclosa de l'art contemporani...

La Bellesa, efectivament, és un dels temes que l'art contemporani exclou. Fent servir una expressió del papa Benet XVI, volem que la Bellesa torni a ferir, que torni a ser una ferida. Deia Joan Miró que l'art no representa el visible, sinó l'invisible que hi ha en el visible. En aquest sentit, l'art meravella i impressiona, com ho fa la fe. Per això, en un món gris, indiferent, superficial, banal i buit, com és en bona mesura la cultura contemporània, posar la llavor de la Bellesa vol dir crear un calfred i, per tant, crear una força, una tensió, una ferida que obre a l'infinit i a l'etern, al misteri de Déu.

Com valora les actuals relacions entre l'Església de Barcelona i Catalunya amb la Santa Seu?

Barcelona, sobretot a través del cardenal Lluís Martínez Sistach, és una de les diòcesis més vives avui. Això no ho dic només per l'amistat que m'uneix al cardenal de Barcelona, sinó perquè el ferment que té aquesta diòcesi esdevé un model. Les relacions no només amb mi sinó també amb altres institucions de la Santa Seu han permès que organitzem plegats moltes iniciatives, com la Missió Metròpolis, l'Atri dels Gentils o l'exposició sobre Gaudí a Roma.

Autoritzada la publicació del decret de martiri dels religiosos de la Sagrada Família

Redacció / Barcelona

Amb data 10 del maig de 2012, el papa Benet XVI ha autoritzat la promulgació del decret de martiri de Jaume Puig Miroso i 18 companys més de la congregació de religiosos Fills de la Sagrada Família, i de Sebastià Llorens Telarroja, laic.

Entre les 20 víctimes, reconegudes ara com a testimonis de la fe pel papa Benet XVI, dos van morir a Blanes (diòcesi i província de Girona); un a Barcelona; dos a Lleida; quatre a Vila-rodona (província de Tarragona i llavors diòcesi de Barcelona); un a Cervera (província de Lleida i diòcesi de Solsona); un a Múnter i un altre a Vic (província de Barcelona i diòcesi de Vic); dos a Sant

Fruitós de Bages (província de Barcelona i diòcesi de Vic); i sis a Montcada (província i diòcesi de Barcelona). Tots van morir per fidelitat a Jesucrist i a la seva vocació de Fills de la Sagrada Família. Havien ofert les seves vides per treballar en favor de les famílies i van ratificar aquest lliurament amb una mort cruenta. Són, per això, *Màrtirs per la família*.

El procés o investigació diocesana, iniciada el 1994, es va fer conjuntament a l'arxidiòcesi de Barcelona. Obtinguda la validesa jurídica del procés el 1997, es va lliurar la *Positio* o Ponència el 1999. En el congrés dels teòlegs i en l'ordinari dels prelatos ha estat reconegut el martiri de tots els Servents de Déu, confirmat ara pel Papa.

Terrassa

Tres diaques al servei de l'Església d'Ègara

Santiago Cortés, Javier Fernández i Oriol Gil van rebre el ministeri diaconal com a pas previ al sacerdoci

Eduard Brufau
Terrassa

La tarda del diumenge 20 de maig, malgrat la pluja i la calamarsa intermitents, la catedral del Sant Esperit de Terrassa es va omplir de gom a gom per assistir a l'ordenació diaconal de tres joves seminaristes: Santiago Cortés, Javier Fernández i Oriol Gil. Amb desenes de fidels, molts d'ells joves, drets als laterals i a l'entrada del temple, es respirava alegria i emoció continguda.

La cerimònia va ser presidida per Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa, i concelebrada per Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar de la diòcesi, per Mons. Jaume Traserra, bisbe emèrit de Solsona, i una quarantena de preveres. Al presbiteri també hi havia nombrosos diaques i companys seminaristes, i d'aquesta manera es feia evident que aquella era una gran festa de la comunitat cristiana egarenca. Amb el bon acompanyament de l'orgue i del cor, des del primer moment l'assemblea va entonar els cants amb força i valentia, expressió inequívoca d'una fe viva.

La cerimònia va coincidir amb la Solemnitat de l'Ascensió del Senyor, i Mons. Saiz en l'homília va explicar com, seguint l'exemple dels apòstols, els cristians també estem cridats a transmetre la bona nova: «Haurem d'adoptar un estil de vida personal auster i a la vegada solidari amb els altres, i finalment, haurem de transmetre l'alegria de l'Evangeli. És aleshores quan esdevenim autèntics testimonis de Jesucrist

en el món d'avui. Testimonis que no parlen de memòria ni repeteixen un discurs teòric, sinó que comuniquen la seva pròpia experiència, la seva vida nova després d'haver-se trobat amb el Senyor.» Adreçant-se als seminaristes que havien de ser ordenats els va dir que «el diaca ha de viure com un "gra de blat", renunciant a ell mateix per fer la voluntat del Pare, amb la humilitat dels que saben viure ocults entre la remor i el soroll, tot renunciant a la recerca d'aquella visibilitat i grandesa d'imatge que sovint es converteixen en criteri i fins i tot en objectiu de vida de tantes persones del món d'avui i que fascinen molts joves».

Prèviament a l'ordenació la lletania dels sants es va convertir en un moment d'experiència de comunió especialment emotiu per a tothom. El preciós cant de l'assemblea terrenal s'enlairava fins a l'assemblea celestial tot demanant la intercessió de tots els sants i santes de Déu per als tres candidats al diaconat. Després, en el moment de l'ordenació, quan el bisbe imposava les mans a cadascun dels tres candidats, un silenci profund i respectuós va inundar tota la catedral. Acabada la cerimònia l'alegria va esclatar entre els parents i els amics dels nous diaques, que feien cua per felicitar-los i per demanar-los una benedicció. L'emoció dels ordenats traslluïa

la pau inefable que dona el fet de dir sí a Déu, la felicitat que paradoxalment es deriva de renunciar a un mateix per fer-se servidor de Crist. A partir d'ara els tres diaques estan consagrats al servei de l'Església, tot esperant el proper pas, l'ordenació sacerdotal.

Santiago Cortés, destinat a l'Església de la Mare de Déu del Roser de Cerdanyola del Vallès, va declarar que se sentia «molt agraït a Déu i a l'Església, i m'alegra molt poder ser servent del Senyor sense merèixer un regal tan gran com aquest». El segon diaca, Javier Fernández, adscrit a la catedral de Terrassa va fer un paral·lelisme amb el temple: «Una característica del Sant Esperit és que al presbiteri hi ha representats tot un seguit de sants i santes, l'anomenada Església triomfant. I avui, en aquesta celebració tan bonica, s'ha reunit una gran multitud de fidels, l'Església militant.» Finalment Oriol Gil, destinat a la parròquia de la Santíssima Trinitat i a l'Escola Mare de Déu de la Salut de Sabadell, va oferir un petit record del seu procés: «Jugava a handbol i em guanyava la vida amb l'esport i l'educació, però el Senyor em va tocar el cor i ja només era feliç fent-lo conèixer. Avui, després de sis anys al seminari, he canviat definitivament la porteria per l'altar. He agafat la part millor. És una alegria tan gran ser fill de l'Església i servidor del Senyor!» Des d'ara els tres nous diaques passen a ser servidors de l'Església d'Ègara, que si Déu vol d'aquí a uns mesos ja els podrà veure ordenats com a sacerdots.

Mons. Saiz Meneses publica una nova carta pastoral

Redacció / Terrassa

El bisbe de Terrassa acaba de publicar la seva quarta carta pastoral: *Pastoral juvenil i pastoral vocacional a la llum de la JMJ*. Mons. Saiz parla de les Jornades Mundials de la Joventut des d'una perspectiva històrica, teològica i pastoral, i pel que fa a la pastoral juvenil analitza els desafiaments de la societat actual i el treball en la pastoral juvenil, tot mostrant el model del jove cristià. Finalment aprofundeix en la pastoral vocacional a partir dels elements que la Jornada Mundial de la Joventut ofereix en aquest camp pastoral de tota l'Església. Després de reflexionar teològicament sobre el sentit de la vocació, ofereix pistes per al treball vocacional en els diversos nivells eclesials.

Mons. Saiz Meneses aborda en l'escrit els grans desafiaments en aquests camps de la pastoral a partir també de la seva experiència primer com a responsable en el Departament de Joventut de la Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar i darrerament com a president de la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats en la Conferència Episcopal Espanyola.

Entrega de premis del Concurs Bíblic

Redacció / Terrassa

El dissabte dia 19 de maig Mons. Saiz Meneses va presidir l'acte de lliurament dels premis del XXVII Concurs Bíblic que organitza el Grup Avant de Terrassa per totes les diòcesis de Catalunya. El Grup Avant forma part de la Federació de Cristians de Catalunya. Mons. Saiz Meneses va estar acompanyat pel Sr. Xavier Puigdollers, director d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya i per la Sra. Teresa Casals, regidora de l'Ajuntament en representació del Sr. alcalde, a més dels responsables i el consiliari del Grup Avant.

En l'edició d'enguany, hi han participat 62.000 infants i adolescents de 650 col·legis i un nombre important de parròquies de les diòcesis amb seu a Catalunya. El lema en aquesta ocasió ha estat «La vida és un do de Déu i un servei als altres». El bisbe de Terrassa va destacar en les seves paraules la importància d'aquest concurs consolidat amb el pas dels anys. Glossant el lema d'enguany va recordar la importància de tenir un plantejament religiós de la vida com a do i a la vegada la necessitat de servir i ajudar els altres, més encara en el context actual de crisi econòmica.

Tarraconense

Els bisbes estudien propostes pastorals per a l'Any de la Fe

Reunió n. 202 de la Conferència Episcopal Tarraconense

Redacció / Bràfim

Els dies 15 i 16 de maig va tenir lloc la reunió núm. 202 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), al santuari de la Mare de Déu de Loreto, a Tarragona. La reunió va ser presidida per Mons. Jaume Pujol i hi van assistir tots els seus membres, llevat de Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, que es trobava a Lourdes, acompanyant la peregrinació de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la seva diòcesi.

Després de la pregària inicial, els bisbes van encetar la reunió de treball amb l'estudi de les propostes pastorals entorn de l'Any de la Fe, que s'iniciarà a l'octubre amb motiu del cinquantè aniversari de la inauguració del Concili Vaticà II.

Mons. Xavier Salinas va presentar als bisbes una ponència amb un seguit de propostes, a partir de la carta apostòlica *Porta Fidei* de Benet XVI, així com de la *Nota amb indicacions pastorals per a l'Any de la Fe*, que ha publicat la Congregació per a la Doctrina de la Fe. Els bisbes es van comprometre a tenir aquest objectiu prioritari dins els plans pastorals de les diòcesis amb seu a Catalunya, i per això posaran en marxa diverses accions d'àmbit interdiocesà i, al mateix temps, a cada diòcesi portaran a terme actuacions relacionades amb aquesta suggeridora iniciativa del Sant Pare.

En aquest mateix sentit, el cardenal Lluís Martínez Sistach va explicar les activitats de la Missió Metròpolis a l'arxidiòcesi de Barcelona, així com també els actes de l'Atri dels Gentils, esdeveniment cultural promogut pel Pontifici Consell de la Cultura i l'arquebisbat de Barcelona.

El cardenal Lluís Martínez Sistach, encarregat de l'àmbit de la pastoral social, va presentar Carme Borbonès, presidenta de Càritas Catalunya, que va exposar un ampli panorama de la situació de Càritas en aquest moment

MCS Arquebisbat Tarragona

Carme Borbonès i els arquebisbes de Barcelona i Tarragona.

d'especial crisi econòmica al nostre país, del treball que fan els voluntaris i de l'atenció a les persones més vulnerables. En aquest sentit, va explicar als bisbes les possibles conseqüències de l'aplicació del Decret llei del govern central, en el qual s'introdueixen diferents modificacions legislatives en l'assistència pública sanitària.

Els bisbes es van mostrar preocupats pels efectes que pugui tenir l'aplicació d'aquest Decret llei, i van animar els responsables de Càritas a estudiar la manera de pal·liar-ne les conseqüències en els immigrants i en els col·lectius més desfavorits, així com també a intensificar l'atenció envers els qui, en aquests moments, pateixen més les seqüeles de la crisi econòmica.

El bisbe Sebastià Taltavull, encarregat de l'àmbit dels mitjans de comunicació, va presentar Francesc Rosaura, director del programa *Signes dels Temps*. Aquest programa es va estrenar a Televisió de Catalunya l'any 1986 i, des de llavors, s'ha mantingut 25 anys en antena de forma continuada. S'ha convertit en un dels espais més veterans de la cadena amb més de 1.000 programes emesos, amb una considerable audiència i una excel·lent valoració per part dels espectadors. Rosaura va exposar als bisbes l'estructura del programa, els continguts, així com les novetats que darrerament s'han introduït amb la seva difusió a través d'internet.

Els bisbes van agrair a Rosaura i al seu equip el treball realitzat i el van animar a continuar la bona feina que ha fet fins ara.

Mons. Xavier Salinas, Mons. Francesc Pardo i Mons. Josep A. Saiz Meneses van informar dels tres congressos als quals han assistit darrerament sobre qüestions d'interès eclesial, com ara

el XII Congrés europeu de Catequesi a Roma, el VII Congrés mundial de Pastoral de Turisme a Mèxic, o la trobada sobre pastoral vocacional a Zagreb, organitzada pel Consell de Conferències Episcopals d'Europa.

Així mateix, els bisbes van ser informats per Mons. Agustí Cortés, encarregat de pastoral familiar, sobre la VII Jornada Mundial de les Famílies que, amb el lema «La família: el treball i la festa», se celebrarà a Milà del 30 de maig al 3 de juny, i a la qual participaran un bon grup de fidels de totes les diòcesis catalanes.

Els bisbes van tractar diversos temes relacionats amb la litúrgia, l'escoltisme, el servei pastoral a les presons, l'ensenyament i el patrimoni. Pel que fa a aquest darrer tema, van acordar que el proper mes de juliol es faci la presentació oficial de *Catalonia Sacra*, un projecte cultural d'articulació de visites turístiques al patrimoni de l'Església catòlica a Catalunya.

A proposta de Mons. Xavier Salinas, els bisbes van nomenar Mn. Enric Termes, delegat diocesà de Catequesi de Barcelona, i Mn. Xavier Morell, delegat diocesà de Catequesi de Tarragona, com a representants de les províncies eclesiaístiques de Barcelona i Tarragona, respectivament, al Consell Assessor de Catequesi de la Conferència Episcopal Espanyola.

Tibidab^{us} informa

Festes del Sagrat Cor de Jesús

Basílica del Tibidabo

Mes de Juny 2012

* Eucaristies

Feiners 8, 12, 17, 19 hores

Festius 8, 10, 11, 12, 17, 19 hores

* Mes del Sagrat Cor de Jesús

18 hores Rosari, Vespres i Benedicció

Divendres 15 de Juny 2012

Festa del Sagrat Cor de Jesús

* 19 hores Eucaristia Concelebrada
Presidida pel P. Rector del Temple
Oriol Oliveras amb motiu de les seves
Noces d'Or Sacerdotals

* Benedicció de la ciutat i de la Nova

Campana *María Auxiliadora-Sant Joan Bosco*

Diumenge 17 de Juny 2012

Consagració de les Famílies al Sagrat Cor de Jesús

* 12 hores Eucaristia Concelebrada i Consagració

Dijous 28 de Juny 2012

Inauguració Oficial de la Nova Il·luminació de la Basílica del Tibidabo

«Carme Borbonès va alertar de les possibles conseqüències del'aplicació del Decret llei en el qual s'introdueixen diferents modificacions legislatives en l'assistència pública sanitària»

Girona

Trobada de la Delegació de Turisme a Platja d'Aro

El president del Foment del Treball reflexiona sobre els efectes morals de l'atur

Víctor Gay
Platja d'Aro

En el pòrtic de la temporada turística la Delegació episcopal d'aquesta pastoral especialitzada, i des de fa més de vint anys, convoca responsables del sector que a la diòcesi de Girona té una incidència cabdal en l'economia: oferta de llocs de treball, relacions internacionals i també en l'acció de l'Església.

Un bon nombre de parròquies es poden considerar turístiques, és a dir, amb una presència de fidels procedents de moltes altres diòcesis i països i també amb un accent especial els caps de setmana i amb problemàtiques socials, especialment relacionades amb els treballadors i el personal de servei als establiments i les empreses turístiques.

Per tot plegat, és bona aquesta iniciativa que aplega persones d'àm-

El president del Foment del Treball (primer a l'esquerra) va reflexionar sobre els efectes de l'atur.

cerquin el seu lloc de treball en qualsevol part del món.

Sobre els efectes que pot tenir aquesta realitat en les estructures socials i familiars, el president del Foment va dir: «La mobilitat laboral, en principi, no és negativa, però pot tenir conseqüències, especialment en l'àmbit social i familiar. Formem part d'una societat d'arrels cristianes. La distància pot crear noves amistats, noves relacions, però caldria refermar aquests nostres orígens. Penso en les festes entranyables, el Nadal, els aniversaris, els patrons, les trobades de família. És la nostra vida.»

A la Trobada de Platja d'Aro també hi va participar, en nom del grup Sehrs, Eudald Puig, que va

destacar la importància dels turistes nacionals i estatals en l'activitat del sector a casa nostra.

Va cloure aquesta reunió el bisbe Francesc Pardo, que va comentar el contingut de la ponència que va presentar en el VII Congrés mundial de Pastoral de Turisme, que recentment va tenir lloc a Mèxic.

En la seva intervenció es va referir al codi ètic mundial pel turisme, que precisament s'havia presentat en l'esmentat congrés mexicà, i va compartir amb els participants a la trobada la reflexió sobre la necessitat d'oferir un turisme que marqui la diferència, que no amagui la nostra identitat cultural cristiana, sense impositions, però amb un respecte total a aquesta nostra personalitat. «Tenim un patrimoni de fonses arrels cristianes per oferir —va dir el bisbe Francesc Pardo— i que respon a uns sentiments que ens identifiquen com a poble i com a realitat social.» Va finalitzar assenyalant que la nostra cultura és essencialment cristiana i que no s'ha d'amagar, amb respecte per a tots els visitants, però sense renúncies.

El president del Foment es va referir als efectes que l'atur, especialment el de llarga durada, provoca en les persones que el pateixen. Amb posterioritat declarà a *Catalunya Cristiana*: «És molt inquietant la situació en què viuen moltes persones en atur amb afectacions a les seves famílies, al seu futur i amb una permanent inquietud.»

També assenyalà en la seva intervenció que molts joves han assolit un nivell de formació de gran qualitat, però que no sempre poden trobar un lloc de feina en l'entorn social que és el seu. Així mateix, cal estar disposat a la mobilitat per tenir un lloc de treball; una situació que fa pocs anys era impensable, almenys a Catalunya. Ara són molts i en el futur es preveu que siguin més els catalans i catalanes que

destacar la importància dels turistes nacionals i estatals en l'activitat del sector a casa nostra.

Va cloure aquesta reunió el bisbe Francesc Pardo, que va comentar el contingut de la ponència que va presentar en el VII Congrés mundial de Pastoral de Turisme, que recentment va tenir lloc a Mèxic.

En la seva intervenció es va referir al codi ètic mundial pel turisme, que precisament s'havia presentat en l'esmentat congrés mexicà, i va compartir amb els participants a la trobada la reflexió sobre la necessitat d'oferir un turisme que marqui la diferència, que no amagui la nostra identitat cultural cristiana, sense impositions, però amb un respecte total a aquesta nostra personalitat. «Tenim un patrimoni de fonses arrels cristianes per oferir —va dir el bisbe Francesc Pardo— i que respon a uns sentiments que ens identifiquen com a poble i com a realitat social.» Va finalitzar assenyalant que la nostra cultura és essencialment cristiana i que no s'ha d'amagar, amb respecte per a tots els visitants, però sense renúncies.

També assenyalà en la seva intervenció que molts joves han assolit un nivell de formació de gran qualitat, però que no sempre poden trobar un lloc de feina en l'entorn social que és el seu. Així mateix, cal estar disposat a la mobilitat per tenir un lloc de treball; una situació que fa pocs anys era impensable, almenys a Catalunya. Ara són molts i en el futur es preveu que siguin més els catalans i catalanes que

«Tenim un patrimoni de fonses arrels cristianes per oferir»

CatalunyaCristiana

Podeu optar per l'edició digital: 65€ l'any
Doneu-vos d'alta a www.catalunyacristiana.cat

Subscribiu-vos-hi per 124,80 € l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CatalunyaCristiana
durant un any (52 números)

- Edició en català
 Edició en castellà

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Forma de pagament

- Únic pagament de 124,80€ per any
 Xec nominatiu que adjunto
 Dos pagaments semestral de 62,40€
 Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat Oficina DC Compte Data (dd/mm/aa)

□ □

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Mallorca Missionera celebra 50 anys

El bisbe Jesús Murgui anuncia l'enviament de dos preveres a missions

Cristina Sánchez
Palma

Hi ha un proverbi xinès que diu: «Regala un peix a un home i li donaràs aliment per un dia; ensenya-li a pescar i l'alimentaràs per a la resta de la seva vida.» D'això, se n'encarreguen els 147 missioners mallorquins que treballen a més de 30 països de tot el món: a ajudar les poblacions més marginals a sortir de la pobresa. Enguany celebren 50 anys de compromís social i pastoral.

«L'activitat missionera fou iniciada amb l'enviament dels apòstols, i és considerada en aquest moment, avui i sempre, com una activitat primària de l'Església, essencial i mai no acabada.» Així definia Joan Pau II el compromís missioner dels cristians. Fa cinquanta anys un grup de joves va fer la maleta i se'n va anar a Burundi i al Perú, on encara avui fan una labor de mèrit incalculable. Són homes i dones que realitzen una tasca pastoral, social i educativa, i fan del seu dia a dia tot un projecte de vida per als més necessitats. Persones que deixen família, amics, la seva terra i una vida benestant on no els falta un plat de menjar diari, que s'entreguen en cos i ànima a persones que viuen dins l'extrema pobresa. Deixen de banda un món amb gran quantitat de béns materials que sovint no necessitam. Aquest és el gran aprenentatge per part dels missioners. Actualment hi ha 147 missioners mallorquins repartits pels cinc continents, encara que la seva presència és especialment important al Perú i Burundi, països amb els quals la diòcesi de Mallorca té un compromís d'especial atenció econòmica i d'acompanyament humà i espiritual.

Seguint figures il·lustres i entregades a la missió com el beat Ramon Llull o el beat Juníper Serra, va ser a mitjans del segle passat quan el primer missioner mallorquí va arribar al país africà. Jaume Moragues, membre de la Congregació dels Pares Blancs, arribà a Burundi el dia de la festa de Sant Josep l'any 1951. El mes d'abril del 1959 va arribar un grup de Teatins a Burundi com a resposta a la carta encíclica *Fidei donum* de Pius XII, on va demanar als bisbes d'Europa i les diferents Congregacions religioses que enviessin missioners a l'Àfrica. Els teatins Guillem Estrany, de Vilafranca, i Vicenç Miró, de Palma, es posaren en marxa. Dos anys més tard va arribar el primer capellà diocesà de Mallorca, Miquel Parets. El 1965 el bisbe auxiliar de l'arxidiòcesi de Gitega viatja a Mallorca acompanyat per Miquel Parets i plantegen al bisbe de Mallorca, Mons. Rafael Álvarez Lara, la col·laboració de Mallorca amb Burundi. El febrer del 1966 parteix el primer grup de capellans mallorquins: Jaume Amengual, Bartomeu Suau i Jaume Vives, que van ser acollits a les parròquies de Nyabiraba i Nyabikere regentades pels teatins, mentre durant un mesos aprenen la llengua kirundi en un centre de llengua. Comença així la tasca que ha tingut continuïtat fins avui: Mallorca Missionera.

La gran part dels territoris on treba-

La missa a la catedral de Mallorca va commemorar l'aniversari.

llen els missioners passen per una fase d'evolució social, econòmica i política difícil. L'analfabetisme, els conflictes ètnics, la corrupció, la inseguretad, la dèbil economia o les guerres civils són només alguns dels problemes als quals s'enfronten diàriament. Per tant, es fa necessari difondre l'ensenyança educant els més petits, crear centres de salut o dispensaris, cooperatives de compravenda de productes bàsics, diferents tallers o una repoblació forestal. Perú és un país acabat però amb una mala gestió. «El més dur és veure com un país ric com Perú, sobretot en mineria, amb un superàvit del 5,8 en el seu PIB el 2012, té la riquesa tan mal repartida», afirma Antoni Bonet de 68 anys. Viu des de en fa setze a Perú i des de en fa tres treballa a Pachacamac, un poble al sud de Lima, juntament amb Antoni Mateu a la parròquia del Santíssim Salvador. La parròquia té diverses funcions: centre d'ensenyament professional, centre mèdic i menjador popular. «Estar amb gent senzilla t'ajuda a valorar més la relació personal, a saber prescindir de certes comoditats», assegura.

Sebastià Salom, un sacerdot diocesà que viu a Rabi, Burundi, afirma que «també es pot viure d'il·lusions i aquestes, encara que en poques ocasions s'han transformat en realitat, són les que han alimentat la meua vida». «Hem après a veure el món amb altres ulls, relativitzam molts absoluts, tant de la societat com de l'Església. Ha estat dur aprendre dos idiomes (el kirundi i el francès) i estar lluny de "sa roqueta", de la família, dels amics. És dura la inseguretad per falta de mit-

«Hem après a veure el món amb altres ulls, relativitzam molts absoluts, tant de la societat com de l'Església»

jans d'atenció mèdica i la inseguretad, sobretot, durant els anys de la guerra civil», assenyala.

El 6 de maig es posà punt final al cinquantè aniversari de Mallorca Missionera amb una solemne eucaristia a la Seu de Mallorca. La missa fou presidida pel bisbe Jesús Murgui amb la presència del arquebisbe de Gitega, Mons. Simon Ntamwana, i el bisbe de Huamachuco, Mons. Sebastià Ramis.

Mons. Simon Ntamwana va agrair als sacerdots, religiosos i laics missioners la seva contribució apostòlica: «Desitjam, i amb raó, que la seva presència missionera entre nosaltres perduri per sempre.» «Estam sorpresos de veure la florida dels moviments de l'Acció Catòlica així com la pràctica religiosa molt desenvolupada. Els nens es preparen per a la Primera Comunió i els pobres són acollits per la caritat de la comu-

nitat cristiana.» Per la seva part Mons. Sebastià Ramis afirma que «m'afalaga i em dóna molta alegria celebrar les noces d'or». També va agrair el temps dedicat per part dels missioners a Huamachuco.

Dins el marc de les celebracions, hi hagué una jornada d'homenatge al Seminari Nou per als missioners mallorquins que ja han tornat a Mallorca, missioners en actiu, pares i mares generals de diferents congregacions i grups missioners... Durant la trobada, comptaren amb la presència de D. Anastasio Gil, director nacional d'Obres Missionals Pontificies, qui va oferir una ponència amb el títol *Missioners d'avui i del demà*, on va lloar la generositat, la cooperació tant econòmica com espiritual de les persones que han sortit de Mallorca per ajudar els que més ho necessiten. «És una gràcia de Déu poder tocar amb la punta dels dits, i contemplar la vida d'un missioner», va dir.

Actualment 47 mallorquins, entre sacerdots i laics, treballen al Perú, on s'encarreguen d'escoles, hospitals i menjadors socials. Bartomeu Barcelò i Pere Mascaró, a més de les Germanes de la Caritat Josefina Bujosa, Antonia Campaner i Catalina Alcover, desenvolupen la seva feina, primer a Gitongo i més tard a Nyabikere i Rabi. Són persones senzilles amb esperit de servei incondicional. Ser cristià i actuar en conseqüència és un repte en els temps que corren. És un camí complex, ple de dificultats encara que amb satisfaccions personals. Com diu Anastasio Gil, «els missioners estan fets d'una pasta especial».

catalunyacristiana.cat

Espai de trobada, participació i diàleg

Notícies d'Església Cultura Compromís social

Subscripció
Paper

124,80
euros/any

Subscripció
Digital

65,00
euros/any

Les escoles cristianes es comprometen amb la nova evangelització

Les jornades pastorals es van obrir amb la conferència inaugural de Mn. Xavier Morlans

Redacció
Barcelona

El Seminari Conciliar de Barcelona i el col·legi Mare de Déu de les Escoles Pies de la capital catalana van acollir els dies 4 i 5 de maig les Cinquenes Jornades de Pastoral Educativa 2012, que, sota el títol *Nova evangelització i escola*, van oferir ponències, tallers i presentació d'experiències.

Les jornades van ser inaugurades pel secretari general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, el P. Enric Puig, que, després d'agrair la presència dels assistents, es va adreçar a les persones que es dediquen a l'animació pastoral a les escoles: «La vostra acció educativa ha d'oferir oportunitats a les preguntes que infants, joves i adolescents es fan, encara que no les sàpiguen formular, les formulin de manera poc concreta o fins i tot barroerament.» I va afegir: «Déu és ja a les seves vides, ha trucat a la seva porta i espera que li ofereixin un espai. Els nostres alumnes necessiten el mestratge que els obri a la seva presència. La vostra acció educativa, doncs, ha d'oferir propostes de sentit, de descoberta que ajudin a conèixer Jesús, els seus fets i paraules, que sabem que poden inspirar tota una vida d'amor i servei a l'altre, als altres amb qui es comparteix la vida.»

El P. Enric Puig va cloure el discurs parlant d'esperança: «Els pastoralistes hem de ser portadors d'esperança perquè coneixem la història d'amor entre Déu i la humanitat. Sabem que Déu passa i torna a passar per la vida de les persones, generació rere generació, cercant confiat acolliment. És hora, doncs, d'interpel·lar amb les paraules, d'interpel·lar amb la vida, amb el testimoni personal.»

Després del discurs inaugural, va tenir lloc la primera ponència de les jornades, que va ser la titulada *Els canvis socials i culturals demanen una nova onada evangelitzadora*, pronunciada per Mn. Xavier Morlans.

Mn. Morlans, que va fer un exhaustiu recorregut històric a propòsit del sintagma *nova evangelització*, el va definir com l'expressió de «països d'antiga cristiandat, i també Esglésies joves, amb batejats que han perdut el sentit viu de la fe». Com a remei a aquest procés, va al·ludir a la «necessària auto-evangelització» dels cristians. «Abans de posar-se a evangelitzar, les nostres comunitats, parròquies i escoles cristianes s'han de deixar evangelitzar de nou a si mateixes, ja que no hi pot haver nova empena evangelitzadora si els subjectes que l'han de protagonitzar no han experimentat ells mateixos una profunda evangelització radical.»

Finalitzada la ponència, es van realitzar fins a nou tallers diferents amb recursos i estratègies de comunicació i formació al servei de l'evangelització.

La tarda del primer dia va seguir amb la presentació de l'experiència *Una herramienta de evaluación al servicio de la identidad evangelizadora*,

Al llarg de les jornades es van desenvolupar diversos tallers.

que va exposar Aitor Bilbao, secretari general de Kristau Escola, una associació constituïda per institucions titulars, religioses i empresarials del País Basc. Kristau Eskola va presentar als centres cristians un estudi sobre la identitat evangelitzadora de les seves escoles a partir d'un instrument d'avaluació que ha permès obtenir una fotografia inicial per marcar una línia de treball en aquesta identitat evangelitzadora.

La primera jornada es va cloure amb la taula rodona, *Testimonis de la nova evangelització*, en què Xavier Melgarejo, la Gna. M. Victòria Molins, Andreu Ibarz i Jordi Llisterra van aportar el seu testimoni personal d'evangelització des de diversos àmbits.

La jornada de dissabte es va obrir amb la xerrada *Et diem bon dia, Jesús*, a càrrec del consultor de la FECC, Juan-

«La vostra acció educativa ha d'oferir oportunitats a les preguntes que infants, joves i adolescents es fan, encara que no les sàpiguen formular, les formulin de manera poc concreta o fins i tot barroerament»

jo Fernández. Acte seguit, va tenir lloc una Eucaristia molt participada i amb l'animació musical de membres de l'Escola de Pastoral de l'Escola Cristiana. Va presidir l'eucaristia el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, que en l'homilia va destacar la importància que la pastoral no sigui obra d'uns pocs, sinó l'acció de tota l'escola, i que la nova evangelització serveixi per descobrir o redescobrir Jesús com un esdeveniment real en la vida dels nois i noies.

Finalment, les jornades es van cloure amb la representació de l'obra teatral *Cargols*, sobre la gent que viu al carrer, a càrrec de la companyia Momos Teatre. Amb un enfocament molt pedagògic, l'obra va permetre una autèntica aproximació a la dimensió humana d'aquesta problemàtica social.

La UB i el Centre Edith Stein recuperen la veu de les primeres pedagogues i mestres

Anna Badia / Barcelona

La Facultat de Pedagogia de la Universitat de Barcelona (UB) i el Centre Edith Stein, integrat en la Delegació de Pastoral Universitària de l'arquebisbat de Barcelona, van oferir la Jornada Dones i Pedagogia, amb l'objectiu de donar visibilitat i recuperar l'aportació de dones dins de les àrees de l'educació i la pedagogia des dels valors de l'humanisme cristià, fragment de la història que no ha estat divulgat, i que de vegades s'ha silenciada o simplement ignorat. Francesc Grané, director del Centre Edith Stein, va posar com a exemple la triple actuació d'Edith Stein en la seva etapa universitària: «La del treball amb la formació de la dona analfabeta, la del treball per a la consecució del vot femení, i la del canvi del sistema social i polític, actuacions complementàries que després la van portar a realitzar la seva tesi doctoral sobre l'empatia.»

Amb aquesta iniciativa, que va tenir una gran acollida

entre els professionals del sector educatiu i tots els assistents, les dues entitats van voler donar a conèixer grans personalitats femenines dels segles XIX i XX capdavanteres en els processos de transformació social i pedagògica, com Maria de Maeztu, Maria Zambrano o Alberta Giménez.

Maria del Mar Galceran, doctora en Pedagogia i coordinadora de la jornada, va lloar aquest col·lectiu de dones i va assegurar que, tot i que la pedagogia no era ni la professió ni la disciplina de totes elles, compartien característiques comunes: «Totes tenien conviccions profundes, arrelades a l'humanisme cristià, i actuaven segons valors morals sòlids que s'allunyen de la liquiditat de la postmodernitat.» Així mateix, segons Galceran, «aquestes dones han transcendit la història i encara gaudeixen de vigència». Totes elles van partir de la mateixa manera de veure l'educació, ja que pretenien «fer créixer les persones, fer emergir el tresor que tota persona porta amagat al cor; l'educació implicava per a elles creure en la dignitat humana».

Lliurament dels IV premis ART-URL

L'acte va aplegar cent cinquanta persones a l'Auditori de Blanquerna

Redacció
Barcelona

El 7 de maig va tenir lloc a l'Auditori de la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna de la Universitat Ramon Llull el lliurament de la quarta edició dels premis ART-URL. L'acte, organitzat pel Consell d'Estudiants de la URL, va estar presidit per la rectora de la URL, Esther Giménez-Salinas, i va comptar amb la participació de la vicerectora de Relacions Internacionals i Estudiants de la URL, Anna Berga, i de Joan Molina, vicepresident del Consell d'Estudiants. L'esdeveniment, que va aplegar unes cent cinquanta persones entre estudiants, professors, familiars i amics, va gaudir de les actuacions del Cor de la URL i del cantautor Refree.

Els premis ART-URL són una iniciativa del Consell d'Estudiants de la URL, que vol reconèixer el creixement humà fora de les aules, en aquest cas, en el vessant artístic. L'objectiu és forjar un esperit crític davant de la vida, entenent que aquest és l'únic viable per fer front a la quotidianitat. En paraules dels presentadors, Carlota Marzo i Lluís Goñalons, directores de la quarta edició, aquests guardons «són l'expressió i les ganes de fer universitat, d'unir les facultats sota un mateix sostre, sota un mateix lema, que aquest any han mirat al futur». Van afegir que els premis pretenen estimular la creació artística entre la comunitat universitària i van fer èmfasi en què entenen la comunitat universitària com «la suma d'estudiants, exalumnes, professors i personal d'administració i serveis».

Marzo i Goñalons van agrair la predisposició i ajut de la Comissió de Suport als Premis i, especialment, a Mar Galceran—i, per extensió, a l'Espai Von Balthasar—, ja que l'any passat

va fer possible que moltes de les obres presentades en la tercera edició es poguessin exposar en aquest Espai. D'aquí a uns mesos s'hi podrà repetir aquesta experiència. També es va agrair l'ajuda dels patrocinadors Archos i Grammata per haver posat a disposició d'aquest certamen els obsequis tecnològics per als premiats.

Exercici d'abstracció

Enguany, la temàtica dels premis ha estat *Mirades al futur*. Segons els organitzadors, «en els temps que corren no és fàcil fer aquest exercici d'abstracció per posar la mirada en un futur que cada vegada ens pinten de color més fosc». En aquest sentit, Marzo i Goñalons van felicitar tots els participants «per haver volgut mirar aquest futur

i per haver-lo volgut expressar i compartir amb tothom que, sovint, també costa expressar».

Raül Fernandez, més conegut amb el nom de Refree, és exalumne de la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna. És llicenciat en Periodisme. L'organització el va convidar per la seva vinculació amb la universitat i també pel fet de «poder comptar amb algú que ha sabut convertir la seva passió, la música, en la seva dedicació». I és que la seva trajectòria en el camp musical està àmpliament avalada i reconeguda pel públic i per la crítica musical. *La Matrona*, *Els invertebrats* o *Matilda* són alguns dels títols dels seus discos.

El Consell d'Estudiants és la màxima representació institucional dels estudiants de la Universitat Ramon Llull. En base a una estructura bicameral for-

mada pel Consell d'Estudiants (òrgan col·legiat compost pels representants democràticament escollits en cadascuna de les llicenciatures i diplomatures impartides en tots els centres d'estudis de la URL) i el Comitè d'Estudiants (òrgan executiu del Consell d'Estudiants format per un representant de cada centre de la URL), es promouen activitats acadèmiques, culturals i esportives, alhora que es defensen els interessos de la comunitat universitària envers el Rectorat de la universitat.

Els premiats

En la categoria de Producció Audiovisual, els guanyadors van ser: *Pintant el futur*, d'Anna Pla-Narbona i Carlota Grau (primer premi); *Scrabble*, d'Astrid Vives i Ainara Carreras (segon premi), i *L'inici*, de Marc Calvet (tercer premi).

Dins de l'àmbit de Pintura i Escultura, van obtenir guardons *El principi*, de Bàrbara Paso (primer premi); *Actitud davant la vida*, de Oriol Marco (segon premi), i *Un cajón sin tiempo*, de Laura Piqué (tercer premi).

Quant a la categoria de Narrativa, els guanyadors van ser: *Uns ulls a la foscor*, de Pau Agustí (primer premi); *La tornada*, de Laura Rodríguez (segon premi), i *Medio minuto*, d'Andrea Vallvé (tercer premi). A la secció de Fotografia es van repartir també tres guardons: *Futur incert*, de Guillermo Bascaran (primer premi); *Mirades de Sigra*, de Roger Mas (segon premi), i *Origen*, de Mariona Capdevila (tercer premi). A més, el jurat va atorgar un accésit a *Canvi al món àrab*, de David Meseguer.

Els guanyadors del primer premi van obtenir una tauleta digital; els del segon premi, un e-book d'última generació, i els del tercer premi, un MP4.

Gent de casa

Enric Sagnier i Vilavecchia, «l'Arquitecte»

Joan Pallarès-Personat
Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

Era «l'Arquitecte». Així, amb majúscules i entre cometes, ja que l'alta societat barcelonina de finals del segle XIX i començaments del XX no concebia que n'existís cap altre. A més, tant el seu nivell econòmic com el dels seus clients era tal que per la posteritat ha estat oblidat a causa de les enveges. Fa cosa d'un any, una exposició al Caixafòrum de Tarragona, portada després a Barcelona, ha rehabilitat la seva figura com a arquitecte perquè fins i tot per als seus enemics la seva projecció personal sempre fou inqüestionable.

Enric Sagnier i Vilavecchia, nascut a Barcelona el 21 de març del 1858, fou, a més d'un gran arquitecte i dibuixant, un bon músic, un infatigable viatger, un home atent al progrés i amo d'una fortuna immensa. El seu

pare era el president de "la Caixa" i ell formà part del consell.

Sagnier, amb tota la seva fortuna, va ser un treballador incansable, autor de mig miler de projectes i obres. Cada matí anava a la primera missa a Sant Ramon de Penyaforç i, en sortir, començava a rebre al seu despatx paletes, fusters, mestres d'obra... Tot ho portava personalment.

Conreà una arquitectura eclèctica, però de línies classicistes. S'inspirava en el romànic i el gòtic, però algunes vegades bevia de l'exotisme de l'arabisme o del mudèjar, i gairebé sempre amb tons monumentals.

Té alguna obra que podem considerar com a modernista. El fet de no haver entrat de ple en aquest moviment potser és una de les raons del seu oblit. Tot i fer centenars de cases,

naus, panteons i fins i tot arquitectura efímera com arcs triomfals i tarimes; tot i ser coautor de l'edifici de la Nova Duana o del Palau de Justícia a Barcelona, i d'algunes seues de "la Caixa" escampades arreu de Catalunya, a Sagnier se'l coneix molt per la seva arquitectura religiosa.

Després d'uns anys com a arquitecte del bisbat de Barcelona i de l'abadia de Montserrat, emprengué la construcció de nombroses parròquies en un temps en què la població es multiplicava a l'àrea metropolitana de Barcelona. Cal recordar que hi havia temor que la República impedís per llei obrir nous centres de culte.

A Montserrat va fer diverses reformes i l'única capella del Rosari que es va salvar el 1936. Potser la seva obra més coneguda és el temple

expiatori del Sagrat Cor del Tibidabo, que acabaria el seu fill Josep Maria Sagnier i Vidal-Ribas, atès que Enric Sagnier va morir l'1 de setembre del 1931 a Barcelona, als 73 anys. A partir del 1920, anava deixant feines per al seu fill. Home de fe, que col·laborà, i força, amb l'Església, el papa Pius XI li concedí el 1923 el títol pontifici de marquès de Sagnier i el 1928, el de cavaller de capa i espasa del Papa.

• Per saber-ne més: Diversos autors, *Ruta Sagnier. Arquitecte. Barcelona 1858-1931* (Edició Enric Sagnier i Institut Municipal de Paisatge Urbà i Qualitat de Vida. Ajuntament de Barcelona, 2009).

Joies tèxtils del Renaixement italià

Reproduccions de vestits sumptuosos d'època es poden contemplar a la Pia Almoïna

Miquel Àngel Codina
Barcelona
Fotos: Agustí Codinach

Generali Seguros, l'ambaixada d'Itàlia a Espanya i l'Institut Italià de Cultura de Barcelona han organitzat al Museu Diocesà de Barcelona, ubicat a l'edifici renaixentista de la Pia Almoïna, l'exposició *Renaixement. Prínceps. Reis*, que pot visitar-se fins al 9 de setembre. Les joies tèxtils exhibides constitueixen un recorregut fascinant per la història de l'art de la indumentària.

«La història de la indumentària viatja en paral·lel a la història de l'art i, per tant, a la mateixa història de la humanitat. Els vint vestits sumptuosos de cerimònia exhibits no només representen els famosos prínceps italians que els van dur, sinó que són també reflex d'un període que va generar els ideals humanistes i moltes de les creacions culturals més notables de tots els temps», va afirmar Fausto Fornasari, comissari de l'exposició, durant la presentació davant dels mitjans de comunicació.

Es tracta d'una mostra única de vint reproduccions de vestits fastuosos del Renaixement italià. L'associació cultural italiana Invito a Corte, dirigida pel mateix Fausto Fornasari, ha reconstruït artesanalment la vestimenta que lluien els protagonistes de les corts renaixentistes italianes dels Mèdici, els Este i els Gonzaga entre els anys 1430 i 1580, a través d'un estudi detallat i exhaustiu d'una sèrie de retrats realitzats pels grans pintors de l'època. Les peces exposades són fruit de més de dues dècades de treball i de la participació dels historiadors, investigadors, dissenyadors, sastres, bordadors i artesans del metall més experts.

Aquestes obres mestres de l'artesanat tèxtil no s'exposen només per ser admirades per la seva bellesa i perfecció, sinó també perquè transmeten a l'espectador actual l'esplendor de la cultura del passat. «Durant el Renaixement la moda va ampliar la funció social típica que va tenir durant l'edat mitjana i va esdevenir una ostentació de formes sofisticades i colors inusuals, un vehicle que posava de manifest la cultura o el prestigi social», va informar Fornasari.

Fausto Fornasari va explicar que

aquest projecte «va néixer del desig de parlar d'art, bellesa, refinament, en un món, el d'avui, ple de problemàtiques i aspectes negatius». «Es va construir —va afegir— amb l'estímul constant que prové de la curiositat per descobrir quantes facetes del món de la cultura del passat continuen encara vigents en la cultura moderna i, al mateix temps, conèixer els aspectes que tenen en comú les cultures dels pobles, tan diferents entre si, però que poden trobar en la diversitat un element o característica que els apropia.»

Segons el comissari, «la mostra va aconseguir fer-se realitat gràcies a la voluntat de construir una cosa que tingués la capacitat d'emocionar, que pogués esdevenir un espectacle per a la vista, un estímul per a la ment i una alegria per a l'ànima».

Atracció estètica

En la seva intervenció, Mn. Josep M. Martí Bonet, director del Museu Diocesà de Barcelona, va resumir a la perfecció l'exposició amb aquestes paraules: «És espectacular, una autèntica atracció estètica.» Va destacar que «el vestit és la continuació de la nostra personalitat, el distintiu de les persones» i que «per entrar al cel cal anar revestit per la gràcia divina, que és el "vestit nupcial"». «Aquesta mostra —va constatar— té una sumptuositat potser mundana que contrasta amb els moments de crisi que vivim, però és el reflex viu d'una època fecunda en ideals i manifestacions culturals.»

Destaquen per la seva magnificència i esplendor els vestits de Elionor de Toledo, la princesa espanyola que es va casar amb el duc de Florència i va influir en l'estètica dels teixits italians en importar la tradició hispana dels dibuixos moriscos, i de Vincenzo Gonzaga, que va ser el príncep italià més famós d'Europa per la seva tasca com a mecenes de les arts i pel fet de convertir la cort de Màntua en la més elegant de tot el continent.

Durant deu anys, algunes de les obres de l'exposició itinerant han viatjat per nombrosos països i han estat presents a ciutats com ara Nova York, Washington, Hong Kong, Pequín, Lima, Rio de Janeiro, São Paulo o Mont-real.

«Aquestes obres mestres de l'artesanat tèxtil transmeten a l'espectador actual l'esplendor de la cultura del passat»

Pelegrinatges solidaris a Lourdes

NOVETAT

En avió:

Del 30 de juny al 3 de juliol.

En autocar:

Del 28 de juny al 2 de juliol i del 20 al 24 de setembre.

Més informació al telèfon: 934 092 810

Organització tècnica:

relitur viatges GC 1045 D

Enraonar sobre el beat Pere Tarrés (34)

El Dr. Tarrés radioestesista?

Al poble de l'Ametlla del Vallès, i darrera de l'església parroquial, enmig d'un bosc, s'hi troba una font coneguda amb el nom de «la font dels Àngels», que té el seu origen en el desig del Dr. Tarrés de facilitar aigua al Casal de la Visitació, emplaçat en aquest mateix bosc, una mica més amunt. Cal recordar que el bisbe de Barcelona, Dr. Gregori Modrego, va nomenar el Dr. Tarrés director de l'Obra de la Visitació de Nostre Senyora, el 5 de novembre del 1947. És una obra destinada principalment a proporcionar ajuda material i espiritual als malalts. Ha fet —i fa— molt de bé al llarg de la seva existència. El Dr. Tarrés hi va deixar una empremta molt forta.

Sorpresa i admiració

L'actual directora general, Joaquina Ferran, va explicar en una de les sessions del procés en què s'estudiava la vida i virtuts del Dr. Tarrés que, sent ella la directora de la residència de l'Ametlla del Vallès, «el mes de juliol del 1948, el director de l'Obra, el Dr. Tarrés, posseït dels estris de radioestesista, va recórrer aquells voltants buscant una possible deu d'aigua, ja que al Casal de la Visitació hi havia tal escassetat d'aigua que feia difícil habitar-hi i atendre degudament els malalts i convalescents que hi residien».

Afegeix Ferran «que el Dr. Tarrés, d'ací i d'allà, i amunt i avall, va anar estudiant el terreny fins que es va aturar on avui hi ha la font dels Àngels, que és on es va trobar la desitjada aigua». La seva actuació va ser objecte de sorpresa i d'admiració. Ningú no va saber explicar d'on havia après la tècnica de

Panoràmica de l'Ametlla del Vallès.

radioestesista, però, de fet, van tenir l'aigua desitjada. Posteriorment, es van fer les obres escaients fins a tenir l'actual font, que va ser inaugurada l'any 1955.

Mn. Francesc Raventós

Vicepostulador de la causa de canonització del beat Pere Tarrés

Tres majòliques

Actualment, la font està formada per un conjunt de pedres, originàries del mateix lloc, amb tres grups de majòliques. El grup central és un dibuix on uns àngels fan camí vers el Casal amb unes gerres d'aigua, i als peus, amb lletres grans, es llegeix: «Font dels Àngels.» Al plafó de la dreta, presidit per l'anagrama de Crist, s'hi pot llegir: «L'aigua humil d'aquesta font, els àngels l'han portada. Somni tornat realitat del qui fou dirigent de l'Obra de la Visitació de Nostra Senyora, mossèn Pere Tarrés, pvre. Gràcies. Maria, Reina dels Àngels.» I en el plafó de la dreta hi ha transcrits els últims versets de la poesia del Dr. Tarrés, *Per què veniu, Senyor*, escrita el 19 de març del 1937, amagat en una llar amiga:

«Si embriagar-me podia
en vostra font
com cérvol d'amor ferit,
ja no cabria en mon pit
res del món,
i tot, Senyor em diria
mos amors on són...»

Joaquina Ferran, en la seva declaració, ofereix una nota sentimental en afirmar el següent: «Consta que del rajolí d'aigua, tot just sortit, n'ompliren un cantiret, del qual ell, el Dr. Tarrés, greument malalt a la Clínica de Nostra Senyora de la Mercè, va xarrupar l'aigua amb delit.»

El món dels goigs (13)

<http://assocamicsdelsgoigs.blogspot.com/>

Els goigs de sant Oleguer

Els goigs dedicats a sant Oleguer de Barcelona són dels més vells que es conserven impresos: daten del 1604. Per fer una valoració oportuna d'aquesta antiguitat, cal recordar que va viure a les acaballes dels segles XI i XII, i que, a causa de la nombrosa documentació existent sobre la seva vida, són molts els repertoris hagiogràfics que recullen la seva biografia. Però la perspectiva popular de les dades que ofereixen els seus goigs és diversa, va canviant a mesura que avança l'època de la seva redacció.

Pels goigs del segle XVII —de fet, anteriors a la seva canonització oficial del 1675— sabem que havia estat prelat de Barcelona, on se'l venerava al seu sepulcre de la catedral. El qualifiquen de «gran predicador de l'Esclat», i expliquen com per la seva humilitat va voler fugir de dignitats abans d'acceptar-les per obediència. Els fidels el veneraven per miracler i protector de la seva ciutat.

Al segle següent ja trobem

explícits molts més detalls de la seva vida: que havia estat monjo de Sant Ruf d'Avinyó, bisbe de Barcelona i mitrat de Tarragona; que havia assistit el Papa en el concili de Clermont i que sant Bernat havia elogiat la seva intervenció. També havia pujat les muralles de Tarragona contra invasions estrangeres i havia fet un gran temple per honorar santa Tecla.

Del 1870 tenim altres goigs que ens assabenten a més a més que també va viatjar a Palestina i donen explícita la data de la seva mort: el 1136. Així mateix, parlen del seu magnífic sepulcre de marbre, que reproduïx bellament la xilografia del full, on es conserva el seu cos «incorrupte i flexible».

Ja entrat el segle XX, uns nous goigs firmats per Josep Esplugas elogiaven més les seves virtuts que les seves dignitats eclesiàstiques. Trobem per primer cop un ràpid esment a les relacions que va tenir amb el comte Ramon Berenguer III i la seva muller Dolça de Provença, com també al·lusió a les seves ges-

tions diplomàtiques entre genovesos i catalans.

Goigs moderns

Uns goigs de sant Oleguer publicats per *Gogistes Sabadellencs* el 2005, ciutat d'on és titular d'una parròquia, fets i musicats pel poeta Camil Geis, recorden el seu pas per la rodalia de la ciutat vallesana i sintetitzen perfectament les seves dades biogràfiques en aquests versos:

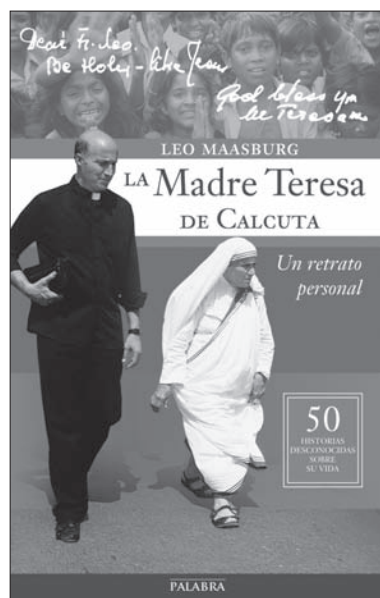
«Amb el bàcul i la mitra
fa de jutge i de pastor:
en litigis greus, arbitra
com a bon componedor.
Fervorosa és la lloança
que us cantem, Sant Miracler.
Us preguem amb confiança,
glorios sant Oleguer.»

Són quatre segles de goigs populars al prelat barceloní, que sintetitzen la seva vida a través d'unes cobles sempre renovades i actualitzades, amb dos autors explícits, sis xilografies diferents i dues músiques també diferents.

Nora Vela

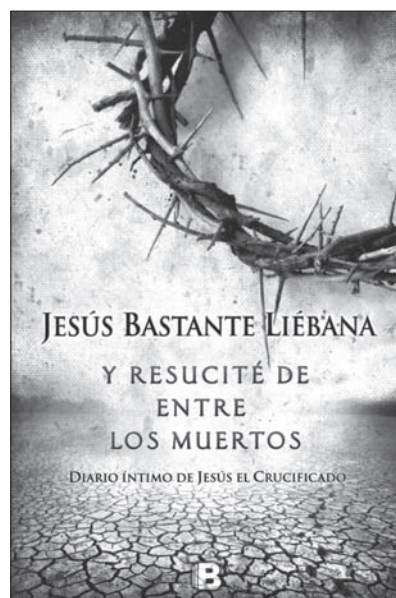
Llibres

Icona de la caritat

La Mare Teresa és considerada com «l'àngel dels pobres», ja que va portar el missatge cristià de l'amor als altres des dels suburbis de Calcuta fins als areòpags d'arreu del món, i va esdevenir una icona de la caritat. Mons. Leo Maasburg va ser un dels seus ajudants més propers, i era testimoni tant d'incomptables miracles com de petites anècdotes. En aquest llibre presenta cinquanta històries sorprenents, desconegudes fins ara per a la majoria.

Leo Maasburg, La Madre Teresa de Calcuta. Un retrato personal. Ediciones Palabra, Col·lecció Palabra Hoy, 2012, 240 pàg.

Diví i humà

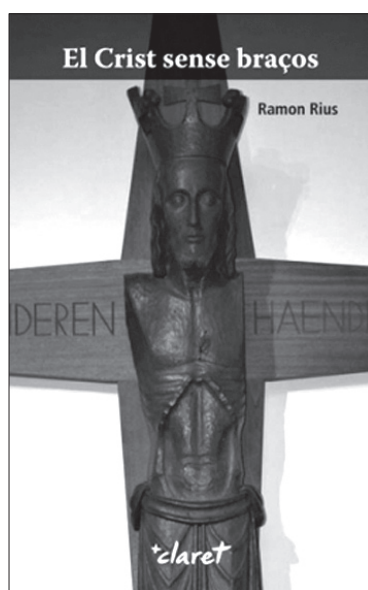
Per primera vegada, es novel·la la resurrecció del Fill de Déu en primera persona. Jesús Bastante Liébana ofereix, com ja va fer en un llibre anterior, *Cisma*, un diàleg apassionat entre tradició i modernitat, entre les bases del cristianisme i les motivacions dels lectors del segle XXI. Aquest relat presenta un Jesús diví però infinitament humà en el seu moment més desconegut: després de retornar d'entre els morts i tornar de nou a viure.

Jesús Bastante Liébana, Y resucité de entre los muertos. Ediciones B, Col·lecció Histórica, 2012, 208 pàg.

Acompanyament espiritual

La creu és la memòria dels crucificats. L'escriptor Ramon Rius fa que alcem la mirada cap al Crucificat per no oblidar els qui pateixen i ens convida a combatre aquest patiment «amb les nostres mans». Aquest llibre, que consta de 31 meditacions per acompanyar les nostres oracions, s'inspira en l'església de Sant Ludger —situada a la ciutat alemanya de Münster, bombardejada el 1944—, davant de la imatge singular del Crist sense mans ni braços.

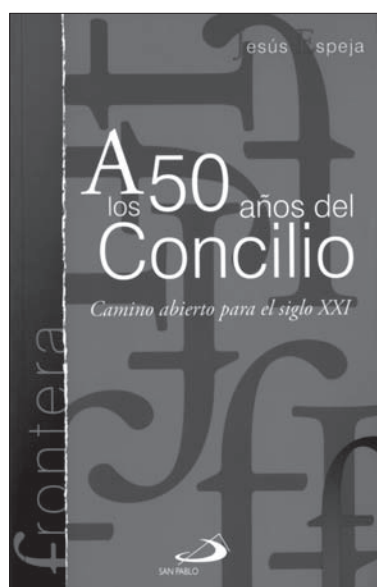
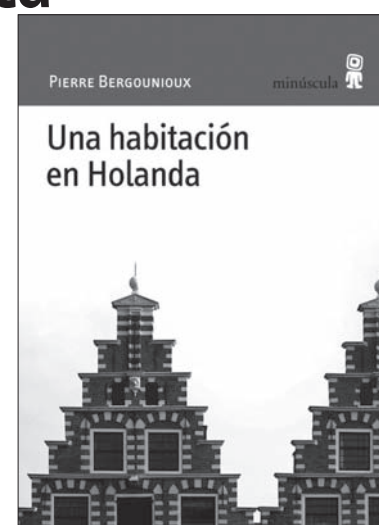
Ramon Rius, El Crist sense braços. Editorial Claret, Col·lecció El Bri, 2012, 82 pàg.

Revolució filosòfica

Un francès anomenat Descartes concep en somnis i en terres alemanyes el seu *Discurs del mètode*, que va ser publicat el 1637. Però és a Holanda on el cèlebre pensador va escriure i va publicar el text que va transformar la filosofia occidental moderna. L'escriptor Pierre Bergounioux es pregunta en aquest volum (una brillant combinació d'assaig, meditació i biografia) si només lluny, en un context d'exili, pot la reflexió redibuixar el món.

Pierre Bergounioux, Una habitación en Holanda. Editorial Minúscula, Col·lecció Paisajes Narrados, 2011, 92 pàg.

Herència conciliar

El professor Jesús Espeja fa una anàlisi sobre el significat que va tenir la celebració del Concili Vaticà II i l'evolució i els canvis que han tingut lloc en la societat moderna i en l'Església durant els anys de postconcili. Passats cinquanta anys des de la celebració, cal recordar que el Vaticà II va obrir perspectives i va suggerir claus fonamentals que són imprescindibles per renovar la vida cristiana i per a la missió evangelitzadora.

Jesús Espeja, A los 50 años del Concilio. Editorial San Pablo, Col·lecció Frontera, 2012, 392 pàg.

Secrets familiars

Marie Selliers torna a Avinyó amb l'esperança de revelar els secrets que s'amaguen rere la recent mort del seu germà Paul, un brillant escriptor. La seva absència no deixa de neguitejar la família, fins i tot més després de la desaparició del manuscrit que Paul guardava amb summe zel. A la ciutat, Marie troba Odon, una de les persones que el seu germà més admirava i que potser tindrà alguna clau que l'ajudi a desxifrar aquest misteri.

Claudie Gally, El amor es una isla. Duomo Ediciones, Col·lecció Nefelibata, 2011, 364 pàg.

Una qüestió vital

Què diu la ciència i la filosofia sobre l'origen de la vida humana? Què ens diferencia dels animals? Quin paper tenen els sentiments en el coneixement? Aquest treball mira de respondre aquestes qüestions aportant idees que ens puguin ajudar a redescobrir en què consisteix la naturalesa humana i la seva dignitat. Aquesta ha de ser constantment redescoberta perquè no es buidi part del seu contingut.

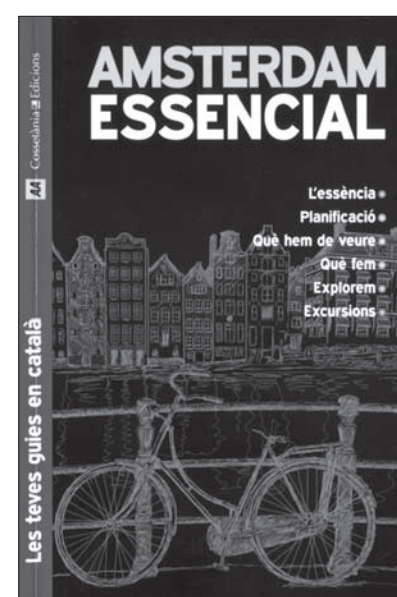
José Ignacio Moreno y Gonzalo Ares, La dignidad de todo ser humano. Ediciones Internacionales Universitarias, Col·lecció Yumelia Sociedad, 2012, 124 pàg.

Guia completa

Aquesta guia d'Amsterdam ofereix al visitant un seguit de consells per planificar de manera òptima el viatge a la capital holandesa, així com un seguit d'itineraris i visites imprescindibles, com el Museu Vang Gogh, el Rijksmuseum, la Casa d'Ana Frank, un recorregut pel nucli antic de la ciutat o un passeig en bicicleta al llarg de la riba del riu Amstel. També s'ofereix una completa selecció dels millors hotels, restaurants, botigues, etc.

Autors diversos, Amsterdam essencial. Cossetània Edicions, Col·lecció Essencial, 2012, 192 pàg.

Crítica literària

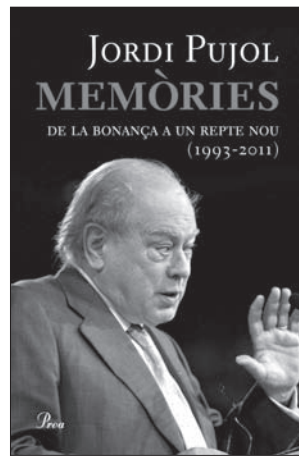
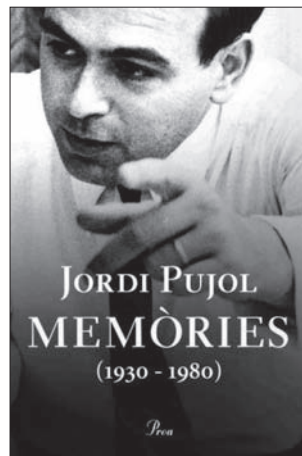
Què explica Jordi Pujol en les seves memòries?

Escriure els records, les experiències i les reflexions que suggereixen constitueix un gènere que anomenem «memorialístic», que té característiques pròpies i funcions o objectius ben específics. Fonamentalment, les memòries d'un personatge, sigui del camp que sigui, cal que serveixin per tal que sigui més ben conegut per l'opinió pública.

En el cas de Jordi Pujol les memòries tindran tota la utilitat per a les noves generacions que podran assabentar-se amb facilitat de la personalitat i les prioritats del pensament i l'acció d'un dels polítics catalans més importants del segle XX. Naturalment, també tenen interès per als lectors d'altres generacions que en els tres volums d'aquestes memòries retroben el que potser han viscut amb el personatge a través dels anys. Finalment, les Memòries de Jordi Pujol són una aportació important a la història de Catalunya en la seva dimensió europea que esdevenen una font d'informació important sobre el que som.

Jordi Pujol ha fet aquestes memòries amb la col·laboració del periodista Manuel Cuyàs que hi consta «per la transcripció» al que fa un reiterat agraïment. Les hi ha publicat Proa.

Els tres volums d'aquestes memòries presenten la trajectòria de Pujol de la següent manera: el primer volum porta el títol *Memòries (1930 - 1980)*, comprèn la seva primera formació, l'etapa

de realitzacions diverses amb el lema de «Construir Catalunya» encara sota la dictadura franquista i els anys posteriors del restabliment de la democràcia i l'autonomia i de l'elecció com a president de la Generalitat.

El segon volum porta com a subtítol *Temps de construir (1980 - 1993)* és el que explica les grans línies que seguí l'obra dels governs que presidí. També hauria pogut subtítular-se *Temps de reconstrucció nacional*. A través dels anys són explicats amb detall el fons de les qüestions que s'han anat convertint en pedres que han aixecat l'edifici de la Catalunya actual.

El tercer volum amb el subtítol *De la*

bonança a un repte nou (1993 - 2011) continua la descripció de l'obra de Govern i en cada una de les branques d'activitat demostra el seu coneixement profund de Catalunya. Sovint Pujol ha dit que per fer política cal saber història, geografia i demografia i en aquest tercer volum de les seves memòries en fa la demostració pràctica. El lector crec que agrairà conèixer a fons com estrien els objectius polítics, en quines raons es fonamenten i, naturalment, la seva complexitat.

Els tres volums d'aquestes memòries són escrits amb un estil directe, com ho és la paraula de Jordi Pujol que en el Pròleg al segon volum adverteix que

Joaquim Ferrer

Historiador i president de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat

«l'acció d'un polític ha de tenir tres ingredients: programa, projecte i emoció. O potser millor canviar l'ordre: projecte, programa i emoció».

Els lectors acostumats a subratllar en el llibre que llegeixen allò que hi troben més important i que volen destacar per consultar en altres ocasions comprovaran que els tres volums exigeixen abundants subratllats. Com passa sempre en la lectura cada lector és una aventura personal i intransferible amb l'autor. Cada lector des de les seves sensibilitats, interessos i prioritats s'inclina per unes pàgines o altres, però en les memòries de Jordi Pujol crec que un públic ampli valora la seva trajectòria i la capacitat de valorar allò de què parla i fa. En el cas de Catalunya d'esforçar-se en etapes anteriors i de ser capaç d'assenyalar «un repte nou» per a ara i els anys propers.

En les darreres pàgines del tercer volum hi ha una referència a un dels parlaments de Jordi Pujol que crec que han estat més importants darrerament, el del 26 de novembre del 2010 en el qual després d'argumentar la vitalitat de Catalunya acaba dient: «Sapiguenu només que hi ha país. Que hi ha País amb majúscula.» En definitiva, els tres volums de les memòries de Jordi Pujol serveixen per conèixer la persona i sobretot i més important el pensament i la reflexió que fa sobre Catalunya en el passat immediat i en el món actual.

Crítica teatral

Un «rufufú» d'anar per casa

ELS JUGADORS, de Pau Miró.

INTÈRPRETS: Andreu Benito, Jordi Boixaderas, Jordi Bosch i Boris Ruiz.

DIRECCIÓ: Pau Miró.
Teatre Lliure Gràcia,
Barcelona. Fins al 17 de juny.

D'entrada diguem que barrejar al voltant d'una taula de joc de cartes, un barber sense feina que ha hagut de vendre's la seva part de soci de la barberia; un enterramorts que fa la feina a desgana; un actor que es presenta a càstings sense que acabi de trobar el paper de la seva vida; i un professor de matemàtiques que està suspès de sou i feina per un incident violent amb un alumne, ja intueix que l'autor Pau Miró (Barcelona, 1974) amaga algun as a la màniga, parlant precisament de la timba.

Il·las a la màniga és una arquitectura teatral que va perfilant cadascun dels quatre personatges amb els seus conflictes personals en una fragmentació d'escenes camí d'una sorpresa final que, ni que els espectadors no ho vulguin, no podran evitar de pensar en aquella

© David Ruano

Andreu Benito, Jordi Bosch, Boris Ruiz i Jordi Boixaderas, els quatre protagonistes de l'obra.

pel·lícula de finals dels anys cinquanta, de nom tan exòtic com a fable, *Rufufú (l soliti ignoti)*, dirigida per Marco Monicelli, amb figures tan emblemàtiques de l'època com Marcello Mastroianni, Vittorio Gassman, Renato Salvatori o Totò.

Aquí, els Mastroiannis, Gassmans, Renatos i Totós de torn són quatre pesos pesants de l'escena catalana que l'autor ha vestit i anomenat *Els jugadors* i que representen quatre personatges ja madurs, de la seixantena endavant, abocats en el cul-de-sac dels seus fracassos personals i professionals, però sempre

amb la guspira de refer la vida a través de la partida de cartes i del joc.

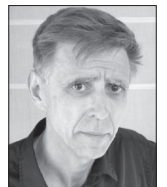
Una obra breu —una hora i quart— de l'autor de peces com la trilogia *Búfals, Lleons, Girafes* i també de *Pluja constant*, que ha combinat la feina dramàtica amb el guionatge televisiu i que, potser per això i per deformació generacional, té la debilitat de mirar les seves posades en escena amb un ull a través de la càmera absent i un altre al retrovisor de la platea. És a dir: garantir que la trama, els diàlegs tallants, les seqüències i els plans no distreguin

l'espectador, no l'ensopeixin, vaja, i l'arrossequin, fins al punt que es converteixi en una mena de coautor a l'hora d'endevinar amb quina una en sortirà cadascun dels quatre personatges. I és així com, d'una aparent situació dramàtica que reflecteix la desorientació d'una generació desplaçada del seu lloc de feina i del seu lloc en la societat, Pau Miró es permet sobtadament una refrescant ironia sobre el joc, l'atzar i també els feixos de bitllets, ni que sigui guanyats a pols en un *rufufú* d'anar per casa.

Molta ginebra, però ningú no acaba pitof, cosa que s'agraeix. Un pis antic, herència dels pares, una taula de cuina, quatre cadires, uns armaris i una nevera sempre buida, una urna funerària d'or massís, un vell tocadiscos, una capsa de records, un disc de 45 revolucions dels primers Dean Martin i una possibilitat perquè Jordi Boixaderas (l'actor) faci un minixou de cantant de lluentons, Jordi Bosch (l'enterramorts) desgrani el seu vessant més seriósament humorístic, Andreu Benito (el professor) es mantingui en una distància de tot el que està passant tancat en la seva equació resolta en un mocador, i Boris Ruiz (l'exbarber) intenti posar ordre, sense aconseguir-ho, en un caos col·lectiu generat pels quatre jugadors de timba. El muntatge ha prorrogat per aclamació popular.

Andreu Sotorra

Escriptor i periodista col·laborador de Ràdio Estel

Actualitats científiques

La «nutriteràpia» contra el càncer

No em negarà ningú que el tema de com tractar de guarir el(s) càncer(s) o d'almenys pal·liar-ne els efectes és de gran actualitat. Una de les dificultats amb què es troben els investigadors prové del fet que no és possible tractar «el càncer» en singular, perquè encara que se'n parla com d'una malaltia única, en realitat és un conjunt de moltes malalties diferents que, encara que tinguin en comú el fet de provocar tumors, no són pas totes del mateix tipus. Depenen sobretot de l'òrgan on es formin. Fins ara hi ha quatre tractaments utilitzats segons com sigui el tumor cancerós: cirurgia, quimioteràpia, radioteràpia i tractament biològic. Potser no sabeu en què consisteix aquesta quarta acció de guariment: es fa identificant les molècules orgàniques malignes productores de càncer i introduint els fàrmacs que combaten aquestes molècules. Al nostre país fa uns set anys que ja es fa servir el mètode per a certs tumors cancerosos que tenen molècules susceptibles de ser destruïdes. Podria haver-hi encara un altre tractament?

Aquest és el tema del qual s'ha parlat no fa gaire: la «nutriteràpia». Aquest mot nou s'endevina què vol dir: menjar allò que combat el càncer que tingui la

persona. ¿És que hi pot haver aliments que ataquin tumors cancerosos? Doncs resulta que sí. Existeixen productes vegetals que s'ha comprovat que actuen directament contra el càncer, perquè contenen molècules que reaccionen contra les que han originat el tumor. També n'hi ha que el que fan és prevenir el càncer com són les verdures (la col en general), la fruita (sobretot quan és fruita vermella), la fruita

seca, l'oli d'oliva, el peix blau i alguns altres. Fa temps que se sabia, però el que ara s'ha vist és que n'existeixen que actuen directament contra el càncer. Se'ls anomena «aliments» i n'hi ha que són més eficaços que la quimioteràpia. A l'hospital Juif de Mont-real el doctor Richard Béliveau va constatar que les molècules de les cols de Brussel·les eren molt més eficaços, injectades en rates canceroses, que les molècules de tractament per quimio.

Pel març de 2010 en la celebració a Barcelona d'una Conferència Europea de Càncer de Mama ja es tractà del tema de la nutriteràpia. El Dr. Ferran Moreno, de l'hospital Duran i Reynals, que hi participava, va assenyalar que: «D'ara endavant el pacient no rebrà recomanacions nutricionals genèriques com fins ara, sinó una dieta específica sobre el que ha de prendre o no, segons la mena de tumor que tingui». I també va dir: «Si això es continua investigant no hi ha dubte que s'arribarà a teràpies personalitzades basades en el nodriment.»

Nosaltres només hi direm que el nostre desig és que es vagi progressant en el coneixement científic de tot això per al bé dels que pateixen malalties d'aquest tipus.

Certes científiques i fe cristiana

23. El conflicte de Galileu amb l'Església començà amb suavitat

És el punt més paradigmàtic dels conflictes que hi hagi hagut entre Església catòlica i científics al llarg de tota la història. Cal que en parlem més extensament. S'ha dit, per part de certs contradictors de la nostra Església, que és ara quan ella mostra el seu veritable rostre respecte de la ciència. Si Galileu fa investigacions científiques no controlades per la jerarquia, se l'ha de jutjar. I és, diuen, que l'Església no vol que la ciència s'independitzi del seu magisteri. Què hi hem de dir a tot això? Que n'hi haurà prou amb un examen objectiu de la veritat històrica, a partir dels documents, per veure si té base aquesta interpretació dels fets. I ja podem avançar que l'Església ni es posà en contra de la independència de la ciència ni negà mai cap certesa científica. Només la podem acusar d'un zel exagerat o simplement mal entès envers la Sagrada Escripura com a paraula de Déu. Cosa que, malgrat tot, va fer, és clar, amb bona intenció.

Un nou mètode de fer ciència s'inicia amb Galileu

Galileo Galilei (1564-1642) va néixer a Pisa i s'educà al monestir de Vallombrosa. Quan tenia 17 anys el seu pare Vincenzo Galilei l'envià a estudiar medicina, però ell es decantà més per les matemàtiques i la física. No pogué acabar els estudis perquè se li acabà la beca, però, tornat a casa, seguí estudiant pel seu compte. El 1583 publicà la troballa que havia fet de l'isocronisme del pèndol: el temps de cada oscil·lació depèn només de la longitud del pèndol, no de l'amplitud de l'oscil·lació (hi arribà fixant-se en com oscil·lava una làmpada de la catedral) i el 1586 una memòria sobre la balança hidrostàtica. Això li valgué el favor del Gran Duc de Toscana que el va fer entrar de professor a la mateixa universitat de Pisa, on no

havia pogut acabar els seus estudis, i al cap de tres cursos ja se n'anava a la de Pàdua. Aquí hi féu de professor de matemàtiques durant divuit anys.

Com era el seu ensenyament? Ben nou per a l'època. Galileu (així diem en català, ni Galilei ni Galileo) fa experiments per demostrar el que ensenya. El seu mètode s'ha anomenat hipotèticodeductiu, que vol dir proposar en hipòtesi una llei física i després de treure'n les conseqüències veure si es compleix fent experiments. No cal dir que posava sota crítica certs principis aristotèlics i l'experimentació li donava la raó. Per exemple el 1604 va poder formular la llei sobre la caiguda dels cossos, mostrant que, sense la resistència de l'aire, tots ho fan amb la mateixa velocitat que es va accelerant, cosa que anava contra Aristòtil que deia que els més pesants queien a més velocitat.

Va ser, doncs, el capdavanter d'un nou mètode, que és, no cal dir-ho, el més adequat per fer física, i de mica en mica va anar creixent la seva fama. El 1608, després d'assabentar-se de l'informe d'un tal Giovanni della Porta del descobriment fet a Holanda de com un joc de dues lents pot fer augmentar la visió d'objectes llunyans (telescopi, en diem ara), decideix ell fer-se'n un, un *occhiale* (que podríem traduir per ullera), que li proporciona uns 30 augmentos. Amb aquest instrument veu que hi ha muntanyes a la Lluna, que Júpiter té 4 satèl·lits (*pianeti medicei* en dirà, nom que no ha perdurat; s'ha preferit anomenar-los amb noms mitològics, Ío, Europa, Ganimedes i Cal·listo), veu que Venus presenta fases com la Lluna, que la Via Làctia es compon de moltes estrelles, comprova que el sol té taques que canvien de forma i giren (és a dir, que mostren que el Sol gira sobre el seu eix)... I publica tots aquests descobriments el 1610 en un llibret de 60 pàgines titulat *Sidereus nuncius, magna longaeque mi-*

rabilia spectacula pandens. Una de les conseqüències d'aquestes troballes és, diu, que els seguidors d'Aristòtil ja no podran defensar la incorruptibilitat dels cels.

No cal dir com va créixer l'anomenada de Galileu amb aquestes troballes. El Gran Duc de Toscana, Cosme II, el crida ara a Florència perquè li sigui el seu *Primer matemàtic i filòsof*. El 1611 va a Roma i és admès a l'*Accademia dei Lincei*. El papa Pau V el rep en audiència privada com a gran científic. I és rebut al «Collegio Romano» dels jesuïtes com a digne de ser comptat entre els astrònoms més famosos.

Comencen les divergències amb les autoritats eclesiàstiques

El mateix any 1610 un llibret titulat *Trattato contro il moto della Terra* d'un tal Ludovico delle Colombe qualifica la doctrina de Copèrnic com d'errònia en filosofia i sospitosa en teologia i fa entrar el copernicanisme en les disputes entre els homes d'Església. Galileu en cartes de 1611 al P. Clavio i als cardenals Conti i Bellarmino defensa la veritat de l'heliocentrisme copernicà, argumentant que no va pas contra el sentit de les Escripures, ja que la Bíblia no ens vol pas donar lliçons de ciència sinó de salvació. El 1613 ho explica amb més detall a la *Carta a Castelli* (Benedetto Castelli era un religiós benedictí que li demanà col·laboració per contestar a Cristina de Lorena, la mare de Cosme II que li havia preguntat sobre el sistema de Copèrnic) dient: «L'Escriptura no pot tenir error, però sí que en poden tenir els seus intèrprets i expositors de diverses maneres; entre els quals en seria un de gravíssim i freqüentíssim el de romandre sempre en el pur sentit literal, perquè així apareixerien no tan sols diverses contradiccions sinó greus heretgies... ». I, citant el cardenal Baronio diu: «La in-

tenció de l'Esperit Sant era ensenyar-nos com es va al cel, no com van els cels». El 1615 Galileu escriu directament a la gran duquesa Cristina de Lorena reafirmant les coses dites a la carta a Castelli, amb noves consideracions.

Aquesta postura de Galileu de no limitar-se a fer ciència sinó de posar-se també en la interpretació de la Bíblia acabarà originant-li problemes.

Com que es va fent més extensa la discussió sobre l'heliocentrisme (el carmelita Paulo Antonio Foscarini ha publicat a Nàpols també un llibre el 1615 defensant-lo) la cosa acaba preocupant el Sant Ofici. Hi arriben acusacions contra la teoria i també contra Galileu. Són els dominics Tomasso Caccini i Niccolò Lorini els qui formulen les acusacions. I al febrer de 1616 el tribunal vaticà nomena una comissió de sis teòlegs que examinin dues proposicions: «El Sol és al centre de l'univers i no es mou» i «la Terra no és al centre i es mou al voltant del Sol i fent una volta sobre ella mateixa cada dia». Aquella comissió declarà que les dues proposicions eren falses i absurdes en filosofia, i la primera formalment herètica, i la segona almenys errònia en la fe. Els cardenals del Sant Ofici aprovaren la condemna i encarregaren a Bellarmino que avisés a Galileu perquè abandonés la teoria i no l'ensenyés més ni de paraula ni per escrit (aquí hi hem d'afegir que el cardenal Bellarmino creia que la teoria de Copèrnic podia defensar-se com una hipòtesi per calcular les posicions dels astres, encara que no fos una representació de la realitat). Galileu, com a creient i bon cristià, accepta la monició i promet obeir. No hi hagué cap judici ni se li imposà cap penitència. Però la cosa només de moment acabà tan suaument. Al cap de setze anys es renovà la qüestió a causa d'un llibre que Galileu s'atreu a publicar contra la promesa d'obediència que havia fet el 1616. En parlarem al pròxim capítol.

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

MEN IN BLACK 3 ***

Director: Barry Sonnenfeld.
 Guió: Etan Cohen, David Koepp i Jeff Nathanson.
 Intèrprets: Will Smith, Tommy Lee Jones, Josh Brolin, Alice Eve, Emma Thompson.
 Gènere: acció-comèdia.
 Estats Units, color, 2012. 100 minuts. / Majors de 12 anys.

Un perillós alienígena s'escapa de la presó lunar de màxima seguretat per venjar-se de l'home que el va tancar: l'agent K. Quan els *Men in black* reben la notícia, l'agent J haurà de viatjar al passat per evitar que Boris l'animal posi fi a la seva vida.

Des que el 1997

van saltar a la gran pantalla els Homes de negre, aquells agents secrets encarregats de protegir el planeta terra de qualsevol invasió alienígena, l'èxit va estar assegurat. El 2002 es va intentar repetir el triomf, però la seqüela va ser molt poc encertada. Això no obstant, aquesta tercera entrega s'equipara a la primera i recorda molt altres films sobre viatges en el temps, en especial, *Retorn al futur*. Entretinguda i amb bons efectes especials, *Men in black 3* ha sabut equilibrar la història del present amb l'any 1969 i tot el que va suposar per a Nova York aquesta època: des del primer viatge a la Lluna fins al moviment hippie i el racisme.

Amb molta ironia, es dibuixa un retrat de la societat típica nord-americana de finals dels anys seixanta. Barry Sonnenfeld ha anat un pas més enllà dels predecessors i ha fet progressar la relació entre els dos agents protagonistes, K i J. El desenllaç està molt ben resolt i dona peu a una quarta entrega. Atenció a l'original seqüència del viatge en el temps.

• Acció: 4; humor: 4; violència: 2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 6).

MIEL DE NARANJAS **

Director: Imanol Uribe.
 Guió: Remedios Crespo.
 Intèrprets: Iban Gárate, Blanca Suárez, Karra Elalalde, Eduard Fernández, Ángela Molina.
 Gènere: thriller polític.
 Espanya, color, 2011. 100 minuts. / Majors de 16 anys.

Andalusia, anys cinquanta. Enrique i Carmen s'enamoren. Ella aconsegueix que el seu xicot es quedi a prestar el servei militar en un jutjat de la ciutat. Enrique, veient les injustícies que presencia cada dia, s'adona que per canviar el rumb de les coses ha d'actuar. Es veurà involucrat en accions arriscades que posaran en perill la vida i la dels seus companys.

Imanol Uribe dona vida a un relat dramàtic de Remedios Crespo, basat en oníriques seqüències de la pròpia vida de la guionista en aquells anys de trist record. Amb una fràgil història amorosa enmig, la pel·lícula descriu l'ús despòtic del poder militar en una ciutat andalusa de postguerra. Un jutge sense escrúpols i l'absolut menyspreu per la vida dels perdedors, amb la privació traumàtica de la pròpia vida pel sol fet d'haver militat a «l'altre bàndol», formen la trama d'aquesta cinta, dedicada als excessos d'un sol sector de la contesa.

L'experiència professional del qua-

dre tècnic ens ofereix un nivell de qualitat cinematogràfica apreciable. Hi contribueixen, sens dubte, un brillant quadre d'intèrprets, alguns d'ells consagrats i altres de nous de diferents generacions, que donen vida als esferidors personatges de l'acció. A *Miel de naranjas* vivim un sol acte de l'obra. Però sabem també que la funció no s'acaba aquí. Ja va dir-ho Tertul·lià: «Vols ser feliç per un instant? Venja't! Vols ser feliç per sempre? Perdona!» No ho oblidem mai.

• Acció: 3; humor: 0; violència: 3; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 6).

Estrena en DVD

WAR HORSE (CABALLO DE BATALLA) ***

Director: Steven Spielberg.
 Guió: Lee Hall i Richard Curtis.
 Intèrprets: Jeremy Irvine, Peter Mullan, Emily Watson, Niels Arestrup, David Thewlis.
 Gènere: drama bèl·lic.
 Estats Units, color, 2011. 146 minuts. / Majors de 12 anys

Albert assisteix al naixement del cavall Joey. Gràcies a l'esforç del noi i malgrat tenir-ho tot en contra, Joey aconsegueix superar una lesió en una de les potes. Esclata la Primera Guerra Mundial. Joey canviarà fortuïtament d'amo i començarà un periple amb l'esperança de tornar a la regió natal i amb el seu primer amo.

Aquesta adaptació del llibre de Michael Morpurgo es desplega dins dels cànons de

Spielberg: la mirada juvenil sobre el món i la natura, la infància perduda a la guerra, i el coratge o la crueltat en la suposada defensa de la pàtria. La fotografia recalca el propòsit del director de convertir el relat de Morpurgo en una història de dimensions èpiques: ambient de guerra i múltiples protagonistes per donar una visió polièdrica del succés mundial, sense abandonar el posicionament intimista que parteix de diversos nuclis familiars i culturals.

Mestre a manipular, en el bon i mal sentit, l'espectador, Steven Spielberg empra les emocions del gran públic com pocs: lirisme fàcil però eficaç, heroisme tràgic, plans majestuosos i una caracterització econòmica i no gaire dimensional de personatges que funciona en general per un càsting ben escollit i dirigit.

• Temes cinefòrum: amistat, ecologia, valentia, esforç, tenacitat.
 • Humor: 2; acció: 2; violència: 1; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

El món de la televisió

BE BOING **

Dissabte - 11.00 h - Boing / Públic: infantil

Marta Simonet presenta aquest concurs infantil en què tres parelles d'infants s'enfronten a diverses proves d'habilitat per aconseguir el premi final. El més gros és una PS Vita. En aquest programa, cadascun dels reptes representa una sèrie que emet Boing; així, de passada, s'autopromociona el canal. Laberints, boscos, videojocs, animals mutants, alienígenes, curses, salts, música, gossos, gats, ratolins o sobrehumans són l'escenari i l'ambientació d'aquest espai que té moltes similituds amb un altre concurs de la cadena, *Juegos en familia*. En aquesta ocasió els participants són tots menors i no intervé cap adult en la realització de les proves.

Per ajudar Simonet en la tasca de presentació i proporcionar a l'espai un toc d'humor irreal, dos ninots de drap, que es diuen Coski i Norber, protagonitzen diferents *gags*. Malgrat que la presentadora fa tot el possible —s'esgota i esgota l'espectador amb els seus crits i vocabulari entusiastes— per insuflar emoció i espectacularitat al concurs, és evident que *Be Boing* no té pressupost per dur a terme el que pretén transmetre. Malgrat això, la imaginació substitueix les mancances ideant proves senzilles però divertides.

Temporada 2011/2012

DILLUNS

00.00 L'Evangeli
00.05 Gent Jazz (r)
00.30 Escolta'm (r)
01.00 De matinada (r)
02.00 La millor música
06.00 L'albada
06.55 Ressò de festa
07.00 El Rosari
07.25 L'Evangeli
07.30 Laudes des de Montserrat
08.00 El primer cafè
(magazín matinal)
10.00 La millor música
18.00 Grans amics
18.30 L'Evangeli
18.35 Ressò de festa
18.40 Espurnes d'Alba
18.45 Vespres des de Montserrat
19.30 2 de 8 (informatiu)
20.00 Punt ORG
21.00 Espai Andorra
21.05 La millor música
23.00 Kosmos
23.30 Completes des de Solius
23.45 Missatge en una ampolla

DIMARTS

00.00 L'Evangeli
00.05 Punt ORG (r)
01.00 La millor música
06.00 L'albada
06.55 Ressò de festa
07.00 Titulars
07.00 El Rosari
07.25 L'Evangeli
07.30 Laudes des de Montserrat
08.00 El primer cafè
(magazín matinal)
10.00 La millor música
18.00 Grans amics
18.30 L'Evangeli
18.35 Ressò de festa
18.40 Espurnes d'Alba
18.45 Vespres des de Montserrat
19.30 2 de 8 (informatiu)
20.00 Amb llum pròpia

21.00 Espai Andorra
21.05 La millor música
23.00 El club de country
23.30 Completes des de Solius
23.45 Missatge en una ampolla

DIMECRES

00.00 L'Evangeli
00.05 Amb llum pròpia (r)
01.00 La millor música
06.00 L'albada
06.55 Ressò de festa
07.00 El Rosari
07.25 L'Evangeli
07.30 Laudes des de Montserrat
08.00 El primer cafè
(magazín matinal)
10.00 La millor música
18.00 Grans amics
18.30 L'Evangeli
18.35 Ressò de festa
18.40 Espurnes d'Alba
18.45 Vespres des de Montserrat
19.30 2 de 8 (informatiu)
20.00 De cap i de nou
21.00 Espai Andorra
21.05 La millor música
23.00 Amb lletra i música
23.30 Completes des de Solius
23.45 Missatge en una ampolla

DIJOUS

00.00 L'Evangeli
00.05 De cap i de nou (r)
01.00 La millor música
06.00 L'albada
06.55 Ressò de festa
07.00 El Rosari
07.25 L'Evangeli
07.30 Laudes des de Montserrat
08.00 El primer cafè
(magazín matinal)
10.00 La millor música
18.00 Grans amics
18.30 L'Evangeli
18.35 Ressò de festa

18.40 Espurnes d'Alba
18.45 Vespres des de Montserrat
19.30 2 de 8 (informatiu)
20.00 Plusvàlua
21.00 Espai Andorra
21.05 La millor música
23.00 Escolta'm
23.30 Completes
23.45 Missatge en una ampolla

DIVENDRES

00.00 L'Evangeli
00.05 Plusvàlua (r)
01.00 La millor música
06.00 L'albada
06.55 Ressò de festa
07.00 El Rosari
07.25 L'Evangeli
07.30 Laudes des de Montserrat
08.00 El primer cafè
(magazín matinal)
10.00 La millor música
18.00 Grans amics
18.30 L'Evangeli
18.35 Ressò de festa
18.40 Espurnes d'Alba
18.45 Vespres des de Montserrat
19.30 2 de 8 (informatiu)
20.00 Catalunya sense barreres
21.00 Espai Andorra
21.05 La millor música
23.00 Gent Jazz
23.30 Completes des de Solius
23.45 Missatge en una ampolla

DISSABTE

00.00 L'Evangeli
00.05 Catalunya sense barreres (r)
01.00 La millor música
06.00 L'albada
06.55 Ressò de festa
07.00 El Rosari
07.25 L'Evangeli
07.30 Laudes des de Montserrat
08.00 De bat a bat (bisbat de Lleida)
08.30 Església viva (bisbat de Girona)

09.00 Sons de la terra
10.00 A tota costa
11.00 Trotamundos
13.00 El gripau blau
14.00 La millor música
18.00 Grans amics
18.30 L'Evangeli
18.35 Ressò de festa
18.40 Espurnes d'Alba
18.45 Vespres des de Montserrat
19.30 Valors a peu de carrer
20.00 Sons de la terra (r)
21.00 La millor música
23.00 Sempre ens quedarà la música
23.30 Completes des de Solius
23.45 Missatge en una ampolla

DIUMENGE

00.00 L'Evangeli
00.05 De matinada
01.00 La millor música
06.00 La cantata del diumenge
06.55 Ressò de festa
07.00 Parenostre amb Benet XVI
07.01 El Rosari
07.25 L'Evangeli
07.30 Laudes des de Montserrat
08.00 La paraula (bisbat de Solsona)
08.30 Església d'Urgell
(bisbat d'Urgell)
09.00 Tot sardana
10.30 Avui és festa
10.33 La taula de l'Evangeli
11.00 Missa des de Montserrat
12.05 Petit concert de migdia
12.30 Fundacions ara i demà
13.00 Rutes per Catalunya
14.00 La millor música
18.00 La taula de l'Evangeli
18.30 Avui és el dia del Senyor
20.00 Cantate Domino
21.00 Missatge en una ampolla (r)
22.00 Valors a peu de carrer (r)
22.30 Fundacions ara i demà (r)
23.00 Sempre ens quedarà la música
23.30 Completes des de Solius
23.45 Missatge en una ampolla

ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

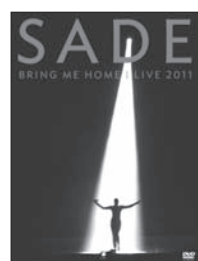
El so del jazz

★ **Albert Sanz Trio, O que será.**
Produccions Contrabaix

Amb el pas del temps, el jove pianista valencià Albert Sanz s'ha convertit en un dels referents més sòlids del jazz del nostre país. En aquest nou treball discogràfic reuneix música de grans compositors brasilers, com Chico Buarque o Antonio Carlos Jobim. El pianista s'ha envoltat en aquesta ocasió del bateria Al Foster i del contrabaixista Javier Colina.

Grans èxits

★ **Sade, Bring me home. Live 2011.**
Sony Music

Després d'una absència de deu anys, la cantant Sade va tornar l'any passat als escenaris per oferir una gira de presentació del seu darrer àlbum, *Soldier of love*. La gira, considerada com la «producció més creativa del 2011», es reflecteix ara en aquest DVD+CD amb vint-i-dos dels èxits més grans de Sade enregistrats en directe. També s'hi inclou dos documentals.

Temes clàssics

★ **Art Garfunkel, The singer.**
Columbia

Aquest àlbum recopilatori del cantautor nord-americà Art Garfunkel conté quaranta cançons, tant de la seva carrera en solitari com del mític duet musical Simon & Garfunkel, que van des del 1964 fins al 2008. En aquest doble CD podem tornar a escoltar temes ja clàssics com *Bridge over troubled water*, *I only have eyes for you*, *Bright eyes* o *All I know*.

La remor del mar

★ **Els Pescadors de l'Escala, Havaneres d'amor i de mar.**
Picap

En el seu 29è disc, el veterà grup d'havaneres Els Pescadors de l'Escala —creat l'any 1964— han escollit molt acuradament tot un reguitzell de temes nous i no tan nous que entusiasmaran tots aquells que estimen les havaneres i la cançó de taverna. El 3 de maig el grup va actuar en el programa *Sons de la terra*, de Ràdio Estel, per promocionar-ne l'àlbum.

JUNY ÉS EL MES CONSAGRAT AL SAGRAT COR DE JESÚS

INTERNET

• **CONFERÈNCIA EPISCOPAL ARGENTINA.**— La seva renovada pàgina web institucional, www.episcopado.org, ofereix informació actualitzada i organitzada a tots els usuaris.

ALTRES BISBATS

• **UNIVERSITAT PONTIFÍCIA DE SALAMANCA.**— Curs d'estiu de comunicació social sobre *Diseño y desarrollo de proyectos on line con Wordpress*, del **dilluns 9 de juliol al divendres 13**. Més informació: tel. 923 282 357, fax 923 282 747, mmanzanobo@upsa.es.

• **MISSIONERS XAVERIANS.**— Organitzen una caminada internacional Loiola-Xavier del **dijous 2 d'agost al diumenge 12**. Activitat adreçada a joves de 18 a 35 anys. Més informació: tel. 914 661 650, madridcarab@javerianos.org.

BARCELONA

• **CATEDRAL.**— El cor de cambra Francesc Valls participarà el **diumenge 3 de juny** a l'eucaristia de les 10.30: ofertori: *Benedicta sit sancta Trinitas* de Victoria; comunió:

Benedicimus Deum coeli de Zielenski; sortida: *Laudate Dominum* de Josep Vila.

• **EQUIPS DE LA MARE DE DÉU. SECTOR BARCELONA.**— El **dimecres 6 de juny**, a les 18.00, *Aprenem a pregar amb l'ensenyament del pare Henri Caffarel*. Propera trobada a la Capella Verge de Montserrat de la parròquia Mare de Déu dels Àngels (c/ Balmes, 78 – Barcelona). Més informació: tel. 934 675 551, dimarts i dijous de 10.00 a 13.00.

• **CANVI DE RUMB.**— El **dimecres 6 de juny**, a les 19.00, conferència *La condonació del deute extern*, a càrrec de Dani Gómez-Olivé (Observatori del Deute en la Globalització). Pavelló Sant Salvador del recinte històric Sant Pau, c/ Sant Antoni M. Claret, 169 – Barcelona.

• **CAIXAFORUM.**— El **dimecres 6 de juny**, a les 17.00, xerrada de Rafael Esteve (professor del Conservatori del Liceu) sobre *Estilització de la Commedia dell'arte. I. Stravinsky, Pulcinella*; el **dissabte 9**, a les 13.00, arts de carrer *L'eS3* a càrrec de Trifaldó. Més informació: av. Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8 – Barcelona, tel. 934 768 600, fax 934 768 635, www.laCaixa.es/ObraSocial.

• **COSMOCAIXA.**— El **dimecres 6 de juny**, a les 17.00, cafè-tertúlia *Els orígens de la potència asiàtica. Quan la Xina es va llençar al mar: els viatges de Zheng He*, coordinat per

Claudi Mans (catedràtic d'Enginyeria química de la UB); el **divendres 15 i dissabte 16**, III jornades sobre *La formació integral en salut*. C/ Isaac Newton, 26 – Barcelona, www.laCaixa.es/ObraSocial.

• **AMICS DE SANT FRANCESC.**— El **dijous 7 de juny**, a les 20.00, trobada sobre *Testimoni dels franciscans al Marroc*, a càrrec del cardenal Carlos Amigo. C/ Santaló, 80 – Barcelona.

• **AMICS DE GAUDÍ.**— Amb motiu del 160è aniversari del naixement de Gaudí i el 60è de la creació de l'Associació Amics de Gaudí, s'han programat els actes següents: el **dijous 7 de juny**, a les 19.00, eucaristia a Sant Felip Neri, presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach i amb la música de l'associació Cantorata; el **divendres 8**, a les 10.00, visita a la Casa Batlló; a les 12.00, visita a la Casa Milà; a les 16.00, visita a la Sagrada Família; a les 19.00, conferència al COAC de Barcelona (pl. Nova, 5) a càrrec de l'arquitecte Gustavo García i la doctora en Història de l'Art Judith Urbano. Es presentarà el llibre *Sagrada Família, opus magnum de Gaudí* i dos DVD sobre Gaudí i la Sagrada Família; el **dissabte 9**, a les 11.00, visita a la Colònia Güell; a les 17.00, visita al Parc Güell; el **diumenge 10**, a les 10.30, eucaristia a la Sagrada Família presidida per Mn. Lluís Bonet i amb la col·laboració de l'associació Cantorata; a les 12.30, passeig per l'escullera i el port de Barcelona, i a les 13.30, dinar al restaurant Monchos. Més informació: www.amicsdegaudi.com.

• **BASÍLICA DE LA PURÍSSIMA CONCEPCIÓ.**— El claustre de la basílica (c/ Roger de Llúria, 70 – Barcelona) és, juntament amb el de la catedral, un dels espais en els quals es pot veure l'ou com balla des del **dijous 7 de juny** i durant vuit dies; el **diumenge 10**, a les 11.30, eucaristia i processó pel claustre, on hi haurà una catifa de flors; a les 19.00, vespres solemnes. El dijous 7 i el diumenge 10 el claustre estarà obert tot el dia; el **dilluns 9 de juliol al dijous 12**, caminada per a nens i nenes a partir de 6 anys, des de la parròquia de la Concepció fins a Montserrat amb un total de 60 km, en quatre etapes, passant per l'antiga ruta del Camí de Sant Jaume: Horta – Collserola – Sant Cugat i Les Fonts de Terrassa – Olesa de Montserrat i pujada al monestir. La caminada es farà acompanyada de monitors. Informació i inscripcions: tel. 934 576 552 i 666 394 521.

• **COMUNITAT DE L'ANYELL.**— El **divendres 8 de juny**, a les 20.00, Escola de la Paraula (Mc 14, 12-16.22-26). Capella de Guadalupe, c/ Comtessa de Sobradí, 5 – Barcelona.

• **ESCOLA D'ANIMACIÓ BÍBLICA.**— El **dissabte 9 de juny**, de 10.30 a 13.00, sobre Antic Testament i Bíblia i pastoral. Més informació: Quique Fernández, tel. 652 078 868, quimil66@yahoo.es, i Javier Velasco, jvelasco@gmail.com.

• **ASSOCIACIÓ AMICS DELS ÀNGELS.**— El **dissabte 9 de juny**, a les 10.00, conferència i visita guiada

a la catedral de Barcelona *Els àngels i altres sants de la catedral*, amb Josep M. Martí Bonet, canonge arxiprest de la catedral. Més informació i reserves: tel. 933 230 616.

• **EL MASNOU.**— Activitat pro-obres de Sant Pere: el **dissabte 9 de juny**, a les 21.00, concert de l'Orquestra Jove del Masnou.

• **ESGLÉSIA DE SANT GAJETÀ.**— El **dissabte 9 de juny**, a les 18.00, concert de l'escola de cant Riosarcas amb una selecció d'àries i cançons d'òpera, *lied* i teatre musical. Concert solidari a favor del projecte «Joves a l'Atur» de Càritas; el **diumenge 10**, a les 18.00, Orquestra Raval Simfònic amb obres de Wagner, Rossini i Beethoven, entre altres. Concert solidari a favor dels menjadors infantils de Cali; a les 21.00, concert *Intervencions espontànies*. C/ Consell de Cent, 293 – Barcelona.

• **VERITABLE VIDA EN DÉU.**— El grup de pregària tindrà la seva trobada el **diumenge 10 de juny**, a les 18.00, a la capella de les Carmelites Missioneres del carrer Puiggari, 8 de Barcelona. Més informació: Mercè Ferrer, tel. 935 304 806.

• **CORPUS.**— El **diumenge 10 de juny**, a les 18.30, solemnitat del Corpus: eucaristia a la catedral de Barcelona i processó al Pla de la Seu i carrers veïns.

• **JORNADES D'ESTUDIS FRANCISCANS.**— El **divendres 15 de juny** (Facultat de Teologia de Catalunya) i el **dissabte 16** (monestir de Pedralbes), sobre *Racionalisme i voluntarisme en el pensament franciscà*.

• **NOVAHUMANITAS.**— Sessions de dimensió humana *Aprendre a analitzar-me*, dirigides per M. Ángeles de los Ríos, els **caps de setmana del 29 de juny a l'1 de juliol i del 6 al 8 de juliol**. Lloc: c/ Àliga, 12 – Barcelona (metro Hostafrancs i pl. Espanya). Informació i inscripcions: tel. 616 164 006, www.novahumanitas.org.

GIRONA

• **MARISTES.**— El **dimecres 6 de juny**, a les 19.00, eucaristia a la catedral de Girona presidida pel bisbe Francesc Pardo amb motiu dels 125 anys de la presència marista a Girona; pregó de festa, foto general i ball de gegants i capgrossos a les escales de la catedral; el **dissabte 9**, a partir de les 11.00, trobada d'antics alumnes a l'escola Marista de Girona i dinar de fraternitat.

• **VERDAGUER.**— El **diumenge 10 de juny**, a les 12.00, celebració de Corpus al santuari de la Mare de Déu del Mont i homenatge a Mn. Cinto Verdaguier.

• **RUTA ESPIRITUAL JOVE.**— El **diumenge 10 de juny**, de 16.00 a 18.00, ruta espiritual jove al monestir de Sant Daniel de Girona.

• **CORPUS.**— El **diumenge 10 de juny**, a les 18.00, eucaristia i processó de Corpus al santuari de la Font Santa de Jafre.

CORPUS CHRISTI 2012 A LA CATEDRAL DE BARCELONA

JORNADES EUCARÍSTIQUES DE PREPARACIÓ:

Dilluns 4, dimarts 5 i dimecres 6 de juny, de 14 a 17 hores, a la Capella de Santa Llúcia (carrer de Santa Llúcia), exposició i adoració del Santíssim Sagrament.

Dijous 7 i divendres 8 de juny, de 18 a 19 hores, a la Capella del Sant Crist de Lepant, Hora Santa amb exposició i adoració del Santíssim Sagrament. Benedicció i reserva. A les 19 h. Santa Missa.

Diumenge 10 de juny: Solemnitat del Corpus Christi. És el dia de la Caritat.

Matí: a les 10 hores, Cant de Laudes al cor de la catedral.

De 8.30 a 13 hores, exposició del Santíssim per a l'adoració, a la Capella del Sagrament. Benedicció i reserva.

Tarda: a les 18.30 h celebració de l'Eucaristia presidida pel Sr. cardenal arquebisbe, Mons. Lluís Martínez Sistach, al Pla de la Seu i Avinguda de la Catedral. En acabar, processó amb el Santíssim per la plaça Nova i els carrers Arcs, Portal de l'Àngel, Comtal, Via Laietana, Joaquim Pou i Avinguda de la Catedral fins al Pla de la Seu on es donarà la benedicció i es farà la reserva.

El Sr. cardenal arquebisbe i el capítol de la Catedral inviten tots els diocesans a aquests actes.

L'ou com balla serà instal·lat a la font del claustre de la Catedral del dia 7 al 10 de juny.

Des del carrer

LA GERMANA M. DOLORS LÓPEZ ACABA DE FER PROFESSIÓ SOLEMNE A LES CLARISSES DE CASTIL DE LENCES

«Jesús és la meva vida»

Samuel Gutiérrez

Amb motiu de la celebració, el 3 de juny, de la Jornada Pro Orantibus, ens apropem al monestir de l'Assumpció, a Castil de Lences (Burgos), on el 29 d'abril passat la germana M. Dolors López Sort (Barcelona, 1958) va fer la seva professió solemne. En presència del cardenal Lluís Martínez Sistach aquesta entusiasta monja clarissa va segellar amb Jesucrist una aliança nupcial, un sí per sempre, amb el desig ardent de correspondre, a través de la vida contemplativa, a l'amor insondable de Déu.

Com ha viscut la seva recent professió solemne?

L'he viscuda amb molta alegria i amb un gran agraïment. He desitjat ardentment durant molts anys que arribés aquest dia en què m'esposaria amb el meu únic amor, Crist, i per a tota l'eternitat. Per això la professió l'hem viscuda amb joia. Com bé deia un pare jesuïta molt amic meu: «Hem viscut una festa mística.»

Què la va portar fa set anys fins al monestir de l'Assumpció de Castil de Lences, tan lluny de la seva Barcelona natal?

Des de feia temps les meves vacances eren pensades fugint de l'estrès de la gran capital i buscant llocs petits, silenciosos, que ajudessin l'esperit i fossin ocasió per a l'encontre personal amb Déu. A través de *La Guia dels Monestirs* vaig arribar aquí, a Castil de Lences, sense conèixer ni el lloc ni ningú. El primer que em va seduir fou l'entorn natural. Semblava un pessebre. Les germanes, encisadores. Dones senzilles, alegres, molt servicials, fraternes. Tot l'ambient que s'hi respirava et feia sentir que eres a casa. I el més fascinant: com celebraven la litúrgia. Els cants, els resos, com ens hi feien participar... Vaig tornar a Barcelona amb una alegria i una pau interior que no havia experimentat mai.

Com és un dia de la germana M. Dolors al monestir?

La campana toca a les 6.30 i ens

reunim al cor a les 7. Comencem la jornada amb l'ofici de lectura seguit d'oració personal. Després resem laudes, celebrem l'eucaristia, tèrcia i esmorzem. A les 10 comença el treball comunitari. Ens dediquem al brodat amb or i restauració. A les 13 resem sexta, dinem, nona i descans fins a les 15.30, quan tornem al treball comunitari fins a les 18.30. A les 19 ens reunim una altra vegada al cor per resar el Rosari, vespres i pregària personal. Després de sopar, fins a les 10 del vespre, és temps d'esbarjo. I acabem el dia resant les completes. Cada tarda, havent dinat i fins a l'hora de sopar, tenim Exposició del Santíssim i fem adoració en torns de mitja hora. Els dijous i els diumenges, tot el dia.

La vida contemplativa continua sent per a molts incomprensible, un sense sentit...

No es pot estimar el que no es coneix. El món en què vivim dóna prioritat al posseir i al fer més que no pas al ser. Com més talent tenim, com més fem, som més valorats. Nosaltres posem més l'accent en el ser i en l'estar: ser llum, ser esperança, ser bàlsam, ser... Estar en adoració, en escolta atenta, en oració, intercedint davant Déu de manera gratuïta.

Des del silenci i la soledat del claustre, en aquesta vida amagada i orant a la qual ha estat cridada, qui és Jesús per a vostè?

Jesús es la meva vida. Ja no puc concebre la meva existència sense Jesús. Ell ve diàriament a mi amb la seva paraula i en l'Eucaristia i em dóna nova vida. I aquesta vida la visc amb Ell de manera esponsal. Quan vaig començar a tractar més íntimament Jesús i Ell em va donar a entendre que m'estimava, hi va haver un text de la Sagrada Escripura que em captivà: «Vingué a casa seva, però els seus no l'acolliren.» Em vaig començar a angoixar en adonar-me que l'amor que Ell sent per cadascú, per mi, no és correspost amb amor, sinó amb indiferència i menyspreu. Aleshores vaig comprendre que l'única cosa que Jesús em demanava era el meu amor, que l'estimés. I ara, amb la meva Professió Solemne li he donat el meu «sí», el meu *fiat* perpetu.

Pensant-ho millor

Carles Soler
i Perdigo
Bisbe emèrit
de Girona

Col·laboració solidària

La crisi econòmica, que arrosseguem i que s'allarga, presenta un gran desafiament a la fe i al testimoni dels cristians. La gravetat de la situació, que constantment ens recorden els mitjans de comunicació social, exigeix que constatem com ens afecta personalment i com hi responem.

La res. 5 del Concili Provincial Tarraconense proposa als cristians tot un programa d'actuació que és ben vàlid en qualsevol circumstància i que em sembla ben adequat i d'urgent aplicació en aquest temps de crisi. Diu: «El cristià ha d'aportar a la nostra societat un estil de vida sobri, solidari, amb una visió positiva del nostre poble, d'alegria que es comunica, de gratuïtat, de compromís i de participació en la vida associativa i política, i també de llibertat davant els nous ídols socials.» Un estil de vida *sobri*. Les «retallades», l'augment del cost de la vida, la disminució dels ingressos ens hi empeny. Una acceptació positiva pot ser un reclam evangèlic. *Solidari*. Càritas assegura el plat a taula a moltes famílies, gràcies a les aportacions de moltes persones, que se senten solidàriament responsables de la situació conflictiva i dolorosa que la crisi actual ocasiona a molts conciutadans. També ho fan moltes altres institucions. I entre familiars i amants s'han desvetllat sentiments i actuacions d'efectiva solidaritat.

En cristià la solidaritat és germanor i insta a anar encara més enllà. Si disposem de mitjans, acceptem el risc, siguem agosarats, produïm i generem llocs de treball, perquè es pugui viure amb dignitat i s'obrin camins de futur al jovent. Això, és clar, demana una visió positiva del nostre poble.

La por paralitza, anul·la possibilitats. Ben cert que no es pot negar ni dissimular la realitat present, que és ben crua, complexa i difícil. Però no es pot mantenir el personal en alarma contínua. Alhora que es comuniquen les dades negatives ben reals, s'haurien de poder transmetre motius d'esperança, que es trobaran, si hi ha compromís i participació en la vida associativa i política. Per sortir d'aquesta hora tenebrosa i difícil, cal la col·laboració i l'esforç de tots. Cal una actitud de *gratuïtat* i mantenir-se en *llibertat davant dels ídols moderns*, capaços d'ensorrar patrimoni, dilapidar fortunes i trencar i dissoldre famílies.

Mantenir-se lliure de tota esclavitud, amb visió positiva, malgrat totes les dificultats; el generós atreviment de comprometre's a una lleial i solidària col·laboració amb sobrietat i gratuïtat aportarà a la nostra societat alegria i il·lusió de vida. Certament missatge cristià.

Rauxa

Acostumar-nos al silenci

Hi ha una tendència força general a evitar els moments de silenci gaire perllongats. Engegar la ràdio o el televisor perquè se senti alguna veu quan s'està sol a casa, o escoltar música sistemàticament quan es camina o es viatja en transport públic són costums molt estesos que denoten aquesta por al silenci.

Els Pares del desert i els primers monjos cristians ja van entendre que fer silenci cada dia, ni que sigui durant una estona, a la llarga ajuda a crear un silenci interior molt necessari. Superat el soroll exterior, que ens distreu i ens dispersa el pensament, la pau interior ens

ajuda a concentrar-nos, a discernir i a reconèixer-nos tal com som, amb els nostres defectes i les nostres virtuts. Reconèixer-se pot ser dolorós, d'aquí la nostra aversió al silenci, però és absolutament indispensable per mostrar-nos sincerament davant de Déu i poder escoltar allò que ens vol dir. Fugir del soroll no ha estat mai fàcil, i encara menys en el nostre món tecnificat, que ens ofereix oportunitats infinites per evitar el silenci i, per tant, per no escoltar Déu. Si volem perseverar en la nostra vida cristiana hem de fer del silenci una pràctica diària.

Eduard Brufau

